

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SOLD

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
LOKI RENARD

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Satıldı

Loki
Renard
tarafından

Telif Hakkı © 2019 Stormy Night Publications ve Loki Renard
tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı
izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi
depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya
mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla
çoğaltılamaz veya iletilemez.

Stormy Night Publications and Design, LLC tarafından
yayınlanmıştır. www.StormyNightPublications.com

Renard, Loki
Satıldı

Kapak Tasarımı: Korey Mae Johnson
Görsel: Dreamstime/Wisky

Bu kitap sadece yetişkinler için hazırlanmıştır. Bu kitapta
temsil edilen şaplak ve diğer cinsel aktiviteler sadece
fantezidir,

yetişkinlere yöneliktir.

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Sayfası Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[Bölüm Sekizinci](#)

[Bölüm Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm Onbirinci](#)

[Bölüm Oniki](#)

[Bölüm Onüçüncü](#)

[Bölüm](#)

[Onördüncü](#)

[Bölüm Onbeşinci](#)

[Bölüm](#)

[Loki Renard'ın Benzer Fırtınalı Gece Kitapları](#)

[Loki Renard'ın Daha Fazla Fırtınalı Gece Kitabı](#)

[Loki Renard Linkleri](#)

Birinci Bölüm

"Kadın!"

Bu bağırış bildiğim hayatımı sona erdirdi.

Bu sabah altın bölgedeki duvarlarla çevrili bir bahçenin arkasındaki ağaçtan çaldığım üç portakalı satmak için erkek kılığında pazara geldim. Portakalların her biri potansiyel bir can simidi. Onları yiyip tatlı ve sıvı bir şeye olan arzumu giderebilirim ama onları burada, Sivrisinek Pazarı'nda satarsam, bu üç portakal çok daha fazlasıyla takas edilebilir. Su arıtma tabletleri. Et. Radyo ve el fenerinin pilleri, ikisi de bitmiş durumda ve çiseleyen yağmurun ateş yakmayı imkansız kıldığı karanlık, sessiz gecelerde beni yalnız bırakıyor. Tek yapabildiğim sac çatının altında yatmak ve üzerine yapıştırdığım eski plastik torbaların yağmurun aşındırmasını engellemesini ummak.

Pazara gizlice girmenin riski buna değirdi - ta ki değmeyene kadar.

Ağır erkek kıyafetleri giyiyorum, beni daha geniş gösteren omuz yastıkları olan büyük bir palto giyiyorum. Yüzümün büyük kısmını kapatacak şekilde aşağı çekebildiğim geniş kenarlı bir şapkam var. Derin bir ses ve sakal takınıyorum.

Sakalım beni ele verdi. Malzemelerimi alıp gitmeliydim ama cebimde birkaç mermi kovanı vardı, biraz et yahnisiyle takas etmeye yetecek kadar. O koku beni çağırdı, çağırdı, ta ki teslim olup pazara sık sık gelen adamlarla omuz omuza oturup yahnimi höpürdeterek yiyene kadar. Takma sakalımın liflerini ıslattığını fark etmedim. Sıcığın ve terin yapıştırıcıya işlediğini de fark etmedim, ta ki erkeklerin benim erkek olduğumu düşünmelerini sağlayan kıl parçası yüzümden düşene kadar

ve birkaç düzine tüccar, asker ve paralı askerin önünde yahnimin içine. Adamlar.

"Bu bir kadın!"

Çıglık yükselir ve kalabalığa yayılır. Bugün burada en az beş bin erkek olmalı. Çoğu istemedikleri bir bekaretle baş başa kalmış beş bin erkek çünkü bugünlerde hiçbir erkeğin bir kadını yok.

Wommmmaaaaaaaaaaannnn! Bu bağıriş kanımı donduran, içgüdüsel, aç ve acımasız bir ses. Nereden biliyorlar? Takma sakaldan kadın olmaz.

Bu adamlar sekse aç. Olay sonrası, kadınlar inanılmaz derecede nadirdir. İnsanlar genel olarak nadirdir ve kadınlar değerlidir. Büyük haremelerde ve üreme programlarında tutulurlar. Vahşi doğada bir kadın neredeyse hiç duyulmamıştır. Bu yüzden kimsenin beni duymadığından emin olmak için çok dikkatli davrandım.

Şimdiye kadar.

Bir adamın bunu söylemesi yetiyor ve bir anda pazardaki tüm erkekler bana bakmaya başlıyor. Bakışları dostça değil. Yırtıcı ve saldırganlar. Tehlike etrafımı sarıyor. Bunlar hayatları boyunca heteroseksüel seks yapmamış erkekler ve şimdi vücutlarının arzulamak için yaratıldığı türden bir deliğe sahip bir kadın olduğunu düşünüyorlar.

"Kadın mı?" En gür kahkahamı attım. "Ben kadın değilim!"

Şapkam arkadan kafamdan yırtıldı. Bir türlü kesmeye kıyamadığım altın sarısı saçlarım sırtımdan aşağı akıyor. Toplu bir nefes alış veriş ve ardından bir hırıltı duyuldu.

Eller, bir sürü el bana doğru geliyor. Düzinelercesi paltomu yırtıyor, beni üzerimden çekip çıkarıyor.

ve kıyafetlerimi vücudumdan çekip çıkardı.

Muhafızların koruduğu ince uygarlık cilası yok oldu. Onlar da bu çılgınlığın bir parçası, itişip kakışıyor ve bana ulaşmak için ateş ediyorlar. Kaos gürültülü ve korkutucu. Yakalanırsam kötü olacağını hep biliyordum. Ama bu kadar kötü olacağını hiç düşünmemiştim. Üzerimde yükselen eril bir saldırganlık dalgası olacağını hiç bilmiyordum, o kadar büyük, o kadar güçlü ki onunla savaşmamın hiçbir yolu yok.

Az önce yemek yediğim barın altına dalıp fiçilerin arkasına sığınırken, adamlar bana ulaşmak için birbirlerini eziyorlar. Yanımdaki silah kılıfından çıkarılmıştı. Enerji şarjöründe belki otuz mermi var. Buradan çıkmama yetecek kadar değil. Belki onları geride tutmaya yeter. Belki.

Beni takip eden ve kendimi ittiğim küçük alana girmeye çalışan eller ve gözlerle dolu manzaram, küçük kadın bedenim şimdi iki büyük mayalanmış bira fiçisi tarafından korunuyor.

Bana uzanıyorlar, büyük kirli eller beni pençeliyor. Kıyafetlerimden bir parça yakalarlarsa, beni dışarı sürükleyecekler.

Kavrayan erkeklerin arasındaki çok küçük boşluğa ateş ediyorum. Kimseyi incitmek istemiyorum ama incinmek de istemiyorum. Atış bir şişeden sekiyor, bu sırada şişe kırılıyor ve kalabalığın üzerinde zum yapıyor.

Bu onları bir iki saniyeliğine duraksatır. Daha az hevesli erkeklerden bazıları geri çekilir, ama bu hepsini caydırmaz. Bu adamlar seks şansı için ölürlər. Onları gerçekten vurmaya başlamam gerekecek.

"Benden uzak dur!" Namluyu önümde beliren bir sonraki göz kümesine doğrultarak bağıyorum. Artık insana benzemiyorlar. Bir erkeğe ait olduklarını söyleyebilirim,

Ama yüzlerindeki ifade bir çakalın tavşan bulduğunda takındığı ifadeyle aynı.

Bum!

Bir patlama kalabalığın içinde yankılanıyor. Silahımın üretebileceğinden çok daha gürültülü ve tek atıcımın aksine, şehvet delisi adamlardan saygılı bir tepki alıyor. Şerif içeri girerken yere düşüp başlarını kapatıyorlar.

Bu adam derinlere dalıyor. On iki silahlı muhafız var, boktan pazar muhafızları değil. Gerçek zırhları ve gerçek çiftleşme ayrıcalıkları olan gerçek muhafızlar. Devlet haremine erişimleri var. Bana bakarak çılgına dönmezler. Onlar pazarda bana doğru ilerlerken, vahşi ayaktakımı önlerini açıyor.

"Bir kadın bulursanız, o devlete aittir! Bunu biliyorsun!" Şerif, kendisine yüz adamın gücünü ve küçük bir ordunun silahlarını veren harici bir iskelet olan mekanik giysisinin mikrofonundan tercüme edilen gür bir sesle konuşuyor. Bu şeylerden birinin içindeki bir adamın iki dakika içinde bir haydut kampını yerle bir ettiğini gördüm. Sonunda, her yere dağılmış suçlu parçaları kaldı. Toprak onları saatler içinde sahiplendi. Bir kulağı yuvasına çekmeye çalışan küçük bir karınca kovani görmeden yaşamış sayılmazsınız.

Bu bir kurtarma operasyonu değil.

Yeterli cesaret ve zaman olsaydı, kalabalığın içinden ateş ederek çıkabilirdim. Belki kurtulabilirdim. Ama şerif ve askerleri varken böyle bir şansım yok. Silahlarım zırhlarından sıyrılacak ve beni yakalayacaklar.

Şimdi tek şansım, mallarını ve eşyalarını bir anda terk eden yüz adamın yarattığı kaosu içinden kaçmak. Şerif asi vatandaşlarına bağırıp çağırırken, ben de saklandığım yerden barın etrafına gizlenmeye çalışıyorum.

"Kaçıyor!"

Kaçmaya bile fırsat bulamadan sık kafalı puştun teki beni ihbar etti. Şerifin askerleri benim için geldi. Daha büyük, daha hızlı, daha korkunç.

Beni ayaklarımdan sallandırıp şerife geri götürüyorlar, ince bedenim aralarında sallanıyor. Ayak parmaklarım yere değmiyor bile. Onların ellerinde zayıf ve savunmasızım. Kıyafetlerimden geriye kalanlar bana pek de mütevazılık hissi vermiyor. İç çamaşırım hala üzerimde ve erkek illüzyonunu tamamlamak için göğüslerimin etrafına sardığım sargı hala orada

-Ta ki öyle olmayana kadar.

Şerif uzandı, sargıyı yakaladı ve çekti. Bir mumya bezi gibi çözülüyor ve göğüslerim dünyaya açılıyor. Kan sıkıştırılmış dokuya geri akıyor, ağrıyor ve küfretmeme neden oluyor.

Etrafımda bir erkek arzusu gümbürtüsü var. Şerif, aç kurt sürüsünün üzerine taze bir kuzu sallamakla eşdeğer bir şey yapıyor. Bu işin sonu benim için kötü olacak. Bunu hissedebiliyorum.

Kitlesel bir saldırı altındayken kafamı toparlamamı ve yolumdan çekilmemi sağlayan korku ve adrenalin, şimdi kadınlara sahip olan bu adamların kollarında beni titrer ve güçsüz bırakıyor.

Şerif bana baktı. İyi bir adam değil. Nazik bir adam değil. Olay sonrası Birleşik Devletler'de kurallara göre oynayarak kanun adamı olunmuyor. Oraya

acımasız, gaddar ve iradenizi uygulayacak ve buna kanun diyecek kadar zengin olmak.

Bana baktığında, beni görmüyor. Parçaları ve parçaları görüyor. Potansiyel kâr görüyor. "İyi et," diyor. "Onu satışa çıkar."

"Hayır! Ben sadece portakal satmak için pazara geldim! Bırakın beni!"

Sözlerimin hiçbir anlamı yok ve mücadelelerimin anlamı daha da az. Şerifin yüzü maskesinin kalkanının ardında kıvrılıyor. Onu tam olarak göremiyorum, radyasyona dayanıklı kalın korumanın ardında bir gölge gibi duruyor ama mikrofondan gelen sesini duyabiliyorum.

"Buraya ne yapmaya geldiğini biliyorum. Onları benim özel bahçemden aldığını gördüm, seni küçük portakal hırsız fahişe. Buraya seni yakalamaya ve hırsızlıktan asmaya geldim. Ama sen kadınsın ve gençsin. Bu bir kayıp olurdu. En yüksek teklifi verene satılacaksın, kızım. Ve ipte sallanmadığın için minnettar olacaksın."

"Sallanmayı tercih ederim!"

Beni görmezden gelerek askerleriyle konuşurken, "Onu kesen adamlara götürün," diyor. "Onu satış için hazırlasınlar. Ve ona bir tasma takın."

Ben kıvrılırken, askerler onun emrini yerine getiriyor. İnce, hafif bir metalik maddeyi boynuma bastırıyorlar. Hemen çekip çıkarmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Bu her neyse, çok güçlü. Ve ben onu çıkarmaya çalışmakla uğraşırken, onlar beni tek bir amacı olduğu belli olan bir kafese koyuyorlar: insan nakli.

Yakalandım. Ve hepsi benim hatam.

İkinci Bölüm

Kesik adamlar kulağa korkutucu geliyor. Kafamda, parçaları kesilmiş canavar gibi adamlar hayal ediyorum. Gerçekte, askerler beni şerifin yerleşkesinin derinliklerindeki küçük bir villaya götürüyorlar ve burada kafaları tıraşlı iki adam tarafından karşılanıyorum. Herkesin giydiği zırhtan çok farklı beyaz cübbeler giiyorlar. Askerler kadar sert ya da erkeksi değiller. Gözlerinde daha nazik bir ifade var - ifadeleri umurumda olduğundan değil.

Bir kafese tıkıldım, var olduğunu bildiğimden çok daha fazla şehrin içinden geçirildim ve kaçmanın son derece zor olacağı müstahkem bir yere götürüldüm. Çaldığım meyve bahçeleri şehrin hemen sınırında. Eğer akıllıysan gizlice girip çıkabilirsin. Burası şehrin kalbi. Buraya gelip gitmek yok.

Askerler kafesi açıyor, beni dışarı sürüklüyor ve her ikisi de daha önce gördüğüm tüm erkeklerden daha uzun olan iki cüppeli adama doğru itiyorlar. İkisinin de boyu en az bir metre olmalı.

Ben sadece 5'1 boyundayım. Annem kısaydı ve vahşi büyümek bodur olmak anlamına geliyordu, babam öyle derdi. Uzun boyluydu, ama bu adamlar benden daha uzun ve ondan da uzun olabilirlerdi.

"Ben Mattias," diyor biraz daha uzun olan. "Ve bu da Elias."

Mattias bir şairin yüzüne sahip. Hangi şair bilmiyorum ama onda zarif bir şeyler var. Elias daha da ince yapılı. Çok ama çok yakışıklı adamlar ama askerlerin yakışıklı sayılabileceği şekilde değiller. Çift cinsiyetli bir şekilde yakışıklılar, neredeyse... güzeller.

Mattias'ın koyu kahverengi gözleri ve uzun koyu kirpikleri var. Elias daha açık tenli, mavi gözlü ve eğer olsaydı sarı saçları olacağından şüpheleniyorum. Yüzü Mattias'inkinden daha yuvarlak ve uzun.

Onları, kaba vücutları, sakallı yüzleri ve gırtlaktan konuşmaları bende saklanma isteği uyandıran askerlerden çok daha az korkutucu buluyorum. Mattias ve Elias bana içeride rehberlik ederken onların gitmesine seviniyorum.

"Benim adım Trissa." "Kaç yaşındasın, çocuk?"

"Babam bana on yıl önce on yaşında olduğumu söylemişti. Yani yirmi. Çocuk değilim."

Mattias, "Suçlamalarımıza bu şekilde atıfta bulunuyoruz," diyor. "Bize getirilen kızlarla ilgileniyor ve onların yeni hayatlarına hazır olmalarını sağlıyoruz."

"Zengin bir canavar için oyuncak gibi mi? Hiç zahmet etmeyin. Elimden geldiğince çabuk kaçacağım. Kaçmayı asla bırakmayacağım."

Mattias ellerini kalçalarına koyuyor ve bana kafamı karıştıran bir bakış atıyor. Kaba değil ama sert. Kendimi huysuz küçük bir velet gibi hissetmeme neden oluyor ki bu çok saçma çünkü ben bir esirim ve öfkeden kudurmaya hakkım var.

"Senin için prangaya ihtiyacımız var mı?"

Gözlerimi ona diktim. "Bilmiyorum, ya sen?"

"Bu kadar yeter," diye araya girer Elias. "Aç ve yorgun olmalısın. Gel ve yemeğini ye."

Beni küçük bir yemek odasına götürüyorlar. Birden yakalandığım koşulları ve başıma geleceklerden duyduğum korkuyu unutuyorum. Her şeyi unutuyorum. Kendimi bile.

Çünkü hayatımda hiç görmediğim kadar çok yiyeceğe bakıyorum. Masa portakalların, muzların, ne olduğunu bile bilmediğim bazı şeylerin ağırlığıyla inliyor... ve sonra etler, peynirler var...

Başka soru sormuyorum. Kendimi yemeğe atıyorum ve vahşi bir şey gibi yemeye başlıyorum, yiyeceklerden büyük avuçlar alıp ağızıma tıkıyorum.

"Yavaşla, kendini hasta edeceksin."

Yavaşlamıyorum. Hızlanıyorum. Yiyecekleri alacaklar mı? Onlar fırsat bulmadan hepsini yemeliyim.

Büyük eller beni nazikçe masadan çekip bir sandalyeye oturtuyor.

"Kal," diyor Elias. "Seni besleyeceğim."

Çok yakışıklı. Hayret etmeden duramıyorum. İkisi de öyle, yumuşak bir şekilde. Buraya nasıl geldiklerini merak ediyorum. Vahşi doğadaki çoğu erkek hayatta kalmak için kaba ve tehlikeli olmak zorundadır ama bu adamlar kaba değil. Genelde elbise giyiyorlar. Bana keşişleri hatırlatıyorlar.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum. Beni omzumdan tutup geri itiyor. Üzerimde hâlâ iç çamaşırimdan başka bir şey yok ama ne Mattias ne de Elias yarı çıplak bedenime herhangi bir açlıkla bakmıyor. Bunu garip, neredeyse tedirgin edici buluyorum.

Elias beni bir bebek gibi besliyor, her seferinde bir kaşık alıp ağızıma atıyor. Yanaklarım utançtan yanıyor ama bu lezzetli yiyecekten vücuduma daha fazla almam anlamına gelecekse beni ayak parmaklarımdan baş aşağı sarkıtarak besleyebilir.

Elias kaşığı çok erken bırakarak, "Yeterince içtin," diyor.

Katılmıyorum. Bir avuç meyveye uzanıyorum ve yüzüme atıyorum. Çoğu dudaklarıma bulaşıyor ama bir kısmı içeri giriyor ve önemli olan da bu.

"Bu kadar yeter." Mattias beni arkamdan tutup kaldırıyor ve yemekten uzaklaştırıyor. Uzaklaştırılmak istemiyorum. Daha fazlasını istiyorum. En son et yediğimde kertenkele etiydi ve o hiç iyi değildi. Bu bir çeşit sığır eti. Ve daha fazlasını istiyorum. Çok daha fazlasını.

"Sakin ol," diyor ve ben çırpınıp feryat ederken beni odadan dışarı çıkarıyor. Taleplerimin ortasında, arkama inen sert bir tokat beni karnımın taleplerinden uzaklaştırıyor.

"Ah!" Beni başka bir odada ayaklarımın üzerine yatırırken şikayetle bağıyorum. "Bunu neden yaptın?"

Önce küçük bir bez parçasını, sonra da elimi alıyor ve meyve kaplı parmaklarımı silmeye başlıyor. Elim çekiyorum ve onları ağzıma tikiyorum. Son kalan güzel tadı da çalıyor!

"Sen vahşi küçük bir şeysin," diye iç geçiriyor.

Sanırım bu onun gözünde iyi bir şey değil ama bu benim gurur duyduğum bir şey. Artık vahşi yaşayan çok fazla insan yok. Çoğu şehirlerin ve tiranlarının güvenliği için özgürlükten vazgeçti. Eskiden kıta olan Birleşik Devletler'de on yedi şehir kaldı.

Dallas'ın dışındaki vahşi doğada doğdum. Bugün beni yakalayan şerif şehre hükmediyor. Şehrin büyük bir kısmı savaş sonrası harabeye dönmüş durumda, ancak birkaç yüz bin erkeği ve belki de birkaç yüz kadını barındıracak kadarını korumayı başardı.

Bir zamanlar kadınlar erkeklerle eşit sayıdaydı ve özgürlerdi. Babam bana her şeyin nasıl değiştiğini anlattı,

Olay'ın bildikleri dünyayı nasıl yok ettiğini. Küçük bir çocukken bunun gerçekleştiğini görmüştü ve karanlıkta yattığımız, vahşi insanları arayan devriyelerden saklandığımız uzun gecelerde bana sık sık hikayeler anlatırdı. Varlığımız her zaman yasa dışıydı, ama o beni elinden geldiğince güvende tuttu.

Olay yıkıcıydı. Teknik olarak birden fazla olay vardı. Gerçekte iki olay vardı. İlki, kadınları büyük bir orantısızlıkla vuran ve çok daha fazlasını kısırlaştıran bir hastalıktı. Bir zamanlar sivrisinek sayısını kontrol etmek için geliştirilmiş olan bir biyolojik ajan mutasyona uğratıldı ve insan nüfusuna karşı kullanıldı.

Olayın ikincil etkilerinin hissedilmesi iki yıl sürdü, ancak çok sayıda kadın öldüğünden, geriye kalan erkekler kederle ve virüsü bulaştıranlara duydukları öfkeyle savaşa girdiler. Savaşılacak tek bir kişi yoktu. Çok sayıda şüpheli olmasına rağmen eylemin failleri bulunamadı.

Savaş tüm ulusa yayıldı, sebepsiz bir savaş. Farklı miraslara, farklı fikirlere sahip insanlara karşı savaş, yanlış göz rengine sahip olanlara karşı savaş. Kıyılar kıyılara, devletler devletlere karşı. Öfkelerini yatıştırmak için öldürenler, intikam için öldürenler vardı, düzen adına çok az şey vardı ve merhamet adına daha da az şey vardı.

Sonra, dünyanın sonuna kadar öldürebilecekleri düşünülürken, birisi Batı Kıyısını nükleer camdan bir denize çeviren bombayı patlattı ve birkaç şehri okyanusa düşürecek kadar güçlü bir depremi tetikledi.

Barış kan nehirleri üzerinde geldi. Kaostan düzen doğdu. Savaş lordları ortaya çıktı, yirmi tane si vahşetle

savaşçı çeteleri kurdular ve büyük şehirleri kendi topraklarına kattılar.

Geriye kalan birkaç sağlıklı kadın yakalanarak yeni nesillerin yumurtlaması için çalıştırıldı. Ama yine de dişi bebekler nadirdi. Gen düzenleme ajanı işini çok iyi yapmıştı. Doğan her erkeğe bir dişi düşmesi yerine, her bin erkeğe sadece bir dişi düşüyordu. Birkaç efsanevi kadın saf dişi soylar üretebildi ve bu kadınlara tapıldı.

Kaliforniyalı Athena'nın soyundan geliyorum. On iki kızı olan. Benim soyum güçlüdür. Babam bunu bana sık sık söylerdi. Athena'nın, tutulduğu yerden kaçmayı başaran bir kızından doğmuşum. Beni doğurmaktan kurtulamamış ama ben kurtulmuşum. Şerif beni yakaladığında genetiğimi anlamak için zaman ayırmadı ve bunun için mutluyum. Eğer bilseydi, bir daha asla gün ışığını göremeyeceğimden neredeyse eminim.

Ben vahşi doğmuşum. Annem beni vahşi yapmak için savaştı. Babam da elinden geldiğince beni korudu. Şimdi, üç portakal kadar az bir şey için bu özgürlüğün bir kısmından aptalca vazgeçtim.

Mattias'ın benim vahşi bir şey olduğum hakkındaki yorumu beni tokattan daha fazla ayıltıyor. Bana kaybettiğim her şeyi ve yeniden kazanmak için savaşmam gereken her şeyi hatırlatıyor.

Buradan çıkmak için kim tarafından tutulduğumu anlamam gerek. Mattias kim? Ve neden beni ona ve Elias'a verdiler? Garip görünüyor. Kadınların erkeklerle birlikte olmasına asla izin verilmez. Erkekler kendilerine yardım edemezler. Ama bunlar yapabiliyor gibi görünüyor.

Yemek mideme oturmaya başladığında sorular da artmaya başlıyor.

"Size kesik adamlar diyorlar, bıçaklarınız nerede? Beni kesecek misiniz? Neyi keseceksiniz?"

"Kesilen biziz çocuğum. Gel."

"Kesildin mi?" Mattias'ı takip ediyorum, ona soru üstüne soru soruyorum. Ev çok büyük değil ama çok güzel. Yerler parlayan karolarla kaplı ve duvarlar da aynı şekilde bir tür kayadan yapılmış gibi görünüyor. Soğuk ve steril olabilirdi, ama oymalar evi zarif kılıyor ve mobilyalar eski ve çok güzel.

Kulübe için kırık dökük dünyadan parçalar toplardık ama hiçbir yanından geçtiğimiz bu pırıl pırıl ahşap sandalyeler ve masalar kadar güzel değildi.

Elias bize katılıyor ve ben ikisini de sorgulamaya

başlıyorum. "Ne kestiler? Saçını mı kestiler?"

A r a l a r ı n d a bir bakış geçer, sırtan, uzun süredir acı çeken bir bakış.

"Başka bir şey." "Aman

Tanrım, ne?"

Beni bir banyo odasına götürürken soruyu duymazdan geliyorlar. Geçmişte yağmur yağdığında duş almış ya da kurumuş derelerden arta kalan sularda yuvarlanmışım. Hiç bu kadar güzel bir küvet görmemişim. Tüm odanın genişliğinde ve tertemiz, berrak suyla dolu.

Öne doğru koşuyorum, yüzümü küvete daldırıyorum ve suyu höpürdeterek içmeye başlıyorum.

"Pekâlâ. Bu kadar yeter," diye gürlüyor Mattias, iri avucuyla arkama hafifçe vurarak. "Banyo suyunu içme. İç çamaşırını çıkar ve içine gir."

"Ben pisim! Kirli yapacağım!"

"Mesele de bu zaten. Seni yıkayacağız ve yerine temizini koyacağız."

"Ama bu çok büyük bir kayıp!"

Bu banyodaki su miktarı küçük bir yerleşim birimini bir hafta boyunca susuz bırakabilir. Bedenimi içine sokmamı istediklerine inanamıyorum. Hemen kirlenirim.

"Banyoya gir."

"Hayır!"

Mattias beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kaldırıyor ve suya sokuyor. Anında kahverengi çamur üzerimden kıvrılıp taze ve temiz suya karışmaya başlıyor.

"Hayır!" Dışarı çıkmaya çalışıyorum. Elias ve Mattias'ın beni orada tutması gerekiyor, hepimiz kirli banyo suyuna bulanıncaya kadar çırpınıyor ve kıvranıyorum.

"Trissa, eğer sakinleşip bu banyoyu güzelce yapmazsan, seni terbiye etmek zorunda kalacağım," diyor Mattias, yüzündeki suyu fırçalayarak.

"İstemiyorum!"

"Kayışı getir, Elias."

"Hayır!" Bu kelimeyi bağırarak söylüyorum. Kayışın sesi kötü geliyor. Bu Mattias'tan gerçekten hoşlanmıyorum. Zorlayıcı ve sert biri ve bana yapmamı söylediği her şey doğal içgüdülerime tamamen ters düşüyor.

Elias kendisine söyleneni yapar. Kayış, bir ucunda küçük oluklar açılmış bir ayak uzunluğunda bir deri. Mattias ona teşekkür ediyor ve kayışı benim görebileceğim şekilde banyonun yanına bırakıyor.

"Bunu poponda kullanmak zorunda kalırsam canın yanacak. O yüzden sakinleş ve banyonu güzelce yap."

Nasıl güzelce banyo yapılacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Bir derede nasıl sıçrayacağımı ya da yağmurda nasıl koşacağımı biliyorum ama bunların hiçbirinin güzelce yapılmasına gerek yoktu.

Mattias suya uzanıyor ve iç çamaşırımı indiriyor. Bir erkek tarafından bu şekilde dokunulmak garip hissettiriyor, özellikle de markettekiler gibi beni ellemeyen, kavramayan ya da tutmayan bir erkek tarafından.

Merakla ona bakıyorum.

"Neden diğer erkeklerden bu kadar farklısın?"

Elias başını hafifçe sallıyor ve ben de bu sorunun banyo suyu içmek kadar yanlış olup olmadığını merak ediyorum.

"Dünya hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi kızım?"

"Çok şey biliyorum! Kertenkeleleri nasıl yakalayacağımı ve zehir keselerini nasıl çıkaracağımı biliyorum. Bütün gece yanabilecek bir ateşi nasıl yakacağımı biliyorum. Bir papağanın bana sütyenimi geri vermesini nasıl sağlayacağımı biliyorum. Biliyorum..."

Mattias, "Yani medeni dünyadan bahsediyorum, seni küçük vahşi şey," diye iç geçiriyor.

"Erkeklerin kadınları insan bile değilmiş gibi kabul ettiği medeni dünya mı? O dünya mı?"

"Çoğu kişiden daha şanslısın," diyor. "Çok değerlisin. En yüksek teklifi verene, en zengin adama satılacaksın. Büyük haremlerden birine katılabilir, yeni kralların çocuklarını doğurabilirsin..."

"Ew, iğrenç, hayır teşekkürler."

Bana bakıyor ve başını sallıyor. "Kapsamlı bir eğitime ihtiyacın var."

"Kaçmaya çok ihtiyacım var."

"Prangalar olacak," diye ilan ediyor, banyonun ucundaki fişi çekerek. Kirli suyun giderden aşağı akıp sonsuza dek kayboluşunu izliyorum. Ne büyük bir israf.

Ben içindeyken banyoyu tekrar dolduruyor. Bacaklarımın etrafından akan saf, berrak sıvıyı büyülenmiş bir şekilde izliyorum. Bunu nasıl yapıyorlar? Dayanamayıp birazını ağızma atıyorum. Sıcak ama çok güzel. Birkaç nadir sefer dışında bu kadar berrak bir su tatmamıştım.

"Dur. İçmeyi. İçmeyi. Suyu." Mattias neşemi böldü.

Yüzüne sıçratıyorum. Damlacıklar burnundan, çenesinden ve yanaklarından aşağı akıyor. Etkisi komikti ve kendimi tutamayıp eğlenerek homurdandım.

"Birisi banyodan sonra dayak yiyecek," diyor sakince.

Bu kelimeler midemin alt kısmının sıkışmasına neden oluyor. Şaplak mı? O deri kayışla mı? Bu muhtemelen canımı yakacak. Bana bunu yapmaya kalkarsa onu ısırmaya kararlıyım.

Banyo dolduğunda sabunu alıyor ve beni güzelce yıkamaya başlıyor. Elleri vücudumda dolaşıyor, kıvrımlarıma sabun sürüyor. Hoş olmayan bir duygu değil, yine de başka birinin bana dokunmasına alışkın değilim. Babam öldüğünden beri onun dağlarda inşa ettiği kulübede tek başıma yaşıyorum. Kurtları ve ara sıra ortaya çıkan vahşi kedileri saymazsanız, kimse beni rahatsız etmeyecek kadar uzak bir yer.

Mattias sert ve otoriter ama dokunuşu beni rahatlatıyor. Kendimi küvetin içine gömülmüş, ağırlığımı almasına izin verirken buluyorum.

"Aferin kızıma," diye övüyor, eli yavaşça uyluğumun iç kısmına doğru kayıyor.

O sıkışma hissini tekrar hissediyorum, bu sefer daha aşağıda, bacaklarımın arasında. Elleri tam tepe noktasına ulaşmadan uzaklaşıyor. Bunu bilerek mi yaptığını merak ediyorum, eli kalçamın altından bacağımdan aşağıya doğru kayıyor ve tekrar aynı yolu izliyor, bu sefer içime kadar. İki parmağını alt dudaklarıma bastırıyor, gözlerimiz buluştuğunda içimden saf bir elektrik geçiyor.

"Ne yapıyorsun?" "İyi

hissettiriyor mu?"

İyi hissettiriyor ama bunu kabul etmek istemiyorum. Ben şerifin esiriyim. Bu adam beni satışa hazır hale getirmek için elinde tutuyor, her ne demekse. Belli ki bu da onun bir parçası. Bana bir şeyler hissettiriyor.

"Hayır," dedim.

"Oh, yani bu iyi hissettirmiyor mu?" Parmaklarını dudaklarımla üzerinde yumuşak daireler çizerek nazikçe hareket ettiriyor. Onları biraz uzaklaştırıyor ve seksimin üzerinde akımlar oluşturuyor. İyi hissettirmiyor. İnanılmaz hissettiriyor. Daha önce de kendime dokunmuştum elbette. Kamaramdaki eşyaların çoğuna sürtünmüştüm ama daha fazlasını yapmaya cesaret edememiştim. Babam bir kadın ve erkeğin ne yaptığını hiçbir zaman tam olarak açıklamadı ama bunun Mattias'ın dokunduğu bölgeyle ilgili olduğunu biliyorum.

"Uhm..."

"Bana doğruyu söyle, Trissa."

Alt dudağımla ısıyorum ve sessiz kalıyorum. Hareketi değişiyor, nazik girdaplardan uzun, yavaş bir sürünme hareketine geçiyor.

Kasık kemiğimin üstünden alt deliğimin yakınına kadar. Dokunuşu ve tutuşu daha sert, daha sahiplenici. Beni daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde hissettiriyor.

Diğer koluyla beni suyun içinde desteklerken arkama yaslanıyorum ve bacaklarımı açıyorum. Daha fazlasını istiyorum. Hissedebileceğim her şeyi hissetmek istiyorum. Eğer tutsak olacaksam, zevk almak istiyorum.

"Aferin kızıma. Rahatla," diye mırıldanıyor. Parmakları alt dudaklarımı aralamaya başlarken sesi alçak ve hipnotik. Amımın ince kıvrımlarının izini sürdüğünü hissediyorum, parmaklarının uçlarının klitorisimin üzerinde ve çevresinde kaydığını hissediyorum. Kendi başıma hiç keşfetmediğim küçük deliğime doğru kaydığını hissediyorum ve deliğime doğru b a s t ı r m a y a başladığını hissediyorum.

"Ow!" Nefesim kesildi ve gerildim.

"Sakin ol," diye yatıştırır Mattias. "Bacaklarını aç. Rahatla."

Dediğini yapıyorum ama tekrar ıkındığında yine acıyor. Bacaklarımı kapatmama ve ona hırlamama neden olan keskin, gerici bir acı.

"Pekâlâ," diye mırıldanıyor usulca. "Bunu yapmayacağız."

Dış dudaklarımla ilgilenmeye geri dönüyor, parmakları zevk geri dönene kadar amımın üzerinde hafifçe sürükleniyor, alt kısımlarımı daha sıkı hale getiren ve karıncalanmaya neden olan sıcak, sarmal his ve daha iyi ve daha iyi hissediyorum, ta ki kollarında kıvrılana kadar, kalçalarım eline karşı yükseliyor ve beni daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemeyen bir orgazma doğru kandırıyor.

Sonunda parmakları klitorisimin üzerinde, hızlı küçük vuruşlarla hareket ediyor. Suya tutunmaya çalışıyorum, ama parmaklarım suyun içinden geçiyor ve sonunda sanki koluna tutunmak zorunda kalıyorum

beni orgazm etmek için okşarken ağzım açık nefes alıyordum.

"Aferin kızıma, bırak. İşte iyi bir kız. Baban için bırak..."

Babacığım.

Bu kelime çok yanlış. Ama çok doğru. Zevk kreşendoya ulaşır vücudumu sararken ve her yerime işlerken beni uçurumun kenarına getiriyor.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım," diye haykırıyorum boşalırken, banyoda titriyor ve ürperiyorum.

"Çok iyi," diye övüyor Mattias beni, amımı son bir kez okşuyor ve elini çekiyor. "Şimdi kurulanmaya hazır mısınız?"

Banyodan çıkmama yardım ederken ve beni büyük, kabarık bir havluya sararken ona bakmaya kendimi zor tutuyorum. Az önce ne olduğundan tam olarak emin değilim. Birkaç saat içinde özgür bir kadından satılık bir eşyaya dönüşmüştüm ve az önce bir erkekle ilk orgazmımı yaşadım.

Mattias beni kuruluyor. İzin verdim. Sonra beni büyük, yumuşak görünümlü bir yatağı olan bir yatak odasına götürüyor.

"Bugün size kıyafet verilmeyecek," diyor. "Eğitiminiz sırasında vücudunuza erişmemiz gerekecek. Eğil ki seni tamamen kurulaayabileyim."

"Kendim kurulaayabilirim."

İri elleri omuzlarıma yerleşiyor, beni öne doğru eğiyor ve sonra bacaklarımin arasında yumuşak bir havlu hissediyorum, alt dudaklarıma sürtünüyor ve alt deliğime kadar ilerliyor. Şikayetlerimi görmezden geliyor ve ben kıvrılırken beni sıkıca tutuyor, bunu daha önce birçok kıza defalarca yaptığını bilmemi sağlayan sakın, kolay bir uygulamayla beni kontrol altına alıyor. Acaba kaç genç kadın

onun parmaklarında doruğa ulaştı. Ve bunu hayal ederken neden kıskançlık duyduğumu merak ediyorum.

İyice kuruduğumda beni kaldırıyor. Pembeyim, temizim ve daha önce hiç olmadığım kadar tatmin olmuş durumdayım.

"Elias, havluları alır mısın lütfen?"

Elias beliriyor ve onları süpürüp götürüyor, beni Mattias'la yalnız ve çıplak bırakıyor.

şimdi bana ne yapacak?

Yatağın kenarına oturdu ve elime uzandı. Benim için planının ne olduğunu anlamadan elimi tutmasına izin veriyorum. Beni kalçasının yanına yaklaştırıyor, hafifçe çekiştiriyor ve şaşkın bir nefesle kucağında öne doğru yuvarlanıyorum.

"şimdi sana söz verdiğim o şaplak için," diyor o sert, sert tonuyla.

"Ne?"

"Kızım, satıldığın zaman, bugün bana itaatsizlik ettiğin gibi bir erkeğe itaatsizlik edersen, bundan çok daha ağır bir şekilde cezalandırılacaksın. En iyisi şimdi dizimin üstünde ğren."

Eli kııma indi. Sertçe. Ve sonra tekrar indi. Ve tekrar. Acı dayanılmaz değil, ama katlanmak istediğimden daha fazla acı veriyor ve eli inmeye devam ettikçe acı daha da artıyor.

Babam beni birkaç kez tokatlamakla tehdit etti ama hiç yapmadı. Üzerime titrerdi. Daha önce hiç disiplin yoluyla incitilmemiştim ve bundan hoşlanmıyorum. Acı kanıma sızıyor ve kontrol edemediğim bir enerjiyle ısınmasına neden oluyor.

Uzaklaşmaları gerekirken kalçalarım yükseliyor. Sanki kendimi tokatlara doğru eğiyorum, canımı yaksalar da onları hevesle karşılıyorum. Bu anda kendimi tanıyamıyorum. Bana ne olduğunu bilmiyorum. Aşağılayıcı acıdan başka bir şey olmaması gereken şeyden neden zevk aldığımı bilmiyorum.

"Emirlerime doğrudan ve hızlı bir şekilde itaat edeceksin," diye öğüt veriyor Mattias. "Karşılık vermeyeceksin, soru sormayacaksın ya da itaatsizlik etmeyeceksin. Her an beni memnun etmek için var gücünle çalışacaksın."

"Böyle bir şey olmayacak," diye mırıldandım.

Şaplak durur. Mattias sesini yükseltir. "Elias, o kayışı banyo odasında unuttum. Benim için getirebilir misin lütfen?"

"Hayır!"

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama beni kolayca tutuyor. Elias kayışı Mattias'a getiriyor ve kayışı popomun üzerine koyup aleti hissetmeme izin verirken derinin aldatıcı bir şekilde yanaklarıma yumuşak dokunuşunu hissediyorum.

"Vahşi olduğunu biliyorum," diyor. "Ve sana söyleneni yapmaya alışık olmadığını da biliyorum. Ama şimdi yapmalısın. Yapmaman için çok fazla risk var. İtaatkâr olmazsan başına çok fazla acı gelebilir."

Bununla birlikte, deri dilleri kaldırıyor ve eli gibi hissettirmeyen hınzır bir tokatla geri indiriyor. Avuç içi acı ve sızı veriyordu. Bu kayış tenimde alev alev yanan saf bir ateş sunuyor.

"Ow! Ow, lanet olsun!"

Vücudumu dizlerinin üzerine bastırarak beni sertçe sarıyor. Bu utanç verici ve biraz da acı verici. Hayır.

Bir geçitten aŗađı kayıp kendimi bir sopaya sapladığım zamanki kadar acı verici ama oldukça acı verici.

Ve birkaç uzun, acı dolu dakika boyunca işler böyle gitti. Beni bağladı. Ağlıyorum, kıvraniyorum ve kaçmaya çalışıyorum, ama o bir kızı nasıl zapt edeceğini ve cezalandıracağını biliyor ve kaçmaya çalışsam da kaçamıyorum.

Acı, uzaktan bile olsa zevk vermeyi bırakıyor ve acıya dönüşüyor. O gün yaşadığım korkunç travma, kendimi birdenbire yüzlerce adamın merhametine kalmış bulduğumda bastırdığım korku ve ardından gözaltına alınmanın verdiği hafif rahatlama.

Mattias'ın kırbacı bana tüm bunları, başıma gelebilecekleri ve gelecekleri hatırlatıyor. Biri bana sahip olacak. Birileri beni çiftçilerin sığırları ürettiği gibi üretecek. Ben artık bir hayvanım, kullanılacak bir hayvan. Deriyi elinde tutan bu adam derimi tabaklıyor ve onunla birlikte insanlığımı da alıyor.

İşini bitirdiğinde hıçkırır hıçkırır ağlıyorum. Acıdığı için değil, geri acıyor. Kaybettiğim ve kaçmayı başaramazsam kaybedeceğim her şey için ağlıyorum. Kadınların sahiplenildiği ve yetiştirildiği bu dünyanın bir parçası olmak istemiyorum. Duvarların dışındaki geniş alanları istiyorum. İçinde büyüdüğüm evi istiyorum, her ne kadar şu anda kendimi hapsolmuş bulduğum bu güzel yatak odasından daha küçük olsa da. Özgürlüğümü istiyorum.

Ben teselli edilemez bir şekilde ağlarken, Mattias beni kucağından indirip yatağa yatırıyor. arşafklar çıplak bedenimde ve sıcak popomda pürüzsüz ve serin. Sadece bir tanesini üzerime çekiyor, bana biraz alçakgönüllülük verecek kadar ve ben benimkinden çok daha rahat olan ama benim olmayan yatakta acınası bir şekilde sızlanırken sırtımı ovuyor.

Şu anda koşuyor olmalıydım. Duvarlara tırmanıp pencereleri test ediyor olmalıydım. Kaçış üzerinde çalışmalıyım. I

Yapmayın, çünkü başka seçeneğim yok, çünkü bu yerleşke eyaletteki en sıkı korunan yer, çünkü öylesine esir alındım, öylesine sert şaplaklar yedim, öylesine perişan hale getirildim ki kaçmaya bile başlayamayacak kadar yorgun, bitkin ve kafam karışık.

Üçüncü Bölüm

Uyuyakalmış olmalıyım.

Uyandığımda, parmaklıklı pencereden içeri giren sabah ışığının en ufak bir ipucu var. Hemen tetikte oluyorum. Yalnızım.

Önceki gecenin sefaleti geçti. Karnımda temiz su ve yiyeceklerle kafamı boşaltmak için tam bir gece uykusuyla kendimi çok daha iyi hissediyorum. Bugün kaçıyorum.

Hâlâ giysilerim yok ama çarşafı sararak ve bağlayarak bir tür kılıf elbise yapabilirim. Bunu hızlıca yapıyorum ve evden gizlice çıkmaya başlıyorum, ses çıkarmamak için ayaklarımın üzerinde yürüdüğümden emin oluyorum. Bu, avlanırken kullandığım gizlilik hareketidir, ama şimdi de aynı derecede kullanışlı.

Odamın kapısı kilitli değil. Odadan çıkarken kendi kendime gözlerimi deviriyorum. Beni esir tutmayı planlıyorlar ve kapıyı bile kilitlemiyorlar mı? Çok saçma.

Salona adım attığımda, evin gerçekten kaçmak isteyenleri barındırmak için yapılmadığı aklıma geliyor. Sanırım buraya getirdikleri kadınların çoğu bir şekilde istekli ya da en azından yerleşkeden ve şehirden çıkmaya çalışmaktan çok korkuyor. Şu anda etrafım on binlerce erkek tarafından sarılmış durumda ve hepsi de ellerinden gelse beni alacaklar. Bu kaçış girişimi tehlikeli ama yapılmak zorunda. Eğer şimdi çıkmazsam, zaman geçtikçe daha da zorlaşacak. Burada alışabileceğim o kadar çok şey var ki. Temiz su, yiyebileceğim tüm yiyecekler. Bu adamlar tarafından evcilleştirilmeme, mutlu damızlıklara dönüştürülmeme izin veremem. Buradan çıkmam gerek. Hemen. Kendime ihanet etmeden önce.

Kapıya ya da benim için açılacak bir pencereye doğru giderken, sesler beni yolumda durduruyor. Dün gece yemek yediğim odanın dışındayım. İçeride Mattias ve Elias'ın alçak sesle konuştuklarını duyuyorum. Yaklaştıkça benim hakkımda konuştuklarını fark ediyorum.

"O çok masum," diyor Mattias. "Başına gelecekler çok üzücü. Haber şimdiden yayılmaya başladı. Yüzlerce teklif veren olduğunu duydum."

Elias, "Hazır olduğundan emin olacağız," diye yanıtlıyor.

"Yeterince vaktimiz yok," diye iç geçiriyor Mattias. "Şerif bugün müzayedeye çağırıyor. Parayı istiyor. Vahşi yakalandığı ve dokunulmadığı için beş milyona gideceğini söylüyorlar."

Elias, "Kime giderse gitsin onu doğru düzgün alıştırarak sabra sahip olsa iyi olur, yoksa onu mahvederler," diye düşünüyor.

"Elimizdeki zaman içinde yapabileceğimizi yapacağız. O bir bakire, bu yüzden içten germe yapmayacağız. Onu taze almak isteyeceklerdir, zavallı şey."

"En azından amcığı değil. Diğer delik eğitilebilir."

Diğer delik mi? Hangi diğer delik? Bu adamlar hangi sapıklıklardan bahsediyor?

Umurumda değil. Açık artırmaya çıkarılmadan önce buradan gidiyorum. Bu yargı alanından olabildiğince uzağa gideceğim ve asla geri dönmeyeceğim.

Dikkatimi tekrar kaçışa verip bir pencere arıyorum. Ön kapının yanında bir tane var, onu deniyorum ve kilitli olduğunu görüyorum. En azından bir şeyi kilitlemişler. Buranın hiç de güvenli olmadığını düşünmeye başlıyorum. Beni neden buraya koydular? Kaçmaya çalışacağımı biliyor olmalılar.

Pencerede parmaklıklar var ama vahŖi bir kızı içeride tutacak kadar birbirine yakın değiller. Belki bir asker ya da iri yarı bir adam dıŖarıda tutulabilir, ama nefes alıp verirsem ve gerçekten sertçe kıvranırsam içeri kayabilirim. İkisini de yapıyorum ve bir çalının beni almak için beklediği bahçeye dıŖıyorum.

Yaprakların arasından dıŖarı bakarak, gözlemlenip gzlemlenmediğimi görmek için etrafa bakıyorum. GrnŖe göre grlmemiŖim. Dn bu yolun aŖaęısında devriyeler vardı. Bugün, nöbetçiler baŖka bir yerde gibi görünüyor. Evin yanındaki patika tamamen ıssız.

Uzaktan gürültüler duyabiliyorum, bir tür büyük toplantı. Belki bir parti? Ŗehirdeki insanların nasıl yaŖadıęını bilmiyorum, ama babam bana hep yozlaŖmıŖ ve ahlaksız olduğunu söylerdi.

Dn olanlardan sonra, herhangi bir toplantının yakınında bulunmak gibi bir arzum yok. alılıklara yapıŖtım, yavaŖa sürünerek ve emekleyerek kompleksin içinde ilerliyorum.

Ne yazık ki kalabalıktan kaamayacağım gibi görünüyor. Grrt beni erkeklerle dolu batık bir amfi tiyatronicin hemen yanından geçiriyor. Sonunda, bir tür resim gösteren büyük ekranlar var. En alttaki sahnede bir adam var, sesini gürültülü kalabalığın üzerine yükselten bir mikrofonla konuŖuyor.

"ılgınca yakalanmıŖ, gerçek bir güzellik. Doğal sarıŖın. Çok güzel yavrular doğuracak. Kızları satıp erkekleri asker olarak tutabilirsiniz."

O anda bir nöbetçi devriyesi yanımdan geçti. Çalıların arasına çöküyorum, zihnim hastalıklı bir inançsızlıkla dönüyor. Mzayedeci benim hakkımda konuŖuyor. Beni satıyor.

Resimler de var. ekildiğini fark etmediğim resimler. Elias almıŖ olmalı. Ya da belki de

Beni tuttıkları evin duvarlarındaki kameralar. Bir tanesinde banyodayım, bacaklarım açık, başım arkada, Matias beni orgazm için okşarken gözlerim kapalı. Bir de onun kucağında, kığım kayış yüzünden kıpkırmızı olmuşken çekilmiş bir fotoğrafım var.

Yaklaşık on beş metre yüksekliğinde ve yirmi metre genişliğindeki monitörlerde gösteriliyorlar. Kendimi tüm ihtişamımla görüyorum, sadece meme uçlarım bile kafam kadar büyük. Beni boğucu bir şekilde yakalamayı başarmışlar, gözlerim kedi yavrusu gibi bir ifadeyle yarı kapalı. O fotoğraf çekildiğinde neler olduğunu biliyorum. Mattias'ın parmakları kalçalarımın arasındaydı.

Birbirini izleyen her fotoğrafta kalabalık daha da heyecanlanıyor. Rakamları haykırıyorlar, bedenim için bağırlıyorlar. Sıkı ve küçük bir şekilde çömeliyorum ve gezegende buradan başka bir yerde olmayı, kaderimin beni kullanılacak etten başka bir şey olarak görmeyen insanlar tarafından belirlenmesini dinlemeyi diliyorum.

Devriye geçerken ben de hamlemi yapıyorum. Herkes ekrandaki görüntülerime o kadar odaklanmış ki, arkalarından geçtiğimi fark etmiyorlar bile.

Şehrin dışına çıkmanın uzun bir yol olacağını biliyorum ama bu yerleşkeden çıkmak ilk adım.

Çalılar bir kapıya doğru gidiyor. Ben bile kapı görevlisinin çarşafımla dışarı çıkarken beni fark etmeyeceğini düşünecek kadar yüzsüz değilim.

Neyse ki çalılar yüksek duvarın alt kısmını da kaplıyor. Kimsenin beni yukarı çıkarken görmeyeceği bir yer arayarak o tarafa doğru kaymaya karar veriyorum.

Şerif krallar gibi yaşıyor. Bu yerleşkede pek çok bina ve eminim zenginlikler var. Şehrin ötesinde

sınırlar, hayat acımasız, sert ve kısadır. Ama aynı zamanda özgürdür.

Kaçmak için bir fırsat bulacağımı umarak çalılıkların arasından sürünerek ilerliyorum. Belki daha az iyi korunan bir merdiven. Ya da belki duvara tırmanmak için bir fırsat. Eğer tutunacak bir yer bulabilirsem, yükseğe çıkabilirsem, buradan yakalanmadan çıkabileceğim bir rota çizebilirim.

Duvar dokunulamayacak kadar pürüzsüz ve sıçramak için fazla yüksek. Mattias ve Elias'la birlikte o evin içinde olduğumdan daha özgür olsam da şimdilik sıkışıp kaldım.

Yakında yokluğumu fark edecekler, eminim ve o zaman tüm yerleşke kargaşa içinde olacak. Ben burada çömelmiş, barınak sunan ama özgürlüğe giden başka bir yol olmayan bu çalılıkta sıkışıp kalmışken, şerif etimi şehvet düşkünü, güçlü bir adam sürüsüne satıyor.

"Trissa!"

Bir erkek sesinin ismimi tısladığını duydum. Bu Mattias! Beni nasıl buldu?

"Trissa, hemen buraya gel!"

Daha da çömeliyorum. Çalıların arasından onun etrafta dolaştığını görebiliyorum. Nerede olduğuma dair bir fikri var gibi görünüyor ama beni göremiyor.

Yine de gittikçe yaklaşıyor ve keskin koyu gözleri beni seçmeden önce sadece bir yere kadar batabilirim.

"İşte buradasın." Sesinde rahatlama var. Hem de çok.

"Beni nasıl buldun?"

Üzerinde renkli ışıklar olan ince bir plastik parçasını elinde tutuyor. "Boynunuzdaki tasma sizi takip ediyor."

"Oh."

"Oh," diye yankılandı sertçe. "Sessiz ol ve benimle gel. Çabuk ol. Eğer burada görülürsen, bu hiçbirimiz için iyi olmaz."

O ve Elias beni eve geri götürdüler. Geri döndüğüm için duydukları rahatlama, kaçma girişimime duydukları öfkeden daha ağır basıyor. Davamı savunmak için bu fırsatı değerlendiriyorum. Mattias kötü biri gibi görünmüyor, şerif gibi değil. Belki beni dinler.

"Lütfen," diyorum. "Eğer birazcık insanlığınız varsa, bırakın gideyim. Ben buraya ait değilim. Bunu kendin söyledin."

Yüz ifadesi yumuşuyor ama benim istediğim şekilde değil. Benimle, olmaması gereken bir şey için endişelenen aptal küçük bir kızmışım gibi konuşuyor.

"Eğitime ihtiyacın var, hepsi bu. Eminim uygun bir sahip bulacaksın. Zarar vermek için çok pahalısın, Trissa. İyi bir hayatın olacak."

Sözlerini güven verici bulmuyorum.

"İyi bir hayatım vardı. Dün. Ve bana yardım etseniz de etmeseniz de buradan çıkacağım."

Sert bir bakışla beni düzeltiyor. "İsyanın bir faydası olmaz, Trissa. İtaat etmeyi öğrenmelisin. Buraya gel."

"Hayır."

Mattias beni kalçalarına doğru çekerken Elias yüzünü avuçluyor. Bu şaplak kaçınılmazdı. Tabii ki kaçmaya çalıştığım için cezalandırılıyorum. Neden olmasın. Neden beni nefes aldığım için cezalandırmıyorsunuz? Temelde aynı içgüdü.

Eli kıcımla buluştuğunda, onu lanetliyorum. Onu her kelimemle lanetliyorum, bazılarını da lanetlemiyorum. Bazılarını bilmiyorum

Ama sesleri kötü ve benim için önemli olan da bu.

"Seni lanet olası pislik mikroçip! Umarım sonsuza kadar müşteri hizmetlerinde çürürsün!"

"Ne diyorsun kızım?" Şaplak bir anlığına durur.

"Senden nefret ettiğimi söylüyorum."

"Gerçekten, ama müşteri hizmetleri mikroçipi?" Şimdi de bana küfrediyor! Bu ne cüret! "Müşteri hizmetleri annene mikroçip takıyor!" Odanın öbür ucundaki Elias homurdanıyor.

"Ne söylediğini sanıyorsun, kızım?" "Ben... Ben senin hakkında ne düşündüğümü söylüyorum!" "Peki bu dili sana kim öğretti?"

"Babam. Bana tüm kelimeleri o öğretti. Ben de biraz okudum."

"Anlıyorum." Mattias'ın avucu artık kışıma vurmuyor. Üzerinde yayılıyor, hafifçe ovuşturuyor.

"Söyle bana," diye araya giriyor Elias, yakışıklı yüzünde tam olarak anlayamadığım bir ifade var. "Aklına gelebilecek en kötü hakaret nedir?"

"En kötüsü mü?"

"Çok, çok kötü."

Kelimeleri tam sesle söylemeyi becerememem çok garip. Şimdi bile, bunca yıldan sonra, sanki babamın onları söylediğimi duymasından korkuyormuşum gibi fısıltıyla çıkıyorlar.

"Park müdürü."

Mattias ve Elias kahkahalara boēuldular. Mattias'ın kollarının etrafımda kıvrıldığını ve beni kucaklamak gibi bir Şeyle sıkıldığını hissediyorum.

"Burası için çok deēerlisin," diyor sesinde piŐmanlıēa benzer bir Şeyle.

"O zaman bırak gideyim!"

"Yapamam. Ve bu seni daha güvenli yapmaz," diyor. "Erkekler seni arayıp bulacak. Bir gün, er ya da geç, seni alacaklar. Vahşi kalmaktansa Şimdi bir sahip bulmak daha iyi."

O söylüyor.

"Vahşi olmayı seviyordum."

Kıvranıyorum ve o da beni bırakıyor. Ondan uzaklaŐabilirdim, ama bunun yerine kendimi onun kucaēına sokulmuŐ buluyorum. Belki de insan temasını zlemiŐimdir. Belki de yanımda başka bir bedenın olması güzeldir. Konuşma Őeklime glen ve son derece makul kaçma giriŐimlerim için beni cezalandıran zalim bir tutsak olsa bile.

"Açık artırmayı gördüm," diyorum. "ok fazla erkek vardı." "Nadir bulunan birisin," diyor Mattias. "ok talep görüyorsun."

"Ama..." Alt dudaēımı ısıırıyorum. "Ya beni satın alan adamı sevmezsem? Ya iyi biri deēilse? Ya beni incitirse? Ya..." Paniklemeye baŐladığım da sorularım hızlanıyor ve birbirinin içine giriyor.

"Sana zarar verilmeyecek. Ne kadar deēerli olduēunuzun farkında deēilsiniz. Sana çok iyi bakılacak. En iyi yemekleri yiyeceksiniz. En iyi yataklarda uyuyacaksınız. Ve gelecek nesli doēuracaksınız."

Burnumu kırıştırdım. Yemek iyidir ama tek başıma açlıktan ölmüyordum. Kendimi besleyebilirim. Bu adamlar kadar iyi değil ama hayatta kalabilirim.

"Daha önce bir erkeğe sahip olmayı hiç düşünmemiştim..."

Elias odanın karşısındaki koltuğundan konuşarak, "Sen çok tatlı bir şeysin," diyor. "Seni kim alırsa alsın sana iyi bakacağını biliyorum."

Sözleri beni biraz cesaretlendirdi. Bu ikisinde onlara güvenmemi sağlayan bir şey var. Mattias bana acıyla birlikte zevk de verdi ve onlar da beni besledi.

Bir parçamı sikmek için beni parçalayacak olan pazardaki vahşî adamlar gibi değiller. Onlar farklı. Kendimi Mattias'ın kucağında buluyorum ve neden bu kadar farklı olduklarını merak ediyorum.

Mattias beni tutuyor, oturmama ve düşünmeme izin veriyor, yeni durumumu anlamam için bana bir şans veriyor, belki de düşünmeme, belki de buna açık olmama.

Kapının sertçe çalınması beni biraz korkutuyor.

Elias cevap vermeye gidiyor. Dışarıdan sesler duyuyorum. Ve sonra Elias'ın cevap verdiğini duyuyorum. Tam olarak ne söylendiğini duyamıyorum ama Elias'ın sesinde uzaktan bile olsa bir endişe notası var ve geri döndüğünde bana bakmıyor.

"Mattias. Sana ihtiyacımız var."

Mattias beni kucağından indiriyor. "Burada bekle," diyor. "Hiçbir yere gitme, seni tekrar cezalandırmak zorunda kalmak istemiyorum."

Boşalttığı sıcak koltuğa oturdum ve beklemeye başladım. Bunun benimle bir ilgisi var, bundan eminim. Açık artırma. Satıldım mı? Kime satıldım?

Mattias ve Elias'ın dönüşü sonsuza kadar sürecektir gibi görünür. Mattias'ın yüz ifadesinden işlerin söylediği gibi güllük gülistanlık gitmeyeceğini anlayabiliyorum.

"Trissa," diyor. "Buraya gel."

Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm. Önümde çömelir ve başını benimkinden biraz daha aşağıya indirir. Bana kötü haberi verirken iri elleri üst kollarımı sarıyor.

"Açık artırma tamamlandı."

"Tamam." Konuşma şeklindeki bir şey midemin sinirden çalkalanmasına neden oluyor.

"Birden fazla kazanan vardı." "Yani iki adama mı satıldım?" Başını sallıyor.

"İkiden fazla." "Üç mü?"

Başıyla yukarı doğru bir sallanma hareketi yapıyor.

"Dört mü?"

Derin bir nefes alır. "Açık artırma bittiğinde, yedi ortak alıcı vardı. Şerif sizi doğrudan satmamaya, bunun yerine yetiştirme haklarını satmaya karar verdi."

"Üreme hakları." Sözcükleri tekrarlıyorum, çenem düşüyor. Olacağını söyledikleri şey bu değildi. Bana söz verilen bu değildi. Bu hiç iyi değil. Ve bunun için burada kalmayacağım.

"Rahatla," diyor Mattias, ellerini kollarımda aşağı yukarı gezdirerek beni yatıştırıyor. "Hâlâ seninle ilgilenilecek."

"Ben yetiştirileceğim!" Bu sözleri ona soluk soluğa söyledim. "Bana bir hayvan gibi bakılacak!"

Mattias, "Yılda sadece bir kez gebe kalabilirsiniz," diyor. "Yani hayatınız hayal ettiğinizden daha kolay olabilir. Bir kez hamile kaldığınızda, doğurganlığınız geri gelene kadar bir daha alınmayacaksınız."

Ona ters ters bakıyorum. "Neden bunları iyi şeylermiş gibi söyleyip duruyorsun? Bebeklerime ne olacak?"

"Eğer erkek iseler, asker olarak alınacaklar. Eğer kadın iseler..."

"Dur" dedim. Ne olacağını biliyorum ve bu olmayacak. Buna izin vermeyeceğim.

"Elias ve ben senin vasilerin olarak kalacağız," diyor Mattias. "Seninle günlük olarak ilgileneceğiz. Sana iyi bakıldığından emin olacağız."

Tüm bu durumda neyin yanlış olduğunu bile anlamıyor gibi görünüyor. Benim bir hayvan gibi kullanılmamın, yavrularımın benden alınıp satılmasının sorun olmadığını düşünüyor. Annem ve babamın başıma gelmemesi için savaştığı her şey bu. Ama yine de oluyor. Hasta olmak istiyorum.

"Ne zaman bana gelmeye başlayacaklar?" "Bu gece."

Bu gece. Bu gece alınacağım. Bu gece tanımadığım bir adam bekaretimi benden çalacak ve beni tohumuyla dolduracak. Bu gece...

"Trissa, solgun görünüyorsun. Oturmalısın."

Bu gece, asla olmamam gereken bir mahkum olacağım. Bu gece biyolojik bir şey olacağım, erkekler için bir araç. Bu gece...

"Trissa..."

Mattias'ın sesi çok garip ve uzak geliyor. Dünya çok tuhaf ve sallantılı.

"Triss..."

Bayılıyor

um.

Dördüncü Bölüm

"Onun sahibi benim! Onu alacağım! Kenara çekil!"

Yatak odasının kapısının dışında acımasız bir erkek sesiyle uyanıyorum. Buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum. Mattias beni uyumam için yatırmış olmalı. Battaniyeler etrafıma sarılmış, inanmadığım küçük bir özen gösterisi.

"Efendim, çok yorgun. Daha önce bayılmıştı." Mattias'ın davetsiz misafiri durdurmaya çalıştığını duyuyorum ama başarısız oluyor.

"Arkasına yaslanıp bunu kabul etmekten başka bir şey yapmasına gerek yok."

Bu mide bulandırıcı yorumla birlikte kapı açılır ve şerif içeri girer.

"Merhaba güzelim," diye sarkıyor. "Bugün bana çok para kazandırdın."

Battaniyenin altına büzülüyorum. Bu adam beni korkutuyor. Güçlü ve tamamen yozlaşmış biri. Beni pazardaki adam kalabalığından kurtardı ama bu beni önemseydiği için değildi. Değerimin boşa gittiğini gördüğü içindi.

Artık zırhının içinde değil ve onu şimdi daha net görebiliyorum. Ellili yaşlarında, Olay sonrası Amerika'sına göre yaşlı. Saçları tuzlu ve biberli, yüz hatları sert ve omuzları geniş. İyi durumda olması mantıklı. Bu çorak toprakları zayıf kimse yönetmiyor.

Küçük bir parçam -çok, çok küçük bir parçam- onun varlığına tepki veriyor. İçimdeki kadim dişi parçalara seslenen çığ, acımasız bir erkekliği var ama diğer her anlamda ondan dehşete düşüyorum. Az önce beni sattı. Diğer yedi adama. Mattias ve Elias gibi değil. Benimle ilgilenmiyor. Benimle ilgilenecek.

Beni dilediği gibi kullanacak ve başkalarının da aynı şeyi yapması için beni devredecek.

Yatağa siniyorum, dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçıyor. Keşke şu an üzerimde kıyafetlerim olsaydı. Keşke silahım olsaydı. Sırıtan kafasına bir kurşun sıkardım.

Gri çelikle parlayan gözleri ve sadece saf bir fetih olarak tanımlayabileceğim bir ifadesi var. Aşaağı uzanıp battaniyeyi kavradı ve üzerimden çekti.

Ciyaklıyorum ve kendimi örtmeye çalışıyorum ama her yerimi örtmem mümkün değil. Daha önce hiç böyle görölmemiştim. Daha önce hiç böyle bakılmamıştim. Gözleri vücudumda bir aşaağı bir yukarı geziniyor ve elimi kalçalarımın arasına koyup arkamı dönmeye çalışsam da her şeyi çoktan gördüğünü biliyorum.

"Onun nesi var, Mattias?"

Mattias yanına yaklaşır. "Sizden korkuyor efendim. Birçokları gibi."

Şerif güler. "Benden korkmana gerek yok, güzelim. Seninle yapmak istediğim şey, kendini hiç olmadığın kadar iyi hissetmeni sağlayacak."

Nedense bundan şüpheliyim.

"Sadece bir gündür bizimle birlikte. Çok daha fazla hazırlığa ihtiyacı var," diye açıklıyor Mattias. "O çok, çok vahşi, efendim."

"O amcık benim. Onu alacağım."

Gözlerimin içine bakıyor. Kötülük görüyorum. Sert erkek şehvetini görüyorum. İçimde olma arzusunu görüyorum. Felaketimi görüyorum.

"Bacaklarını aç, kızım. Bana neye sahip olduğumu göster."

Bir yastık kapıyorum ve iyi bir önlem için üzerimi örtüyorum.

Şerif Mattias'a bir bakış attı. "Söz dinlemiyor." "O vahşi, efendim."

"İçindeki vahşiliği çıkarsak iyi olur."

Mattias, "Onu alıştırmak istiyoruz, tamamen kırmak değil," diyor. Şerifle konuşurken sakın bir üslubu var, ama bu pek de saygılı bir üslup değil. "Kız zarar görürse müşterileriniz bundan memnun olmayacaktır."

"Müşteriler mi?" Şerif başını sallar. "Kız bana onları unutturdu. O gerçek bir güzellik. Lanet olsun."

"Size göstereyim, efendim."

Mattias yatağın yanına geldi. Yastığı benden aldı.

"Uslu bir kız ol," diye mırıldanıyor, gözleri benimkilerle buluşuyor. İri elleri vücudumun yanlarından kalçalarımın doğru inmeden önce omuzlarımı yatağa doğru iterken küçük bir güvence hissediyorum. Nazik ama sert bir hareketle onları ayırıyor ve elimi seksimden uzaklaştırıyor.

İşi kolaylaştırıyor ve işi bittiğinde, beni yakalayan şerife amımı göstererek yatıyorum, kollarım nazikçe ama sıkıca yanımda tutuluyor.

"Kahretsin," diye kendi kendine küfrediyor şerif. "Daha önce hiç bu kadar güzel bir tane gördüğümü sanmıyorum."

"O bir hazine," diye katılıyor Mattias. "Ama çok, çok masum."

"Deliğe bir bakayım."

İstek kaba, uygulama ise utanç verici. Mattias ellerini çıplak bedenimde gezdiriyor, parmakları

Seks. Ne yapmayı planladığını bilmiyorum ama elinin topuğu klitorisimin üzerinde gezinirken hafif bir karıncalanma hissediyorum.

Ve sonra alt dudaklarımı ayırıyor. Çok geniş değil, sadece şerife içlerinde ne olduğunu gösterecek kadar geniş.

Şerif, "Bu küçük, dar bir delik," diyor.

Utancımdan yüzümün kızardığını hissediyorum. Burada çırlçıplak yatıyorum ve bu adamların amıma bakıp yorum yapmalarına izin veriyorum. Bana dokunanın Mattias olmasına seviniyorum. Nazik, emin ve sakinleştirici dokunuşu bu durumu katlanılabilir kılıyor. Şerifin bana çok daha sert davranacağından eminim.

"Dokunulmaktan hoşlanıyor mu?"

Mattias elini hafifçe yarığımın üzerinde ileri geri gezdirerek, "Umut vaat ediyor, efendim," diyor. Bu yatıştırıcı, sahiplenici bir okşayış ve bedenim üzerinde yadsınamaz bir etkisi var.

"Oh, evet, işte gidiyor. O kalçalar dans ediyor," diye gürlüyor şerif. "Bir horozun üzerinde bunu çok güzel yapacak."

Daha fazla utanç sistemimi dolduruyor.

"Yapacak," diyor Mattias, klitorisimin hemen üstünü okşayarak. "Dehşete kapılmadığı zamanlarda oldukça duyarlı. Alıngan da. Çok fazla idareye ve çok fazla disipline ihtiyacı olacak."

"Bu doğru mu? Şu anda oldukça sessiz görünüyor." "Sen

benden daha korkutucusun."

"Umarım öyledir," diye gülüyor şerif.

Mattias'a laf sokuyor gibi görünüyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor. "Park görevlisi," diye küfrediyorum nefesimin altında.

"Az önce ne dedi?"

Mattias'ın eli duruyor, amımı hafifçe sıkıyor. "Otopark müdürü," diyor. "Sanırım bunun bir lanet olduğuna inandırılmış."

"Gelir vergisi!" Ona homurdanıyorum. Benimle dalga geçilmesinden hoşlanmıyorum. Şerif homurdanıyor.

Babam bana dünyadaki en kötü kelimeleri öğretti. Gelir vergisi neredeyse hiç kullanmadığı bir ifadeydi, sadece en kötü zamanlarda kullanırdı. Daha etkili olmasını beklerdim.

Mattias bacaklarımın arasını okşarken gözleri tekrar kararıyor ve "Lanet olsun, o amcığın içinde olmak istemiyorum," diyor. "Yetiştirilmeye başlamadan önce alıştırılması gerekiyor."

Kıvranmaya başladım. Konuşma şekli. İkisinin de konuşma şekli, sanki hiçbir hakkım yokmuş gibi. Şerifin keyfi ve sonra da kârı için kullanılacak bir şeyim.

"Kızları neden sana verdiğimi biliyorsun," diyor. "Genelde bakireler için sabrım yoktur. Ama bunu istiyorum. Bunu şimdi istiyorum."

"O senin."

Mattias'a kocaman gözlerle bakıyorum. Ne yapıyor bu?

"Öyle. Sen git buradan. Onunla biraz zaman geçirmek istiyorum."

"Hayır!" Mattias'ın gitmesini istemiyorum ama o emirlere uyuyor ve söyleneni yapıyor. Başka seçeneği olmadığını biliyorum. Şerifin emriyle öldürmek için bekleyen binlerce adam olduğunu biliyorum ama gitmek için ayağa kalkarken ona sarılıyorum.

"Uslu bir kız ol," diye mırıldanıyor bana.

Mattias kapıdan çıkarken şerif gömleğini çıkarıyor. Oh, Tanrım. Aman Tanrım. Vücudu demir gibi sert görünüyor, karnındaki kaslar dalgalanıyor ve göğsünde siyah kıvrık saçlar var.

Yırtıcı bir hayvan gibi yatağın üzerine çömelip bana doğru sürünürken bacaklarımın arasındaki o küçük karıncalanmayı hissediyorum.

"Sakin ol," diye homurdanıyor, ben kıvranmaya çalışırken. Beni bileğimden yakalıyor ve vücudumu kendi vücuduyla kaplayıp yüzünü benimkine yaklaştırırken beni yerimde tutuyor.

Beni öperken kaba sakalları yüzüme batıyor, erkeksi dudakları direnişe izin vermeyen bir ısrarla dudaklarımı buluyor. Ağzım onunkinin altında açılıyor ve dili yılan gibi içeri giriyor. Bu acımasız adam tarafından öpülmek, ağzının benimkine kilitlenmesi, kaba kot pantolonlu bacağının kalçalarımın arasında olması garip bir his.

Şerif öpücüğü aceleye getirmiyor, içine gömülmeme, vücudumun karşılık vermesine izin veriyor. Dili dilimin üzerinde geziniyor, dudakları ağzımı okşuyor. Bu konuda yetenekli ve yavaş yavaş kendimi kaybetmeye başlıyorum.

"İşte böyle," diye gürlüyor ve amımın kalçasına bastırıldığı yere bakıyor. Zalim olmasına rağmen kendimi ona sürtüyorum. Benim için düşündüğü planlar akıl almaz derecede iğrenç olsa da.

Gözlerimin içine bakıyor, parmakları kafa derimin önündeki saçları hafifçe okşuyor.

"Ne düşünüyorsun prenses? Çiftleşmeye hazır mısın?"

"Nossir," diye fısıldıyorum ona. Göğüs uçlarım, üzerlerindeki koyu renkli göğüs kılları tarafından gıdıklanıyor ve uyarılıyor.

"Becerilmeye hazır mısın?"

"Nossir."

"Ne için hazırsın?"

Bunun cevabını bilmiyorum. Ben bir cevap düşünmeye çalışırken, tuzlu ve biberli başını eğiyor ve ağzı sol meme ucumu bulup ağzına alıyor.

Bu his doğruca amıma vuruyor ve kalçalarımı titretiyor.

"Sanırım sikilmeye ve yetiştirilmeye hazırsın," diye usulca homurdanıyor. "Sanırım sikimi almaya hazırsın."

Ben hazır değilim. Hiçbir şekilde. Ama kontrol onda ve dizlerinin üzerine kalkıyor, elleri kemerine gidiyor ve beni soluk soluğa bırakan ereksiyonunu serbest bırakıyor.

En az on santim uzunluğunda ve orantılı olarak kalındır. Çok büyük. Sert bir canavar ve içime sığmasının hiçbir yolu olmadığını biliyorum.

"Efendim..." Nefes nefese kaldım, gözlerim yaşlarla doldu.

Eğildi ve karnıma yaslanmasına izin verdi. Daha önce bunlardan birini hiç hissetmemiştim, ne kadar sert ve sıcak olduklarını hiç bilmiyordum. Sonra geri çekiliyor ve uzunluğunun kalçalarımın arasından aşağı kaymasına izin veriyor. Aleti amımdan çok daha uzun. Büyük başının ileri geri sürtündüğünü görebiliyorum ve klitorisimi yakalarken hissedebiliyorum.

Kalçalarını daha da geriye atıyor ve bedenimin girişindeki küçük deliğe bastırıldığını hissediyorum. Çok büyük. İleri doğru ittiğinde hiçbir şey olmuyor. Bir ineği anahtar deliğinden itmeye çalışıyor gibi.

"Çok sıkı bir kızsın," diye gürlüyor, bir eli saçlarımı okşuyor, diğeri göğsümde. Daha nazik davranıyor

Ama gerçek şu ki, amım onu kaldıramıyor.

Yine de sikini orada tutuyor, sert elleriyle vücumu ovuyor ve okşuyor.

"Bu sikik delik benim için açılacak," diyor bana gırtlaktan gelen bir mırıltıyla. "O daracık küçük amcığını etrafıma saracaksın."

Sözleri acımasız ve korkutucu ama bana bir şeyler yaptığını hissedebiliyorum. Klitorisimdeki karıncalanma artıyor, kalçalarımın arasındaki sıcak his büyüyor. Ve siki tekrar dudaklarımın arasından kayıyor, ileri geri, başı küçük tomurcuğa tekrar tekrar çarpıyor.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyorum dudakları tekrar dudaklarıma inerken, öpücüğü ağzımı ele geçiriyor.

"Biliyorum," diye hırlıyor dudaklarıma karşı. "Sen vahşi bir şeysin. Neye ihtiyacın olduğunu bilmiyorsun. Ne için yaratıldığını bilmiyorsun. Ama bu amcık yarak almak için yaratıldı ve bu göbek tohumla şişmek ve yeni bir hayat getirmek için yaratıldı. Sen bunun için varsın, vahşi kız."

Bana öyle geliyor ki aleti kayganlaşıyor. Sikler bunu yapar mı? Aleti şimdi kesinlikle çok daha kolay bir şekilde ileri geri kayıyor. Geriye doğru eğiliyor, başı tekrar deliğimi buluyor ve bu sefer biraz içeri itiyor.

"Aman Tanrım!"

O karanlık bir şekilde kıkırdarken ben kollarına yapışıyorum. "Bu doğru, vahşi kız. Amın benim için açılıyor. İslanmışsın."

"Ben ıslak değilim. Sen ısladın."

Sırıttıyor ve beni sikinin dokunuşundan mahrum bırakarak geri çekiliyor. Bacaklarımın arasında diz çökerek parmaklarını

Sonra aynı parmakları ağızımın içine sokuyor.

"Tadına bak," diye emrediyor. "Bunlar senin sikiş suların. Alınmak istediğinde tadın böyle olur."

Isırıyorum. Dişlerim parmaklarını sertçe yakalıyor. Küfür ediyor ve diğer büyük eli kalçalarımın arasından aşağı inerek amıma doğru hızlı bir tokat atıyor.

"Ah!" Çığlık atıp haykırıyorum ama artık durmak yok. Ağızımdaki el boğazımın etrafını sarıyor. Diğer amımı kırbaçlamaya devam ediyor, parmakları yarığımı defalarca tokatlıyor, beni inletiyor ve inletiyor.

"Sakın saldırganlık belirtisi gösterme," diye hırlıyor. "Senin bana verebileceğinden çok daha fazla zarar verebilirim sana."

Parmaklarıyla seksimi kırbaçlarken çığlık atıyorum ve haykırıyorum. En hassas noktamdaki keskin acı, ona verdiğim acıdan çok daha acımasızdı ama başka ne bekleyebilirdim ki?

Mattias odaya giriyor. "Her şey yolunda mı?"

"Küçük sürtük beni ısırды," diyor şerif. "Ona bir ders veriyorum."

Bana bir tokat daha atıyor ve acıyan klitorisimi çimdikliyor. O hassas noktayı sıktıkça kalçalarım titreyerek bağırıyorum.

"Seni yere yatırıp ağlayana kadar sikmeliyim," diye hırlıyor bana. "Benim için hâlâ bundan daha değerli olduğun için mutlu ol."

"Özür dile, Trissa." Mattias kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde şöyle diyor.

"Owww! Üzgünüm!" Şaplağı durdurmak için her şeyi söylerim.

Kelimeyi söyler söylemez, öyle oluyor. Şerifin eli amımı tokatlamayı bırakıyor ve onun yerine bir parmak amımın içine giriyor.

"Şuna bak," diye homurdanıyor onu çekip çıkarırken. "Vahşi kız acının tadına varmış."

Parmağını kaldırıyor ve hepimiz parmağın benim sularıyla parladığını görüyoruz.

"Şimdi bunları güzelce yala ve bana teşekkür et."

Parmağını tekrar ağzıma sokuyor, arduvaz grisi gözleri tekrar ısırmam için beni cesaretlendiriyor. Bu sefer dilimin parmağını yalamasına izin veriyorum. Tadı nahos değil. Hafif ve daha önce tattığım hiçbir şeye benzemiyor. Ama dilimin üzerine bulaşanın kendi sularım olduğunu bilmenin utancı ve bunun bana yapmayı planladığı sapkın şeylerin en küçüğü olduğunu bilmek beni yeni bir aşağılanmayla kızartıyor.

"Aferin kızıma," diyor daha nazikçe, parmağını tekrar içime sokarak. Bu hissi seviyorum. Acıyan, şaplaklanmış klitorisimin verdiği tepkiyi seviyorum.

"Eğer bana itaat etmezsen canını yakarım," diyor. "Ve muhtemelen yapmasan bile canını yakacağım, çünkü bu kedi tüm o güzel öpücükler ve okşamalarla olduğundan daha ıslak, değil mi?"

Omzunun üzerinden Mattias'a bakıyorum. Ne aradığımı bilmiyorum. Yardım mı? Bir işaret mi?

Mattias başıyla kısa bir selam veriyor ve gülümsüyor. İyi olabileceğim hissine kapılıyorum. Belki de. Bilmiyorum. Bu muamele ve buna verdiğim tepki yüzünden kafam çok karışık. Şerifin bana yaptığı şey canımı yaktı. Kukum hala ağrıyor. Ama yine de tahrik oldum. Hiç olmadığım kadar tahrik oldum.

Onu istiyor muyum?

Ona ihtiyacım olabilir mi?

Bir erkek bir kadına bunu mu yapar?

"Seni satmış olmam neredeyse yazık," diye mırıldandı yine.
"Ama sözleşmeler sözleşmedir, değil mi kızım?"

Ona nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum, bu yüzden kalın parmağını içime sokup çıkarırken sessizce bakıyorum. Duygu artıyor; Mattias bana dokunduğunda kendimi çok iyi hissetmemi sağlayan aynı duygu, ama şimdi daha da artmış, daha da yoğunlaşmış, çünkü bu adamdan hoşlanmıyorum.

Ondan hiç hoşlanmıyorum ama onun için geleceğim.

Parmakları beni anlamadığım ama karşı koyamadığım bir orgazma doğru götürüyor. Başparmağı klitorisimin düğmesine, onu ısırdığımda şaplak attığı aynı ağrıyan küçük yere dokunduğunda, doruğa patlıyorum. Başım geriye düşüyor, kalçalarım titriyor, gözlerimi kapatıp zevke kaçarken duyularım dönüyor.

Gözlerimi tekrar açtığımda yatağın ucunda duruyordu. Elleri kalçalarında, uzun vücudu titreyen formumun üzerine bir gölge düşürüyor.

Şerif, Mattias'a, "Güzelce geliyor," diye sesleniyor.
"Diğerleriyle herhangi bir sorun yaşamayacaktır."

Bana bakıyor. Zalimlik potansiyeli taşıyan o gümüşü gözler şimdilik memnun. "Sanırım onları hevesle alacaksın. İstesen de istemesen de seni ıslatacaklar."

Ne diyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyorum. Bu canavarın merhametine kalmış durumdayım. Bana sahip. Beni sattı. Beni almak için daha çok adam gelecek. Ve benim başka seçeneğim olmayacak.

Orgazm geçtikçe panik başlıyor. Annemin ya da babamın benim için istediği hayat bu değildi. Bana zgrlk armağan etmişlerdi ve ben şimdi onu çarçur ettim. İçimde saklanan o kırılğan deri parçasının tanımadığım bir adam tarafından benden koparılması an meselesi, aynı şekilde asla zgr olamayacak bir ocuk doğurmamı isteyen bir adam.

İnsan denemeyecek kadar iğrenç bir yaratığın bakışları altında uzandığım bu anda hazzın hiçbir anlamı yok. Orgazm beni meydan okurcasına bırakıyor. Beni boşaltabilir ama ruhumu ele geçiremeyecek. Kazanamayacak. Ve beni sattığı adamlardan hiçbiri bana elini bile süremeyecek.

Beşinci Bölüm

Kendimi korumak için yetiştirildim.

Şerif ve Mattias gittiğinde, tam da bunu yapmak için hazırlık yapıyorum. Evde silah yok tabii ki. Silah yok ama babam bana becerikli olmayı öğretti. Şerif beni doruğa çıkarmak için parmaklarını kullandı, ama aletler geliyor. Hazır olmalıyım.

Yatağın yanındaki vazoyu ittiğimde paramparça oldu. Seramik parçaları zemini kaplıyor.

Elias'ın içeri girmesi bir dakika sürüyor ama o bir dakika içinde en uzun parçayı yatağın içine gizlemiş oluyorum.

"Ne yapıyorsun sen? Çekil şuradan, kendini keseceksin," diye azarlıyor ve beni kırık parçalardan uzaklaştırmak için popoma vuruyor. Beni uzaklaştırmasına izin verdim. İhtiyacım olan şeyi zaten aldım.

Elias temizliğe başlarken ben yatağın üzerinde oturup onu izliyor ve bunu neden yaptığını merak ediyorum. Neden bu adamlardan herhangi biri şerifin onlara hükmetmesine izin veriyor? Onlar da özgür olmak istemiyorlar mı?

"Ne oldu burada?" Mattias odaya girdiğinde soruyu sorar.

"Vazo düştü."

Bana kaşlarını çattı. "Vazolar öylece devrilmez, Trissa." "Bu düştü."

"Mhm." Bana inanmadığını söyleyebilirim ama sorun değil. Öfkeyle ittiğimi düşünüyor. Aklımda ne olduğundan şüphelenmiyor. "Çok meydan okuyan görünüyorsun," diye not ediyor.

Yüz hatlarımı oluşturmaya çalışıyorum. Hiçbir şeyi ele vermek istemiyorum. Beni satın alan adamlardan intikam alacağım. Et satın alanlar cehenneme gönderilmeli. Kadınları yeni bir hayat doğurmak için kullananlar, sadece kendi amaçları için kullananlar da oraya gönderilmelidir.

"Benim için ne zaman gelecekler? Beni satın alan adamlar yani?"

Mattias bana keskin bir bakış attı. Zeki biri, bunu hissedebiliyorum. Sadece kitap okumada ya da sayıları toplamada iyi olmasını sağlayacak şekilde değil. Bir insanın iini görebilecek kadar zeki.

"Yakında gelecekler," diyor. "Bu gece geç saatlerde hepsi seninle buluşacak. Bu durum için sana bir elbise verilecek. Bu gece sana dokunmayacaklar," diye beni rahatlattı. "Seninle tanışmak istiyorlar."

"Herkes bana dokunuyor," diyorum. "Yakalandığımdan beri bana dokunulmaktan başka bir şey yapılmadı."

"Bu gece daha şık bir gece olacak," diyor. "Sana sahip olan adamlarla tanışacaksın. Bu, onların sizi tanıması ve kendi aralarında hangi sırayla almaları gerektiğine karar vermeleri için bir fırsat olacak."

"Alım sırası, yani beni yaşlı bir inek gibi kim besleyecek?"

"Bir inekten çok uzaktasınız, geç bayan."

O kadar da değil. Bir hayvan gibi kullanılacağım ve becerileceğim. Bunu biliyorum. Onlar da biliyor. Beni nasıl giydirirlerse giydirebilirsinler, aynı şey.

"Bunu istemiyorum."

Bana sempatik olabilecek bir bakış attı. "Bu dünyada hepimiz mahkumuz. Ama bazı mahkûmların durumu diğerlerinden daha iyi. Sana iyi bakılacak. Şerif sana zarar vermedi, değil mi? Dokunuşundan hoşlanmış gibiydin?"

Yaptığım şey bu muydu? Hoşuna gitti mi? Bu doğru kelime gibi görünmüyor. Geldim, evet, ama zevk aldım.

"İyi hissettirdi, ama..."

"Bırak iyi hissettirsin, Trissa. İçgüdülerinle savaşma. Bu adil olmayabilir ya da istediğin bu olmayabilir ama hayatın senin için hazırladığı şey bu. Ve yapman gereken de bu. Bu işte ödeme yapmaktan ve erkeklerin seni almasından daha fazlası var. Bu adamlar en iyilerin en iyisi. Onlardan güçlü ve akıllı çocuklar doğuracaksın. Genleriniz dünyayı yeniden inşa etmeye yardım edecek."

"Ama yedi... Yani... dokuz ya da daha fazla... Şerif, sen ve..."

"Ben değil," diye düzeltiyor

Mattias. "Sen değil misin?"

"Ne ben, ne de Elias. Asla."

"Neden sen değil?"

Bana bir bakış atıyor, aptalca bir şey söylediğimde bana attığı bakışlardan biri, ama daha fazlası var. Bir hüznün de var. Genellikle çok dikkatli bir şekilde yönetilen ifadesi, anlamadığım bir acının ipucunu veriyor.

"Neden başka hiçbir erkek benimle birlikte olamazken, sen ve Elias'ın benimle birlikte olmanıza izin veriliyor? Beni de alacağından endişelenmiyorlar mı?"

"Böyle bir şey olamaz."

"Neden olmasın?"

"Bu sıfatla hizmet etmek üzere seçildiğimizde bu işlev bizden alındı."

Ona bakıyorum. "Yani yapamazsın..."

"Savaşta esir düştük. Ölümden kurtulduk ama bizi engelleyen bir implant var..."

Bunu bana söylemesinin onun için zor, aşağılayıcı ve korkunç olduğunu görebiliyorum. Tüm kelimeleri söylemesine ihtiyacım yok. Noktaları birleştirebilirim. O güçlü, yakışıklı bir adam. İnanılmaz bir savaşçı olmalı. Bu kader seçildi çünkü onu yok edecekti. Bütün güzel kadınlara sahip olacak ama hiçbirisiyle birlikte olamayacaktı.

"O hasta park görevlisi," diye fısıldıyorum nefesimin altında.

"Olan oldu," diyor. "Yas tutmanın bir faydası yok. Şimdi seni hazırlamamız gerekiyor." Sesini yükseltir. "Elias! Nerede o elbise?"

Elias içeri girer, yüzünde hafif bir kaş çatma vardır. "Sakin ol, o parçalardan kurtuluyordum. Çok keskinler."

"Bir an önce ortaya çıkması gerekiyor."

"Saçını açık tut," diye mırıldandı Elias. "Elbise dolapta."

Beni hazırlamaya başlıyorlar, şu ya da bu ayrıntı üzerinde hafifçe tartışıyorlar. Ben sessizim, cesaretimi toplamaya çalışıyorum.

Bedenime kimin sahip olacağına karar verme hakkının yalnızca bende olduğuna inandırılarak yetiştirildim, ancak bu modası geçmiş bir kavram. Olay sonrası kadınlar geçmiştekiler gibi özgür değiller. Partnerlerini seçmekte özgür değiller. Dünya bunun için çok karanlık ve çok tehlikeli.

Bana giydirdikleri elbise kırmızı ipek bir kılıf. Çok güzel görünüyor, etrafımı görkemli bir şekilde sarıyor. Elias saçlarımla ilgilenip onları altın sarısı bir mükemmelliğe kavuştururken Mattias da tırnaklarımı elbiseye uygun bir renge boyuyor.

Sonunda aynaya baktığımda kendimi tanımakta zorlanıyorum. Ben... bir kadını. Yani, her zaman bir kadındım, ama şimdi Olay öncesi dergilerin soluk sayfalarındaki kadınlara benziyorum. Elbise vücudumu sarıyor, kıvrımlarıma düşüyor. Beni tatlı ve görkemli gösteriyor.

"Başını yukarı kaldır," diyor Elias nazikçe.

Bana söyleneni yapıyorum ve o da sabit bir elle dudaklarıma kırmızı boya sürüyor. Dokunuşu nazik ve kendimi başımı ona doğru çevirmek isterken buluyorum. Gerçek şu ki, dokunuşa aç kalmıştım. Erkek ilgisinden mahrum kaldım ve bazıları çok iyi hissettiriyor. Şerifin bana yaptığı şey bile iyi hissettirdi. Ama esaretle bu kadar ayrılmaz bir şekilde bağlantılıyken, bu dünyadaki zevke nasıl güvenebilirim?

"Çok güzel görünüyorsun," diyor, gözleri zevkle parlıyor. "Vahşi olduğunu anlamayacaklar, değil mi?"

"Oh, eminim onlara gösterecektir," diye sırtıyor Mattias.

Ona karanlık bir bakış attım. Çok yakında ne kadar vahşi olduğumu görecekler.

"Gidelim, Trissa."

"Kendimi toparlamak için biraz zamana

ihtiyacım var." Birbirlerine şüpheyle

bakarlar.

"Lütfen, sadece bir dakika. Nefes almam lazım. Bana bir saniye izin verir misin?"

Mattias'ın artık nefes aldığımı söylemesini bekliyorum ama beni şaşırtarak başını sallıyor. Hem o hem de Elias geri çekiliyor. Yatağın yanına çömeliyorum ve babamın bana çok uzun zaman önce nasıl yapılacağını öğrettiği bir şeyi yapıyorum.

Savunmasızdım. Artık olmayacağım.

* * *

Mattias ve Elias bana şerifin yerleşkesini gezdiriyor. Bazı kısımlarını zaten görmüştüm. Hala pek çok yerde olmayan bir şekilde görkemli. Duvarların dışındaki dünyadan daha temiz. Bakımlı, bahçeler ekili. Bana öyle geliyor ki, şerifin etki alanındaki herkes üzerinde kurduğu ezici hakimiyetin bir faydası olmalı ve bu da o.

Kire ve kırık dökük şeylere alışkınım. Hiç temiz ya da güzel bir yerde bulunmadım. Hiç şimdiki gibi görünmemiştim. Ama tüm bu güzelliğin bedeli acı ve ıstırap.

Şerifin beni beklediği büyük binaya yaklaştıkça daha da gerginleşiyorum.

"Mattias?"

"Evet?"

"Beni onlara götürmemelisiniz," diye umutla öneriyorum.

"Beni almalı ve kendinize saklamalısınız."

Mattias ve Elias başımın üzerinden birbirlerine bakıyorlar. Bana mı yoksa içinde bulundukları duruma mı olduğunu bilmesem de, bir miktar üzüntü ve boyun eğme ve belki de hayal kırıklığı görüyorum.

Mattias'ın bornozunu çekiştiriyorum, dikkatini çekmeye, ne kadar ciddi olduğumu göstermeye çalışıyorum. Mattias kalbimi hızlandırıyor. Yakışıklı ve nazik, şefkatli ve güçlü. O

bana nasıl bakacağını biliyor. Onunla ve Elias'la yaşayabilirim, onların olabilirim. Mutlu olabiliriz.

"Trissa, bunun için zamanımız yok."

"Satılmak istemiyorum!" Sözlerim bir sızlanma.

"Bu dünyada çok az insan istediğini elde eder," diyor Mattias, dönüp eğilerek, kocaman ellerini omuzlarıma koyarak. "Biz almamız gerekeni alıyoruz."

Ona öfkeyle saldırmamak için alt dudağımı ısırıyorum. Bunun doğru olmadığını biliyorum. Bir zamanlar özgürdüm, çok uzun zaman önce değil. Hayatımın kendime ait olmasının ne demek olduğunu hatırlıyorum.

"Buraya gel," diyor Mattias, eli omzumdan elime doğru kayıyor. "Bir şey görmeni istiyorum."

Beni güzel bahçelerden ve cilalı yollardan uzaklaştırıyor. Beni şehrin medeniyetinden uzaklaştırıyor ve beton bir duvara ulaşana kadar muhafızların yanından geçiriyor.

"Size bir şey göstereceğim," diyor. "Bu hoş bir manzara değil. Seni üzecek. Ama anlamalısın, Trissa. Sen dünyadan korunuyorsun. Ne olduğunu ya da hayatta kalmak için ne olman gerektiğini anlamıyorsun."

Bununla birlikte eğilip beni omuzlarına alıyor ve o kadar yükseğe kaldırıyor ki her şeyi görebiliyorum. Kısa bir an için masum bir heyecan hissediyorum, ama başım duvarın üzerine kaldırıldığında bu heyecan hemen kayboluyor. Önce kokusunu alıyorum. Çürümüş et, leş gibi ama çok daha güçlü. Dışarı bakarken elimle ağzımı kapatıyorum ve şehirden koparılmış karanlık bir alan görüyorum. Bir ölüm tarlası.

Her yerde ölü adamlar var. Savaşın sonra ölü olarak yatan değil, orada açıkça öldürülmüş, her biri

bir diğ erinden daha korkunç bir şekilde ortadan kaldırılıyor. Kafeslerdeki cesetleri görüyorum, etleri kemiklerinden eriyor, oradan oraya koşturan ve zıplayan haşarat tarafından kemiriliyorlar.

"İndirin beni!" Birkaç saniye içinde çok fazla şey gördüğüm için çığlık atıyorum. "Mattias!"

Beni aşağıya, ötesindeki dehşetin görüş alanının dışına çekti ve cübbesine saklanmama izin verdi, büyük kolları beni yakın tutmak ve az önce tanık olduğum dehşetten sonra beni rahatlatmak için etrafımı sardı.

"Ne oldu?" Korku ve tiksintiyle neredeyse öğürecek gibi soluk soluğa kaldım. "Neden böyleler?"

"Bunların bazıları bizim yoldaşlarımızdı. Bazıları suçlu. Bazıları ise sadece şanssızdı. Bir insanın hayatının hiçbir değeri yoktur," diye açıklıyor Mattias nazikçe. "Bir anda yok olabilir ve kimse onun yasını tutmaz. Kadın olduğun için mutlu ol. Sana sahip olmak için her şeyi yapabilecek erkekler olduğu için mutlu ol. Arzuları, az önce gördüğün şeyi riske atıyor. Ne kadar değ erli olduğun hakkında hiçbir fikrin yok."

Sözlerinin ağırlığı ve derin duyguları, ölüm alanındaki şokumu kırıyor. Bana ne söylediğini anlıyorum: Sadece kadın olduğum için hayattayım ve bundan sonra başıma gelecekler istediğim gibi olmayabilir, ama o talihsiz erkeklerin yaptığı gibi, vahşi bir kan fetişine kurban edilerek son bulmayacağım.

"Seni satın alanlara götüreceğim," diyor Mattias. "Ve onlara hizmet edeceksin. Bu hem senin hem de onlar için bir zevk olacak. Korkunç şeylerle dolu bir dünyada iyi bir şey olacak. Ve hayat getirecek, ölüm değ il. Şimdi anladın mı?"

Sessizce başımı sallıyorum. Anlamıyorum. Gerçekten anlamıyorum. Erkeklerin birbirlerine karşı neden bu kadar acımasız olduklarını anlamıyorum. Anlamıyorum.

neden bu kadar acı çektirmek zorunda olduklarını anlayamıyorum. Erkekler tuhaf yaratıklar ve ben onlardan korkuyorum.

Korkumun bir önemi yok. Mattias ve Elias beni büyük medeni alanlara geri götürüyor, saçımın ve elbisemin detaylarıyla uğraşarak bir çift büyük kapıya kadar götürüyorlar.

"Burası arkadaşlarınızla buluşacağınız oda," diyor Mattias. "Sizinle konuşulmadığı sürece sessiz kalmaya çalışın. Terbiyenizi koruyun. Kabalıınız onları eğlendirmeyecektir. Şerifin bu gece kötü görünmesini istemezsiniz. Eğer bunu yaparsanız cezanız son derece acı verici olacaktır."

Beni bir odaya götürdüler, burada yedi adam kabul sırasına girmiş, bir hükümdarı bekler gibi beni bekliyorlardı.

Bekliyordum. Ne beklediğimi bilmiyorum. Acımasız zalimler ve sümüklü politikacılar. Sertlik bekliyordum. Korkunç şeyler bekliyordum. İğrenç sözler ve yakışksız tacizler. Ama pazardaki adamlar gibi bana saldırmadılar. Ve şerifin yaptığı gibi bana sarılmadılar.

Sanki onurlandırılması gereken biriymişim gibi orada duruyorlar. Bana saygıyla bakıyorlar. Onlardan yayılan saygıyı hissedebiliyorum. Bedenen güçlüler ve ruhen her birinin bir diğerinden farklı olduğunu hissediyorum, ama aralarında bir akrabalık hissediyorum.

Yakışıklılar ve yanılmıyorsam paralı askerler, bu durum için benim kadar iyi giyinmişler ve en azından zırhlı olmalarına rağmen güzel kıyafetleri içinde rahatsızlar. Tüm savaş adamları öyle olmalı, ama zırhları parılıyor ve ışıldıyor. Beni kurtarmak için burada olduklarını hayal edebiliyorum. Kurtarıldığımı. Umudun göğsümde yükseldiğini hissedebiliyorum.

Şerif yükseltilmiş bir kürsüde duruyor ve hepimize sırtıyor. Konuştuğu anda büyü bozuluyor.

"Bu yedi kişi senin için paralarını birleştirdi," diye gülüyor şerif. "En yeni oyuncağı almaya giden oğlanlar gibi sana birlikte saldırdılar. Hepsine hizmet edeceksin kızım, karın onların tohumlarıyla şişene kadar her biri için bacaklarını açacaksın. Ve bunu tekrar yapacaksın, ve tekrar, daha fazla yapamayana kadar."

Bu fikir midemi bulandırıyor. Tanıştığım adamları anlamak zor. Şeriften hoşlanmadıkları hissine kapılıyorum. Kimsenin sevdiğini düşünemiyorum. Dünyanın bu bölgesini deli bir kral gibi yönetiyor, istediğini alıyor, istediğini yapıyor.

Adamları içime almak, her birinin farklı görünüşlerini gerçekten fark etmek zor çünkü Mattias ve Elias benden uzaklaştı ve şerif kürsüden indi. Beni belimden tuttu. Kolu aşağı kayıyor. Eliyle arkamı kavıyor ve beni öne doğru yönlendiriyor.

"Onu kendim test ettim," diyor. "Mala zarar gelmedi ama sizi temin ederim beyler, ona yapacağınız her türlü muameleye hazır. Nazik olmanıza gerek yok."

Aşağılık adamın sözleri beni dehşete düşürüyor, öyle ki beni teslim ettiği yedi adama zar zor bakıyorum. Bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum ama bu adama karşı nefretle kaynamakla meşgulüm. Beni aldı. Beni sattı. Mattias ve Elias'a zarar verdi. Bunun beni neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyorum, belki de sapkın zalimliği yüzünden. Az önce duvarın ötesinde gördüğüm şey de onun işi olmalı. Tüm bunların mümkün olduğunca aşağılayıcı ve acı verici olması için hesaplandığını aniden anladım. O bir sadist. O kırık bir adam. Ve bana sahip.

Şerif beni kürsüye, adamlara bakacak şekilde çekti.

"Satın aldığınızdan memnun musunuz, beyler?"

Beklediği tepki her neyse, onu almış gibi görünmüyor. Erkekler bana bakıyor, ama bakışlarında şaşırtıcı derecede az şehvet var. Bu dünyadaki çoğu erkek bir kadın için vahşileşir, ama bu adamlar daha doygun görünüyor. Muhtemelen zaten birkaç kadına sahipler. Bana ihtiyaçları olmadığını anlamaya başladım. Beni istemiyorlar. Beni alabildikleri için aldılar.

Bu odadaki herkesten nefret ediyorum. Beni sattığı için şeriften nefret ediyorum. Bu alıcılardan beni satın aldıkları için nefret ediyorum. Mattias ve Elias benim için savaşmadılar. Kısırlaştırıldılar, alınmama izin verdiler, beni bu duruma sokan şeytan için çalıştılar. Etrafım adamlarla çevrili ama ben yalnızım. Şerif beni bira fiçilerinin arasında buldu ama şimdi o zaman olduğumdan daha fazla kapana kısılmış durumdayım.

Şerif yanımda duruyor ve göğsümü sıkıyor, eli sert ve şikayetle haykırmama neden olacak kadar sert.

"Üremek için satın aldığınız şey bu çocuklar. Bu sizin tohumunuzu taşıyacak olan kap. Bunun için hazır, size söz veriyorum. Almaya hazır ıslak bir oyuncak."

Bu adamlar onun beni bu şekilde idare ettiğini görmek istemezler. Ama itiraz ediyor gibi görünmüyorlar. Şerif kendi bölgesindeki her erkeği boynuzlatıyor. Beni satın aldılar ama o bana dokunuyor. Babam bana Efsane öncesi zamanlarda insanların restoranlara gidip istedikleri yemeği sipariş edebildiklerini anlatmıştı. Bu şerifin yaptığı, bir garsonun masaya yemek getirip sonra da kendisinin yemesine benziyor.

"Şu elbiseyi çıkaralım. Erkeklerle neye sahip olduklarını gösterelim."

Geri çekildim ve ilk sözlerimi söyledim. "Bana kimsenin dokunmayacağını söylediler!"

"Çıkar şu elbiseyi kızım." Gözleri iki kızgın yarığa dönüşüyor. İğrenç biri. Aşağılık. Bu adamdan nefret ediyorum. Bana yaptığı şey için ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum çünkü onun kurtarması bir kurtarma değildi. Sadece fırsatçıydı. Ondan nefret ediyorum çünkü beni korkutuyor, çünkü zalim ve çünkü ben onun için bir insan değilim. Ben et ve paradan başka bir şey değilim.

Elbisenin tokasına uzanıyor ve ben harekete geçiyorum.

Beni zorladı. Beni yalnız bıraksaydı bunu asla yapmazdım. Bana kıyafet merhameti gösterseydi bile her şey yoluna girecekti. Ama o kendime olan saygımın son kırıntılarını da almaya çalıştı. Beni kendi emrinde kullanılacak bir oyuncığa dönüştürmeye çalıştı ve bu hakkı kazanmadı.

Vazo parçasını iç kıvrımdan çekiyorum. Artık sadece kırık bir seramik parçası değil. Kendime ayırdığım birkaç dakika içinde çarşaplardan kesilmiş kumaşla sarılmıştı. Babam bana neredeyse var olan her maddeden nasıl bıçak yapılacağını öğretti. Bana kendimi nasıl koruyacağımı, nasıl hayatta kalacağımı öğretti. Ve bana nasıl öldürüleceğini öğretti.

Seramik havayı süpürür ve boğazını bulur. Çok ama çok çabuk bitti.

Daha önce hiç bir insanı bıçaklamadım ama damarların nerede olduğunu biliyorum ve bu bir yaban domuzunu öldürmekten çok da farklı değil. Avı takip etmeyi ve her iki tarafının da kesildiğinden emin olmayı bilirim. Hızlı, temiz ve pişmanlık duymadan nasıl can alınacağını biliyorum. Bu, ölmek zorunda olanlara acımak için çok sert bir varoluş.

Şerif birkaç saniye içinde kan kaybından öldü, cesedi ayaklarımın dibindeydi, kanı elbisem gibi kıpkırmızıydı. Etrafım

bir zamanlar tertemiz olan ama Şimdi kanıyla kirlenmiŐ seramik bıçağı tutuyordu.

Etimi satın aldıklarını dűŐenen savaŐçılara bakıyorum. Őimdi beni öldűrecekler ama ben ۆlűme hazırım ve gerekirse birden fazlasını yanımda gőtűreceğim.

Şerife bakıyorlardı. Bana. Ve sonra birbirlerine.

Her Őey durgun. ۆfke çığılıkları, ۆlűműnűn intikamını almak için bir saldırı bekliyordum ama gőrűnűŐe gře kimse ayaklarımın dibindeki adamın kaybına ۆfkelenmiyor.

Etrafım ۆfke ya da Őokla değıl, tamamen Şaşkınlıkla sarıldı.

Ortadaki, en uzun boylu olan bana doğıru geliyor. Tek bir adım atıyor. Geri çekiliyorum, eteğimin kenarı kanı da beraberinde sűrűklűyor.

"Geri ekilin!"

Bıçağı sallayarak kelimeleri haykırıyorum. Ona bakmıyor bile. Bana bakıyor. Onun bakıŐlarında tutuluyorum. Sanki kehribar rengi parıldamalarına yetecek kadar ıŐık dokunmuŐ koyu kahverengi gözlerin içine dűŐűyorum. Sol tarafındaki çenesinin hatları boyunca uzanan kőŐeli dűvmelerle kısmen ıŐaretlenmiŐ o sert yűzde bir nezaket ve gű var. Yara izleri de var. Daha ۆnce de kesilmiŐ. Daha ۆnce hayatta kalmıŐ.

Őerif ayaklarımın dibinde seğıiriyor, bir an için dikkatimi dağıtıyor. İçinde hiç hayat kalmamıŐ ama vűcudu henűz bunu tam olarak bilmiyor. AŐağı bakıyorum, yűzűnű kűl rengi ve solgun gőrűyorum. Birden hasta olmak istiyorum.

"Trissa, bana bak." ۆnűmdaki paralı asker dikkatimi tekrar ona çekiyor ve mide bulantım azalıyor. "Sorun yok," dedi.

diyor, derin sesi güven verici.

Ama bu iyi değil. Az önce bir sürü profesyonel katilin önünde bir adam öldürdüm. Şimdi onlar beni öldürecek. Bu doğal adalet. Muhtemelen bunu hak ediyorum.

Bıçağı geri çekiyorum, uzanmış elinden uzaklaştırıyorum.

Şerifi öldürmeyi başardım çünkü sürpriz yapma avantajım vardı. Bu diğer adamlarla böyle bir avantajım yok. Savaş sanatları konusunda eğitilmişler, her birinde disiplin ve acıdan bahseden bir duruş var. Babam bana kendimi korumayı öğretti, ama böyle bir şeye karşı değil. Ben kayboldum. Bunu artık biliyorum. Buna boyun eğmek, beni almalarına izin vermek için bazı cazibeler var, ama bu çağrıya ölümüne direniyorum.

"Sakin ol," diye mırıldanıyor. Sesi o kadar derin ki sanki ayaklarımın altındaki zemini titretiyormuş gibi hissediyorum. Giydiği yeşil yılan dili zırhının altında omuzları geniş, binlerce küçük yılan dili plakası düzgünce birbirine katlanarak benim derme çatma bıçağımın geçemeyeceğı bir gömlek oluşturmuş.

Bu tür ekipmanlar çok pahalıya mal oluyor. Çok zengin olmalı. Hepsi öyle olmalı. Ne de olsa beni satın aldılar.

İşte bu düşünce herhangi bir iyiliğı hayal etmemi imkânsız kılıyor. Beni öldürse daha iyi olurdu. O zaman bu iş biterdi. O bana doğru gelirken, bir adım daha atarken, aramızdaki mesafeyi kapatırken, bir can daha almaya cesaret edip edemeyeceğimi tartarken korkudan perişan oluyorum.

Ve sonra iki güçlü el omuzlarıma indi. Çığlık atıp etrafımda döndüm, bıçak vurmaya hazırıldı.

Ben Mattias.

Mattias. Onu ve Elias'ı tamamen unutmuştum ama her zaman arkamdaydılar.

Arkamdan büyük bir el bileğimi sarıyor. Bıçak elimden çekilip alınırken çığlık atmaya başlıyorum.

"Sakin ol, kızım. Sakin ol. Sakin ol. Easssssyyy..." Arkamdaki savaşçı beni yatıştırıyor. Ama işe yaramıyor. Mattias'ın yüzüne bakıyorum. İfadesini okuyamıyorum. Ama beni orada tutuyor, bana sahip olan adamın da beni ele geçirmesine izin veriyor. Beni yakalıyor.

"Bırakın beni!"

Kelimeleri haykırıyorum ama kimse onlara itaat etmiyor. Daha fazla el geliyor. Beni zapt etmek için daha fazla adam katılıyor. Çırpınmaya, tekmelemeye, var gücümle savaşılmaya başlıyorum ama çok fazlalar ve hepsi benim için çok güçlü. Herhangi biri tek başına beni yenebilir. Birlikte, ezici bir güç oluşturuyorlar. Beni bedenimden uzaklaştırıyorlar, odanın dışına çıkarıyorlar. Beni Tanrı bilir nereye, Tanrı bilir ne yapmaya götürüyorlar.

"Mattias! Beni almalarına izin verme!"

Mattias için ağlamak hiçbir işe yaramıyor. Onlarla birlikte olup olmadığını ya da onu uzaklaştırıp uzaklaştırmadıklarını söyleyemiyorum. Neler olduğunu söyleyemiyorum çünkü kendi korkum dışında hiçbir şey anlamayacak kadar panikliyorum.

Pazar yerinde erkekler benim için geldiler ama beni asla ele geçiremediler. Ve onlar sadece sıradan adamlardı. Şimdi ise bir adamı öldürdüğümü gören yüksek rütbeli savaşçılar tarafından tutuluyorum. Bana ne yaparlarsa yapsınlar beni yok edecekler, bundan eminim.

"Onu yere bırak."

Bana doğru ilk gelen, dövme olan, emri verdi.

Diğerleri de onu takip ediyor. Kanepeye benzeyen bir şeyin üzerine indirildim. Altımı göremiyorum. Etrafıma sarılmış, beni tutan, yerimde tutan erkek etinden başka bir şey göremiyorum.

Özgürlüğüm için bile savaşıyorum. Bu beni paniklemeden alıkoymuyor. Zar zor hareket etmeme rağmen parmak uçlarımla, ayak parmaklarımla mücadele ediyorum. Kalbim çarpıyor ve nefesim o kadar hızlı geliyor ki oksijenle doluyorum, korkudan başım dönüyor.

Gümüş gözler yüzümün önünde beliriyor. Adamlardan biri diğerlerinin arasından öne çıktı. Omuzlarına kadar inen örgülü sarı saçları var. Boynunda siyah ve kırmızı mürekkeple yazılmış bir ayet dövmesi var.

"Nefes al," diyor alçak ses tonuyla. "Sadece nefes al. Derin nefesler. Al ve ver."

"Bırakın beni!"

"Sakin ol," diye ısrar ediyor. "Sana zarar vermeyeceğiz."

"O zaman bırak gideyim!"

"Az önce bir adam öldürdün. Gitmene izin vermemizin imkanı yok." "Beni şimdi öldürün! Tutsak olmayacağım!"

Birisi ilginç bir aksanla "Alınan" diye sesleniyor.

"Çok," diye onaylıyor Gümüş Göz. Sakin bir hali var. Hepsinin öyle. Hiçbiri az önce yaptığım şeye şaşırmış ya da üzülmüş görünmüyor. Bir adam benim elimde öldü ve umurlarında değil.

"Kimse seni öldürmeyecek kızım," diye beni rahatlatıyor Gümüş Gözler. "Bizimle güvendesin."

Bu bir yalan. Hiçbir yerde güvende değilim. Doğduğum günden beri güvende değilim. Dünyanın hiçbir yerinde hiçbir kadın

on yıllardır güvende.

Ona vahşice bakıyorum, dişlerimi gösteriyorum ki hepsi bu kavganın bitmediğini bilsin. Yalanları benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Bugün bir kız almaya geldiler. Onlar kahraman değil. Kahraman falan yok.

"Bırakın beni," diye hırlayarak tekrarlıyorum yüzlerine bakarken. Hiçbirinin çok az ortak noktası var. Dünyanın dört bir yanından gelmiş gibi görünüyorlar. Hepimiz genetiğin bir karışımıyız, küresel pandemiden kurtulanlarız.

Uzun boylu İskandinav görünümlü bir adam var, sonra daha koyu tenli, zarif yüz hatlarına sahip, bana bir firavunu hatırlatan bir adam. Sol bacağını aşağıda tutuyor ve elimden gelse o muhteşem suratına bir tekme atardım. Dövmeli Yüz, bir savaşçı ya da güreşçinin ağır yapısına sahip. Onda Güney Adalarının etkisini görebiliyorum. Bir diğeri var ki, derin gözleri ve Romalı burnu aklıma tamamen bir gladyatörü getiriyor. Saçları kalın ve koyu renk ve hafifçe kıvrılıyor. Başına bir cübbe ve çelenk koysanız Julius Caesar olabilir. Onun yanında kahverengimsi altın rengi kirli sakallı, kare çeneli, çelik gibi dar gözlü bir adam var. Kovboy. Bu kelime aklıma geliyor. Tıpkı babamın okuduğu eski romanlarda gördüğüm kovboy resimlerine benziyor.

Şimdi sakinleşmeye başlıyorum, çünkü sakinleşmekten başka seçeneğim yok. Bu adamları tanımıyorum. Onlara kesinlikle güvenmiyorum, ama vücudumun sadece bu kadar adrenalini var. Bıçağı kaldırdığımdan beri damarlarımda dolaşıyor ve şimdi akıp gidiyor, beni güçsüz ve karıncalanmış bırakıyor.

Korku hala orada ama güçsüz. Ve kendime bir an bile izin vermemem gerektiğini bildiğim yeni bir his var: suçluluk.

Bir can aldım ve bu yanlış, bunu biliyorum. Ama bana yapılan da yanlıştı ve başıma gelecekler de bir o kadar yanlış olacak. Bunun için kendimi suçlu hissetmeyeceğim. Hissetmeyeceğim. Üzgün olmayacağım. Özür dilemeyeceğim. Bana ne yaparlarsa yapsınlar.

"Nedir bu?"

Az önce ayrıldığımız odadan gelen bir bağırış daha fazla kaosun başladığını haber veriyor. Şerif'in muhafızı Şerif'ten geriye kalanları bulmuş ve alarm vermek üzere. Bir anda, beni tutan yedi adamdan beşi yanımdan fırlayıp muhafızlara doğru ilerliyor. Gümüş Göz ve Kovboy'la baş başa kalıyorum, onlar da beni en az yedi adam kadar kolay zapt edebileceklerini kanıtlıyorlar.

"Ölü bir adam için hayatını kaybeder misin?" Güçlü, kesin tonlar duyuyorum. Konuşan Dövmeli Surat mı? Söylemesi zor ama konuşma şeklini tanıyorum. Bu bir liderin otoriter konuşması ve beni biraz sakinleştiren de bu oldu. Belki muhafızları da sakinleştirir.

"Katiller!" Muhafızın sesi titriyor.

"Hayır, bu koltuk kanla belirlenir. Onunki çoktan döküldü. Seninki de dökülecek mi?"

Kekelemeler duyuyorum ama kelime yok. Eminim şerifin emrindeki askerlerden hiçbiri onu bu şekilde ölü bulmayı beklemiyordu. O çok fazla pislikti. Gerçekten kötü adamlar asla gerçekten ölmezler.

"Dallas'ın kontrolünü ele geçirdik," diyor Dövme Surat. "Kaptanlarınızı arayın ve buraya rapor vermelerini söyleyin. Ve bunu hemen yapın. Bizi alt etmeye yönelik herhangi bir girişimin sonu kötü olacaktır, size söz veriyorum."

Sonra ne olduğunu duymadım. Birkaç saniye sonra beş adam geri döndü. Bu sefer ilgi odağı ben değildim.

"Pekâlâ. Bu bir fırsat."

Nordik Adam konuşuyor. Parlak mavi gözleri ve sadece erkeklerin sahip olabileceği türden sarı saçları var; kalın, dağınık ve kesilerek boyun eğdirilmesi gereken türden.

Benimle konuşmuyor. Diğerleriyle konuşuyor.

Karşılığında pek bir şey söylemiyorlar ama gözlerindeki anlaşmayı görebiliyorum.

"Zen?" İskandinav adam sağ kolumu tutan adama sesleniyor. Yoğun görünümlü bir adam, diğerleri kadar yaşlı ya da iri değil ama zeytin rengi kasları yaptığı her hareketle dalgalanıyor. Yeşil gözleri ve kahverengi saçları var ve grubun geri kalanının aksine, görünür dövmelemlerini göremediğim tek kişi o.

"Bağla onu," diyor Dövmeli Surat. "Bunu konuşmadan önce."

"Hayır!"

"Ve ağzını kapatın. Onu daha sonra sakinleştiririz ama şimdilik güvende olması gerek."

İskandinav görünümlü adam cebinden plastik kravat çıkarıyor. Sikerim böyle işi. Sikeyim onları. Olan biten her şeyin canı cehenneme. Var gücümle tekrar savaşımaya başlıyorum, ısıyorum, bükülüyorum ve gelmeyeceğini bildiğim yardım için çığlık atıyorum. Beni herhangi bir şeyden kurtaran son adam az önce kanlar içinde yere yığıldı.

Beni tekrar yere yatırdılar, tüm o eller hareketi tekrar imkansız hale getirdi.

"Tam bir baş belası," diye sırtıyor Gümüş Gözler bana doğru. Bundan pek de rahatsız olmadığı izlenimini edindim.

"Beni dinle kızım," diyor Dövmeli Surat çok ama çok ciddi bir şekilde. Sesi midemi bulandıran çakıllı bir hırıltıyla geliyor

Titriyor ve yüz ifadesi o kadar ciddi ki birden başımın ne kadar büyük bir belada olduğunu hissediyorum. "Seni güvende tutacağız ama eğer yaramazlık yaparsan seni kırbaçlatırım. Disiplinsiz bir kadına ayıracak vaktim yok."

"Buna beni güvende tutmak mı diyorsun? Beni bağlayıp, sürüklemek mi?"

Dövmeli Surat konuşurken, İskandinav Adam kollarımı arkamdan çekip plastik kayışlarla sabitliyor. Onlara nefretimi, korkumu ve öfkemi haykırıyorum ama hepsi beni görmezden geliyor.

Dövme Surat diğerlerine ne yapmaları gerektiğini söylemeye başlar.

Gümüş Göz ve Firavun kapının yanında duruyorlar. Gladyatör beni omzunun üzerinden alıp odanın köşesine taşıyor, sonra da etrafıma mobilyaları yığmaya başlıyor. İçeride barikat kuruyorum ve bu hiç de erken değil çünkü şerifin muhafızları bir cesedin yardımına koştu ve görünüşe göre Dövme Surat'ın akıllıca tavsiyesine kulak asmayacaklar.

Yan odada bir kaos var. Göremiyorum ama duyabiliyorum. Savaş sesleri normal ölüm seslerinden çok daha kötü. Öldürmeler o kadar temiz değil. Kulaklarımı kapatabilmeyi dilediğim çığlıklar, homurtular ve iğrençlikler var ama ellerim arkamda ve sonunda sessizlik olana kadar orada uzanıp vahşetlerini diğer adamların üzerine salan adamları dinlemek zorunda kalıyorum.

Tam bir sessizlik.

Hiçbir şey duymuyorum.

Kulaklarımda bir çınlama, beni boğmakla tehdit eden bir panik var. Takası kimin kazandığını bilmiyorum. Eğer paralı askerlerse, benim için geri döneceklerdir. Ve eğer

Şerif'in muhafızıydım, o zaman eninde sonunda beni bulacaklar ve kaderim daha kötü olacak.

Bileklerimdeki bağlardan kurtulmaya çalışıyorum ama geçit vermiyorlar. Onları koparmak için keskin bir şey gerekecek. Bacaklarımı çözmüşler, ben de ayağa kalkıyorum ve kollarım olmadan barikata tırmanmaya çalışıyorum. Garip ve nihayetinde imkansız.

"Orada kal, kızım!" Bu Dövme Surat. Arkada. Diğerleri onun arkasında. İskandinav Adam, Zen, Gladyatör, Firavun, Kovboy, Mattias ve Elias bana dönüp barikatları çekiyorlar.

Onlarla yüzleşiyorum, dokuz adam, kanla kaplı. Kaderlerini savaşta birleştiren dokuz adam. Mattias ve Elias da savaşın bir parçası olmalı. Bir zamanlar tertemiz olan cübbelerinin her tarafı kan içinde. Zırh giymemiş olmalarına rağmen, hiç zarar görmemiş gibi görünüyorlar. Onları görmek içimi rahatlattı. Dokuz adam... hayır, sekiz. Biri eksik.

"Gümüş Göz nerede?" Soru ben daha ısıramadan ağzımdan kaçıyor. Umursadığımı düşünmelerini istemiyorum. Önemsemem için bir sebep yok. Onları tanımıyorum. Onlar benden faydalanmaya çalışan uzun bir zalim silsilesindeki diğer zalimlerden başka bir şey değiller.

Soruyu bir kıkırdama takip ediyor, çünkü sorduğum adam onların arkasından odaya giriyor. Ellerini kandan arındırmış ama bu onu temiz göstermiyor, çünkü bu sadece ellerindeki kanın gittiği anlamına geliyor. Kollarında sanguine eldivenler var.

"Benim için endişeleniyor musun?" Göz kırıyor, bu da beni titretiyor.

Hiçbiri için endişelenmeme gerek yok. Şerifin muhafızını öldürdüklerine göre, beni de her zaman amaçladıkları gibi alacaklarına eminim. Ama onu canlı gördüğüm için rahatladım.

İçimde bunun bir kurtuluş olabileceğine inanmaya cesaret eden küçük bir umut kıvılcımı var ama bunun olamayacağını biliyorum. Bu adamlar beni satın almak için sıraya girmişler. Bu iyi adamların yapacağı bir şey değil.

"Ona gümüş gözlü diyor," diye gülümsüyor Gladyatör. "Hepimize isim verdin mi ufaklık?"

"...belki."

"Bize ne olduklarını

söyle." "Önce beni

çözün."

"Bugün bir adam öldürdün. Çözüldüğün için şanslısın," diyor Kovboy. Bunu biliyordum. O buralardan. Buraların yerlisi. O benim gibi konuşuyor, diğerlerinin ise farklı aksanları var. Beni sahiplenmek için çok ama çok uzun bir yoldan gelmiş olmalılar.

"Hepiniz benden çok daha fazla adam öldürdünüz! Kimse sizi bağlamadı!"

"Haklı bir noktaya değindi," diyor Zen. "Ve eğer dokuzumuz korkmuş bir kızla baş edemiyorsak, sanırım bir sorunumuz var demektir."

Bana doğru geliyor, arkamdan yürüyor ve plastiğin bileklerimden kurtulduğunu hissediyorum. Sonunda ellerimi kullanmakta özgürüm, onları kendime doğru çekiyorum, bedenimi bu büyük, acımasız adamlardan koruyorum.

"Şimdi," diyor Gladyatör. "İsimler. Savaşta sonra eğlenceye ihtiyacım var."

Omuz silkiyorum ve ismine sırttan Kovboy'dan başlayarak sırayı takip ediyorum. Firavun da Gladyatör gibi adından memnun görünüyor. İskandinav Adam biraz şaşkın görünüyor ve bana adının Tore olduğunu söylüyor. Dövme Surat, kendisi de dahil olmak üzere tüm erkekleri güldürüyor.

"Benim adım Keanau," diye g rl yor. "Ama bana efendim diyeceksin." "Hayır, demeyeceğim."

Kaşlarını kaldırıyor ve bu kararımı biraz g zden ge iriyorum, ama yerimde duruyorum.

" ok saygısız," diyor Tore. "Disipline ihtiya ı var."

"Sadece morali y ksek. Cesur biri," diye araya giriyor Gladyat r. "Onun disipline ihtiya ı var," diye homurdanıyor Keanau.

"Ama şimdi değil. şimdi dinlenmeye ihtiya ı var."

Konuşan Mattias'tır. Sakin ve kesin s zleri, artan gerginliği yarıp ge erek herkesi şaşırttı.

"Buraya gel Trissa," dedi bana elini uzatarak. "Sana banyo yaptıracağım ve biraz yemek vereceğim."

Elini tutuyorum. Arkadaşım değil ama en tanıdık olan o.

"Ganimetlerimizi almasına izin mi vereceğiz?" Firavun soruyor.

"Bu ikisi kesildi. Hi bir şey yapmayacaklar. Bırakın onu alsınlar," diyor Tore. "Ciyaklayan bir kadının konuşmaya karışmasına zaten ihtiya ımız yok."

 fkem alevleniyor. Adam olabilirler, savaşçı olabilirler, şerifin en sadık adamlarından oluşan k   k bir orduyu yenmiş olabilirler ama ilk kanı akıtan benim. Tore'a k t c l bir bakış fırlatıp acımasızca şeyler d ş n yorum. Bug n  ok kan d k ld  ama belki de daha fazla d k lmeliydi.

"Oh, bundan hoşlanmıyor!" G m ş G zler g l ms yor. Hoşuma giden bir tarzı var. Sakin ve insanlara bağırmaya ihtiya  duymayacak t rden bir otoritesi var.

"Bundan hoşlanmıyorum," diye katılıyorum. "Ben de senden hoşlanmıyorum." Tore'ye bakıyorum ama gruptakilere sesleniyorum. "Ben satılık değilim ve bana o bağırsak çuvalının yaptığı gibi davranmaya çalışan herkesin sonu aynı olacak."

Bu tehdit çeşitli tepkilere yol açar. Firavun gülüyor ama bu küçümseyici bir gülüş. Gladyatör ve Gümüş Gözler söylediklerimle gerçekten eğlenmiş görünüyor. Zen, Kovboy ve Keanau daha ciddiye alıyor gibi görünüyor. Tore bana delici mavi bir bakış atıyor.

"Seni terbiye edeceğiz," dedi bana. "Bunu yapmak için burada yedi kişiyiz ve bir daha böyle bir şeyin yanına kalacağını sanma."

"Dokuz kişiyiz," diyor Mattias elimi sıkarak.

"Onun için hiçbir şey ödemediniz."

Mattias, "Elias ve ben çok para ödedik," diye karşı çıkıyor. "Onu ben idare ettim. Onunla bir bağlantım var. I..."

"Buraya seramik bir bıçak getirmesine ve şerifin boğazını kesmesine izin verdin. Tek bildiğimiz, adamı öldürmesi için ona tuzak kurduğunuz."

"Hayır, hepsini kendim yaptım," diye haykırıyorum. "Mattias ve Elias'ın ne yaptığım hakkında hiçbir fikri yoktu, hiçbirinizin de olmayacak. Sahip olunan bir kadın olmayacağım. Ben bunun için yaratılmadım. Eğer beni tekrar bir köleye dönüştürmeye çalışırsanız, içinizden geçerim. Asla dinlenmeyeceğim. Asla uyumayacağım. Her birinizi öldürmenin bir yolunu bulacağım..."

"Tamam, bu kadar yeter," diyor Mattias, beni bedenine doğru çekip çeviriyor ve arkamdan sarılıyor. "Sakin ol, kimse sana zarar vermeyecek."

"O küçük kıçın canını yakacağım," diye homurdanıyor Keanau.

"Bizi tehdit etmeye cüret mi ediyor?" Firavun gürlür. "Bunu yapmamayı öğrenecek."

"Öğrenecek," diye kabul ediyor Mattias. "Ama yıkandıktan, beslendikten ve uyuduktan sonra daha iyi öğrenecektir."

"Bırakın onunla ilgilensinler," diyor Gümüş Göz. "Konuşacak çok şeyimiz var ve onunla ilgilenilmesi gerekiyor."

Ondan hoşlanıyorum. Benim tarafımdan tehdit edilmiyor. Muhtemelen hiçbir tehdit altında değil ama bazıları tehditlerimi diğerlerinden daha kişisel algılıyor gibi görünüyor. Ciddiye alınıp bir savaşçıyı kızdırmak mı yoksa gülünç duruma düşmek mi daha iyi bilemiyorum.

Önemli değil. Mattias ve Elias beni savaşçılardan uzaklaştırıyor. Beni şerifin odalarından geçirerek bir zamanlar şerife ait olması gereken bir banyo odasına götürüyorlar ve bana tek kelime bile etmeden banyo yapıyorlar, suyun düşmanlarının kanıyla kirlenmesini önlemek için önce biraz sabun ve suyla temizleniyorlar.

Sonunda bellerine kadar soyunuyorlar, cüppelerinin kollarını kalçalarına bağlıyorlar, karın ve gövdenin kaslı düzlemini ortaya çıkarıyorlar. Bakmamaya çalışıyorum ama elimde değil. Sahip oldukları implant her ne ise vücutlarının erkeksiliğini etkilemiyor. Yontulmuşlar, kas düzlemleri birinden diğerine zarifçe akıyor, karınları nehirde kullandığım washboard gibi dalgalanıyor, göğüsleri çok geniş ve çok güçlü, tamamen kılsız ve pürüzsüz.

Şu anda hissettiğim şehvet değil. Bunun için çok yorgunum, çok rahatsızım. Şu anda, ne kadar yakışıklı olduklarına hayranlık ve takdir duyuyorum. İki mükemmel sanat eseri benim için banyo yapıyor, katil kadın.

Ŗu anda olduğum Ŗey bu. Hayatımı aldım. Bunu asla geri alamayacağım. Ruhumun eskiden temiz olan her parçasını lekeleyecek. Ama piŖman olmayacağım ve bunun için asla özür dilemeyeceğim.

Banyo hazır olduğunda Mattias, "Gir içeri," diyor.

O gün yaŖanan olaylara iliŖkin yorum yapmamaları beni ŖaŖırttı.

"Bana kızgın mısın?"

Mattias ve Elias birbirlerine bakarlar.

"Kızgın mısın? Hayır," diyor Mattias. "EndiŖeli, evet."

"Neden? Bugün yaptığım Ŗeyden en çok sizin mutlu olacağınızı dŖnmŖtm. İntikamımı aldım. Benim için ve hepimiz için. Artık zgrsn!"

"Eskiden olduğumuzdan daha zgr değiliz, siz de öyle," diyor Mattias. "Soğumadan banyoya gir."

Kendimi surat asarken buldum. Ŗerife yaptığım Ŗey kendim için bile Ŗok ediciydi. Muazzamdı. İnsanlar on yıldan uzun bir süredir o pisliğin ölmesini istiyordu ve ben bunu baŖardım. Ama etrafımdaki hiç kimse etkilenmiŖ gibi görünmüyor, takdir etmek Ŗyle dursun. Bir canavar öldü. Bu iyi bir Ŗey olmalı.

İlk defa onlarla tartiŖmıyorum. Banyo yapmak istiyorum. Bundan daha fazlası, bana bakılmasını istiyorum. Hissetmek istiyorum. Bilmiyorum. İstedığım Ŗey ne? Onaylanmak, affedilmek, vlmek mi?

Kuruyan kanla kıpkırmızı olmuŖ elbisemi çıkarıp banyoya giriyorum. Mattias ve Elias iki yanımda diz kp sakinleŖtirici sözler söyleyerek beni yıkıyorlar.

"İŖte böyle, kollarını kaldır, iŖte böyle..."

"Aferin kızım, arkana yaslan..."

"Gözlerini kapat, içine su kaçmasını istemiyorum..."

Düşük erkeksi tonlarda söylenen tamamen sıradan cümleler sinirlerimi yatıştırıyor. Ilık su kanımı yıkıyor ve kaslarımdaki ağrı ve gerginliğin de yavaş yavaş kaybolmasına yardımcı oluyor. Çıplak bir şekilde arkama yaslanıyorum ve Mattias ve Elias'ın beni ovmasına izin veriyorum, büyük elleri stresimi yatıştırıyor.

Ben ne yaptım? Ne oldum ben? Ve bana ne olacak? Her biri bir öncekinden daha büyük olan pek çok soru var, ancak şu an için hiçbirine cevap vermeme gerek yok.

Gözlerimin kapanmasına izin verdim. Benimle ilgilenmelerine izin veriyorum. Uyuyorum.

Altıncı Bölüm

Ertesi sabah Mattias ve Elias beni yeni sahiplerimin huzuruna çıkarmak için hazırlıyorlar. Uyandığımda yüzleri üzerimdeydi, ikisi benimle yakın bir şekilde çalışıyor, beni bir an bile yalnız bırakmıyorlardı.

Gözlerimdeki uykuyu silerken, koruma altında olduğumu fark ediyorum. Bu adamlar için üzölmeye ve onlara karşı yumuşak davranmaya devam ediyorum ama onlar başından beri beni esir alan kişilerdi. Şerifin aletleriydiler ve şimdi de etimi satın almaya gelen yedi adamın aletleri oldular.

"Kıyafetlerim nerede?"

Kucağımdaki peçete dışında tamamen çıplak bir halde bana kahvaltı için getirdiğı meyveleri yerken Mattias, "Kıyafet almayacaksın," diyor. Elias arkamda saçlarımı örerken o da karşımda oturuyor.

"Neden olmasın?"

"Çünkü içlerine bıçak saklıyorsunuz," diye hatırlatıyor Elias.

"Yani, tamam, ama bir psikopat tarafından tutuluyordum." Meyveyi bırakıyorum. "Yaptığım şeyden gerçekten memnun değil misin? Seni kısırlaştırdı!"

"Bu kadar yeter." Mattias kelimeleri kırıyor. Onu kızdıldığımı görebiliyorum. Kesim durumlarına atıfta bulunulmasından hoşlanmıyorlar ve sanırım nedenini anlayabiliyorum. Eğitimsiz bir gözlemciye ya da en azından benim deneyimsiz gözlerime göre, diğer erkeklerden farklı olduklarını söyleyemezdim ama şimdi farklılıkları görmeye başlıyorum. Yüzlerinde kıl çıkmıyor. Kaşları dışında hiç kıl bırakmıyorlar. Ve onlarda çoğı erkekte olduğundan daha güzel bir şey var. Kokmuyorlar.

aynı paralı askerler gibi. Erkekliğin misk kokusunu özlüyorlar.

Bu yüzden kafam her zamankinden daha karışık. Bunu onlara şerif yaptı. Şerif benim elimle gitti ama onlar hala mutlu değiller.

"Kötü adamı öldürdüm," diyorum, o istemesine rağmen durmuyorum. Kendimi susturmayacağım. Sakin ve idare edilmesi kolay biri olmamı istemelerine boyun eğmeyeceğim. Ben vahşi doğdum ve her zaman eylemde ve konuşmada vahşi olacağım.

"Bu o kadar basit değil," diyor Mattias. "Sen can aldın." "Yani?"

Anlamadığım bakışlar atıyorlar.

Bu adamları çözemiyorum. Şerif her şeylerini ellerinden aldı. Özgürlüklerini. Erkekliklerini. Adamın hayatını almam kimin umurunda? Onu kötü amaçlar için kullanıyordu. Onlara baskı yapıyordu. Bana ve muhtemelen yüzlerce, hatta binlerce insana zarar veriyordu.

"Böyle zamanlarda her zaman bir tiran vardır," diyor Mattias. "Ve şimdi yeni bir tanesi yükselecek."

"Belki eskisinden daha iyi olur?"

"Tiranlar asla öyle değildir. Gel kızım. Yeni efendilerinle tanışma zamanı."

Ellerimi peçeteye silerek, "Hiç kimse benim efendim değildir," diyorum.

Yine birbirlerine baktıklarını hissedebiliyorum. Benim aptal ve saf olduğumu düşünüyorlar. Sanırım onları erkek yapan şeyi unuttular. Erkekliklerini çalan implant her neyse

onları da kayıtsızlaştırdı. Onlara özgürlüğün ne olduğunu hala bilen birinin neler yapabileceğini göstereceğim.

"Bana bir elbise getir," dedim. Bu bir istek değil. Bu bir emir. "Sana elbise yok," diye tekrarlıyor Mattias.

"Bana bir elbise getir. Hemen." Ses tonuma toplayabildiğim kadar çelik kattım. Bu adamlar benim hizmetçilerim. Beni yıkıyorlar, besliyorlar, giydiriyorlar. Ben ne dersem onu yapacaklar. İtaat etmeyi öğrenecekler.

"Ow!" Mattias'ın eli beni ayak parmaklarımin üzerine kaldıracak kadar sert bir şekilde popomla buluştuğunda nefes nefese kalıyorum. "Ne oluyor be! Seni lanet olası vergi müfettişi, hız cezası..."

En kötü kelimelerimi kullanıyorum ama hiçbir işe yaramıyor. Tepemde dikiliyor, o kadar uzun ki ona hak ettiği pis bakışı atmak için boynumu eğmek zorunda kalıyorum.

"Seni dizlerimin üzerine yatıracağım ve kışına kıpkırmızı bir şaplak atacağım" diye tehdit ediyor. "Ve gidip efendilerinle buluşacaksın, kışın ne kadar yaramaz bir küçük kız olduğunun kanıtıyla alev alev yanacak. İstediyin bu mu?"

Sözleri yüzümü, arkamda bıraktığı el izi kadar kıpkırmızı yapıyor. Dün yaptıklarını gördükten sonra beni daha fazla ciddiye almaması beni kızdırıyor.

"Benden korkmuyor musun, Mattias? Bana itaat etmezsen sana ne yapacağımdan korkmuyor musun? Belki kesecek başka bir şey bulurum..."

Kelimeleri tıslarken sert bir adam olmaya çalışıyordum ama yüz ifadesindeki sertlikten gürlemeye dönüşen değişimi görünce ne kadar büyük bir hata yaptığımı farkına vardım.

Beni yakalamadan önce ona doğru bir hamle yapıyorum ve masanın altına atlayarak onun elinden kurtulmayı başarıyorum. Bu iki öfkeli dev beni zarif odanın içinde kovalarken, boyumun yetersizliğini avantaja çevirerek diğer tarafa atılmak zorundayım.

Elias bir taraftan önümü kesiyor, kaçış yolumu kapatıyor, böylece Mattias eğilip beni bileğimden tutarak dışarı çekebiliyor, kucağının üzerinden geçerken kıvranıyor ve çığlık atıyorum.

"Yapma. Sen. Asla. Tehdit etme. Beni," diye gürliyor Mattias, sert eli her bir tokatta iki yanağımı da yakalıyor.

Çığlık atıp feryat ediyorum, söylediklerimi söylememem gerektiğini bilmenin verdiği utançla acım daha da artıyor. Mattias tanıştığımızdan beri beni tehdit ettiği şaplaqları atıyor. Eliyle kıcımlı kırbaçlıyor, avuç içi yanaklarımı tekrar tekrar sert tokatlarla yakalıyor ve kıcımın sallanmasına ve yanmasına neden oluyor.

Artık söylediğim hiçbir şeyin önemi yok. Ciyak ciyak özürler diliyor, bir daha böyle bir şey söylemeyeceğime dair sözler veriyorum ama şaplak devam ediyor, acı sonuna kadar katlanmak zorunda olduğum sıcak ve acı verici bir ceza.

"Sen sadece vahşi küçük bir kızsın," diye homurdanıyor Mattias. "Ama bu dünyada senin hayal edebileceğinden bile daha kötü şeyler var. Bir adamı öldürmek senin konumunu değiştirmez. Bizi korkutmaz. Değiştirmez. Sen benim sorumluluğumdasın, küçük kız. Dediğimi yapacaksın. Ben ne dersem onu giyeceksin, ben ne zaman yemeni istersem o zaman yiyeceksin. Uyuyacaksın, yıkanacaksın, konuşacaksın, benim kurallarına göre yaşayacaksın. Anladın mı?"

"Yesss!"

Popomu bu kadar acı verici bir şekilde kırbaçlarken, ayak parmaklarımı altımızdaki ince halıya vurmaktan kendimi alamazken anlamaktan başka nasıl bir şey yapabilirim?

Şaplağın acısından daha da kötüsü, onun beni hayal kırıklığına uğrattığını hissetmem. Bunu sesinde duyuyorum ve ağır bir suçluluk duygusu içime işliyor.

Bu adama neden böyle tepki verdiğimi bilmiyorum, ama bu beni gözyaşları içinde bırakıyor, ağrıyan popomu cezalandırırken affetmesi için hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

"Bugün senden daha fazla tavır istemiyorum," diyor, akkor halindeki kışımı avuçlamak için duraklıyor. "Eğer sana bir şey yapman söylenirse, yaparsın. Tartışmadan ya da arkadan konuşmadan. Anladın mı?"

"Evet, baba," diye hıçkırıyorum.

"Aferin kızıma." Sesi değişir. Daha yumuşak, daha bağışlayıcı oluyor. Popomu ve sırtımı ovuyor, ama beni yerimde tutuyor, böylece zıplayıp bu aşağılanmayı unutma sürecine başlayamıyorum. Bunu benim için taze tutuyor, ona itaat etmesi gerekenin gerçekten ben olduğumu hareketleriyle gösteriyor, tersi değil.

"Tamam," dedi sonunda. "Efendilerinizi görme zamanı."

Beni kaldırırken burnumu çekiyorum. Beni bu şekilde görmelerini istemiyorum, kendimi çok küçük hissediyorum, yüzüm gözyaşlarıyla lekelenmiş, popom kıpkırmızı ve acıyor. Ama başka seçeneğim yok. Mattias ve Elias birer elimi tutuyor ve beni kaldığımız özel odalardan dışarı, bana sahip olan erkeklerle çıplak görüşeceğim başka bir yere götürüyorlar.

Yedinci Bölüm

"Ona ne oldu?" Mattias ve Elias benim tamamen çıplak halimi kendi seçtikleri bir yere getirirken Tore bu soruyu soruyor. Burası bir zamanlar kütüphaneydi sanırım. Şimdi rafların hepsi kenara itilmiş ve ortada büyük bir masa duruyor, üzeri haritaya benzeyen bir şeyle kaplı.

Biz geldiğimizde kendi aralarında konuşuyorlardı. Ciddi bir konuşmaya benziyordu. Toprak, bölge ve düzen hakkında bir şeyler. Odaya girdiğimde, artık hiçbiri haritayı umursamıyor gibiydi. Hepsi bana döndü. Bana bakıyorlardı. Açlıklarının erkeksi arzu dalgaları halinde yayıldığını hissediyorum.

Çıplağım, kurtların önüne atılmış bir kuzuyum ve kaderimden kaçmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Popomun durumunu ilk fark eden Tore oldu. Etrafımızda dolaşüyor, kıcıma bakıyor ve sonra bana bakıyor, mavi gözleri ruhumu delip geçiyor. Kıvraniyorum ve Elias'ın arkasına saklanma dürtüsüne zar zor direniyorum.

"Bir görgü dersine ihtiyacı vardı. Aldı da."

Yüzüm alev alev yanıyor. Aman Tanrım, neden onlara söylüyor? "Velet." Silver bana göz kırpmıyor.

Küçük bir inleme sesi çıkarıyorum ve bakışlarımı indiriyorum. Üzerimde dokuz çift göz var. Beni yargılayan, utancımı gören dokuz adam. Kaderimi ellerinde tutan dokuz adam ve bedenim onların emrinde.

"Öğrenmesi gereken çok şey var," diyor Dövme Surat. "Bugün daha fazlasını öğrenecek. Seninle ne yapacağımıza karar vermeye çalışıyorduk kızım."

Gömlek giymiyor. Firavun, Gladyatör ya da Tore de öyle. Diğer üçü tamamen giyinmeyi başarmış gibi görünüyor, ancak yarı çıplaklığın kasıtlı bir yanı var.

Sistemime hücum eden gerginliği hafifletmek için dans grubunda olmalarıyla ilgili bir espri yapmayı düşünüyorum ama gözlerim kaslı, fit ve dalgalı dört mükemmel erkek gövdesi üzerinde gezinmekle çok meşgul.

"İçinizden birinin benim kendi başıma ne yapacağımı bilecek kapasitede olduğumu düşünmediğini bilmek güzel." Şımarıklığı hedefliyorum ama sesim bunu gerçekten başarmak için biraz fazla kısık.

"Oh, bunu biliyoruz," diyor Kovboy. "Yaptığınız şey kaosa neden olmak ve ara sıra bir adam öldürmek. Bunu minimumda tutacağız."

"Çok güzelsin," diyor Firavun. Bu iltifat beni hazırlıksız yakaladı.

"Ama sen bir belasın," diye ekliyor Silver. Ona sırtıyorum. O da bana sırtıyor. Onda da biraz kaotik olmaktan öte bir şeyler var. Beni satın almaya gelen onca adam arasında satılmak isteyebileceğim tek kişinin o olduğunu hissedebiliyorum.

"Ben, Tore, Firavun ve Gladyatör bugün sizi eğitmeye başlayacağız," diyor Keanau, onlar için seçtiğim isimleri neredeyse beni gülümsetecek bir şekilde kullanarak.

"Peki Silver, Cowboy ve Zen ne yapacak?" Bu soru cevapsız kalıyor.

"Bizimle gel."

Tereddüt ediyorum ve birden elimi tutan Mattias olmuyor. Ben onun elini tutuyorum, parmaklarım güvenlik için onun büyük avucunun etrafında daha sıkı kenetleniyor.

"Git," diyor, parmaklarımı nazikçe soyarak. "İhtiyacın olmadığı sürece sana zarar vermezler."

"Bu ne anlama geliyor?" Soruyu yarı tıslıyor, yarı fısıldıyorum.

"Git ve iyi bir kız ol demek." Mattias beni bekleyen dört iri adamdan oluşan gruba doğru hafifçe vuruyor.

Bir adım attım ve durdum. Dün, dünyanın en güçlü adamlarından birini alt etmenin verdiği ukalalık dalgasıyla kendimi büyük hissediyordum.

Ama şimdi kendimi küçük hissediyorum.

Benden çok daha büyük görünüyorlar. Bana doğru gelirken hayal edebileceğimden daha büyük, dört adam beni sahiplenmek için.

"Mattias ve Elias'ın da gelmesini istiyorum!" Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Belki de hızla güvenlik battaniyelerinin insan eşdeğeri haline geldikleri içindir.

"Hayır," diyor Keanau kararlılıkla. "Bizimle geleceksin. Şimdi."

Korkuyorum. Bunlar büyük, korkutucu adamlar ve onlarla yalnız kaldığımda olacakların beni sonsuza dek değiştireceğini biliyorum. Kendi özgür irademle onlarla gitmemin imkânı yok. Başımın büyük, çok büyük bir belada olduğu hissi bir yana, bu kadar çok erkek etinden duyduğum kız gibi korkunun üstesinden gelebilmemin hiçbir yolu yok.

Firavun itaat meselesini denklemden çıkarıyor. Beni omzuna aldı ve kütüphaneden çıkarıp birkaç kapı ötedeki büyük yatak odasına taşıdı.

"Mattias!" Sesleniyorum ama gelmiyor. Uzun zamandır gelmekte olan yıkıma doğru çekilirken bir erkeğin kıkırdamasını duyuyorum. Her şeyden sonra

pazar, şerif, sonunda, bu her zaman geliyordu. Direnişim beni sadece kaşamadığım, incitemediğim ya da öldüremediğim bir adama kadar getirebildi.

Yatak kocaman, geniş ve... yuvarlak. Firavun beni yatağın ortasına dizlerimin üzerine çöktürdüğünde kafam o kadar karışıyor ki. Diğerleri yatağın etrafında duruyor ve konuştuklarında beni dönüp onlara bakmaya zorluyorlar.

Tore kanunları koymaya başladı. Buz mavisi gözleri bana kilitleniyor. İçgüdüsel olarak erkek etinden oluşan kaslı duvara bakmak istiyorum ama yapamıyorum çünkü bu büyük İskandinav canavarı tüm dikkatimi ona vermemi istiyor.

"Seni ilk doğurmak için neden dördümüzü seçtiğimizi biliyor musun?"

"Pipet mi çekti?"

Küstahlık girişimim boşa çıktı.

"Ağzı bozuk küçük bir kızı evcilleştirmek ve ona nasıl kadın olunacağını göstermek için en donanımlı dört kişiyiz. Sen kırılmamışsın, Trissa. Vahşisin ve evcilleştirilmemişsin. Ve bu işe yaramayacak. Seninle işimiz bittiğinde, nasıl davranman gerektiğini bileceksin."

Alt dudağımı ısıriyorum.

"Öncelikle her birimize efendim diyeceksiniz," diyor Dövme

Surat. "Hayır."

Cesur meydan okumam karşısında hiçbirinin yüzünde bir eğlence yoktu.

"İkinci olarak, bizi isimlerimizle tanıyacaksınız. Ben Keanau, bu da bildiğiniz gibi Tore. Gladyatör dediğiniz adam Alexios, Firavun dediğiniz de Mark."

"Firavun daha iyi bir isim," diyorum akıllıca. Sessiz olmam gerektiğini biliyorum. Ne derlerse kabul etmem gerektiğini biliyorum. Mattias bana şaplak attığı için kırım hâlâ sızlıyor ama içimde bir şey onları ve şartlarını sessizce kabul etmeme izin vermiyor. Savaşmak zorundayım.

Birbirlerine bakış atarlar.

"Şimdi itirazı olan var mı?" Tore diğerlerine bu soruyu soruyor. Görünüşe göre benimle ne yapacaklarını tartışmışlar. Görünüşe göre, Tore'un önerdiği şeyi onlar için lezzetli hale getirmeyi başarmışım.

"Hayır. Devam et," diye iç geçiriyor Keanau, iri etli eliyle bir işaret yapıyor.

Tore yatağa oturdu, bana doğru uzandı ve başımın arkasından tuttu, parmakları uzun sarı saçlarımda kıvrıldı. Yavaşça ama sertçe beni kendine doğru çekiyor ve sonra sert kucağına alıyor.

"Ruhun etkileyici," diyor bana. "Ama ağzın değil. Senden saygı istiyorum, Trissa. İtaat istiyorum. Henüz nasıl davranacağını bilmediğini biliyorum ama bu gece öğreneceksin. Bunun ne kadar acı vereceği sana bağlı."

Kalçalarının üzerinde tutulurken kıvranmak ve ona küfretmek istiyorum ama bu şekilde tutulmanın bir uyarısı var. Kırım savunmasız. İyi ve sessiz olmaya çalışıyorum ama bu çok az, çok geç.

Tore'nin eli kalkık yanaklarımda geziniyor, sonra kayarak uzaklaşıyor ve sert bir tokatla geri dönüyor.

"Ah! Lütfen! Ow! Zaten şaplak yedim!"

"Ama ders belli ki işe yaramamış," diyor Tore. "Bu tavır için."

"Sana tavır yapmayacağım!"

"Evet, öylesin," diyor ve popomu bir kez ovduktan sonra tekrar sertçe tokatlıyor. Ses, odada yankılanan bir silah sesi gibi ve ardından ağlamaklı çığlığım acınası geliyor. "Bana efendim dediğini duymak istiyorum. Bu şaplak için bana teşekkür ettiğini duymak istiyorum."

"Neden ben... ah!"

Tore, şok ve ani acıyla çığlık atmama neden olan sert, ağır tokatlar yağıyor.

Mattias'ın daha önce attığı tokatlar bunun yanında hiç kalır. Bu acıtıyor. Bu acı kıcımlı kavuruyor ve vücudumdaki her siniri buluyor. Çığlık atıyorum, kıvraniyorum ve feryat ediyorum. Tekmeliyorum ve kıvraniyorum, ama kolu beni yerimde tutacak ve o acımasız tokatların her birini yememi sağlayacak kadar güçlü.

"Kesin şunu! Durdurun şunu!"

"Bana efendim dediğinde duracağım." "Sen lanet olası bir pisliksin, efendim!"

Bu hiç de iyi gitmedi. Şaplaqlar yoğunlaşıyor, üst baldırlarımı buluyor. Bacaklarımdan aşağıya doğru tokatlanıyorum ve tekmelemem, kıvranmam ve küfür etmem onu durdurmak için hiçbir şey yapmıyor.

Bu bir irade savaşı ama kazanma şansımın olmadığı bir savaş. Kendi acı eşiğimle savaşıyorum. Tore bunu sonsuza dek yapabilir, eminim, bu yüzden tek yaptığım durmadan önce canımı daha çok yakmak.

"Lütfen, efendim! Durun!"

Kelimeleri haykırıyorum. Duruyor.

Durdu ve ben gözyaşlarına boğuldum, çünkü durması acıyı durdurmak için kesinlikle hiçbir şey yapmadı. Şaplağın yokluğunda bile acı devam ediyor, kalçalarım ve kığım yanıyor ve karıncalanıyor.

Güçlü kolları beni sarıyor, Tore'nin göğsüne doğru çekiyor. Beni kucaklıyor, bir kolu dizlerimin altında, diğeri sırtımda ve beni yakın tutuyor, bana yumuşak, rahatlatıcı sözler mırıldanıyor.

"Artık bitti, Trissa," diye mırıldanıyor. "Bitti, küçük kız. Dersini aldın, değil mi?"

Bir şey öğrenebildim mi bilmiyorum. Ağlıyorum, hıçkırıyorum ve korkuyorum. Ama yine de başımı boynunun kıvrımına gömüyorum ve beni rahatlatmasına izin veriyorum, beni çığlık çığlığa inleten aynı eller şimdi acıyı yatıştırmaya yardımcı oluyor.

Gözyaşlarımın dinmesi uzun dakikalar alıyor. Gözyaşlarım dindiğinde ise kendimi, sırf erkek oldukları için benim üzerimde hak iddia eden garip adamların oluşturduğu uzun bir çizgide, bir başka garip adamın kollarına sığınmış buluyorum.

"Acıyor," diye sızlanıyorum.

"Biliyorum," diyor Tore. "Olması gerekenden daha fazla acıtıyor, ama bunu unutma, böylece bir daha acıması gerekmez."

Yani tek yapmam gereken onlar ne derse onu yapmak ve canımı yakmayacak. Ama ben istemiyorum. İtaatkâr olmak istemiyorum. Buna boyun eğmek istemiyorum. Ben boyun eğmek için yetiştirilmedim.

Utanç dolu, yaşlarla dolu gözlerime bakabilmek için beni bedeninden uzaklaştırıyor. Onunla buluşamıyorum. Ona bakamıyorum. Bana yaptıklarının yüzünde yazılı olduğunu görmeye dayanamıyorum.

Başımı eğiyorum ve kendimi ondan ve diğerlerinden saklıyorum. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, ben sinerken bana bakıyorlar. Bundan nefret ediyorum. Canımın yanmasından nefret ediyorum. Kendimi bu kadar küçük hissetmekten nefret ediyorum. Çatladım, kırılmaya başlıyorum. Kendimi kontrol edemezsem, tamamen parçalanabilirim.

Bu korkunç bir şey. Erkekler korkutucudur. Yalnızken, biriyle birlikte olmanın nasıl olacağını hayal ederdim. Böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Ne kadar güçlü olduklarını, ne kadar talepkar olabileceklerini hiç anlamamıştım. Avlanmak ve hayatta kalmak için kullandığım kaslarımın, onlarınkinin yanında nasıl birdenbire yetersiz ve zayıf kalacağını hiç bilemezdim. Tore ya da diğerleriyle savaşmak yok. Çekmek, tekmelemek, bükmek, hiçbirisi işe yaramadı. O benden çok daha güçlü, öyle ki hiç dövüşmesem de olur.

"Çok mu şey yaptım?" Tore'un soruyu diğerlerinden birine fısıldadığını duyuyorum.

"O iyi. Yaralanmadı. Muhtemelen daha önce hiç disipline edilmemiştir, vahşi küçük şey."

Firavun beni Tore'un kucağından aldı. İri elleri kollarımın altından kayıyor ve beni tüm kırmızı tabanlı, çıplak utancımın önünde tutuyor.

"Acıttı, değil mi?" Düz bir ifade ama soru sorar gibi cevap veriyorum.

"Evet," diye fısıldıyorum.

"Eğer yine böyle davranırsan yine canın yanacak. Ama incitmek zorunda değilsiniz. Kendini kötü hissetmeni sağlamak için burada değiliz. Hepimiz kendimizi çok çok iyi hissedeceğiz."

Acı verecek kadar yakışıklı. Yüz hatlarında bir simetri var, bu sefil durumda bile karnımı karıncalandıran muhteşem bir zarafet. Gözleri çok güzel,

Beni arzuya benzer bir şeyle güçsüz bırakan kehribar rengi bir tonla parlıyorlar - ama bu aşağılayıcı cezadan sonra nasıl tahrik olabilirim?

Firavun beni yüzüstü yatağa yatırırken Alexios ve Keanau başlarıyla onaylıyorlar. Hiç direnmedim. Acı ve sızı bana itaatsizlik ettiğimde neler olduğunu hatırlatıyor ve bugün isyan ederek kendime acı çektirmekten bıktım.

Dört çift büyük elin beni ovmaya başladığını hissediyorum, kalçalarımın yukarı, popomun üzerinden geçiyor, sırtımı ve omuzlarımı buluyorlar. Her biri farklı bir yerimi okşuyor ve yavaş yavaş, şaşırtıcı bir şekilde, daha iyi hissetmeye başlıyorum.

Kaslarım gevşemeye başlıyor. Zihnim, belirli bir düşünceye değil, cezalandırılmış olmamın önemli olmadığı rahat bir gevşeme durumuna doğru dolaşmaya başlıyor. Önemli olan tek şey artık daha iyi hissetmem.

"Bacaklarını aç, Trissa."

Uyluklarımın ayrılmasına ve büyük ellerinin hassas iç derimin üzerinde kaymasına izin verdim. Kendimi iyi hissetmeme izin veriyorum. Beni boşaltacaklar. Bunu biliyorum. Niyetlerini, parmaklarının sürekli seksime atıfta bulunarak hareket etmesinden hissedebiliyorum.

Zevke karşı koymayacağım ama orgazmım hiçbir şeyin garantisi değil. Şerif onu öldürmeden önce beni boşalttı ve eğer bu adamlar bana kötü davranırlarsa, daha güvende olmayacaklar.

Tore'u öldürmek istemeliyim. Ama istemiyorum. Ve bu da kafamı karıştırıyor. Bana zarar verdi. Onun kanını istemeliyim. Ama bunun yerine, orada yatıyorum, kızlığımın bozulmasını denetleyecek olan bu büyük, acımasız adamlar tarafından masaj yapılırken bir kedi yavrusu gibi mırıldanıyorum.

Önce hangisi beni alacak? Bacaklarımın arasındaki ödülü kim alacak? Bunun onlar için önemli olduğunu biliyorum. Ve ben

Seçen kişinin ben olmayacağımı

biliyorum. "Daha iyi mi?"

"Mmm," diye küçük bir inilti çıkardım.

Mattias tarafından kucaklanmak yıllardır yaşadığım ilk rahatlatıcı temas oldu. Ve bu daha da yoğun.

İri bir el ağrıyan popomun üzerinde kayıyor, kalın parmaklar kalçalarımın arasına hafifçe dokunuyor.

"Islak," diye mırıldanıyor Alexios.

Kalçalarımı yukarı kaldırıyorum, bana daha fazla dokunmasına izin veriyorum. İyi hissettiriyor ve çok uzaklardan birinin aksanıyla konuşan bu adamdan hoşlanıyorum.

"Güzel," diye yanıtlıyor Keanau, sesi öncekinden daha gırtlaktan geliyor. Arzuları hissedebildiğim bir g gibi, etrafımı saran bir erkek enerjisi, Tore'nin şaplaklarından gelen sıcaklığı daha zevkli bir şeye dönüştürüyor.

Alexios'un eli kayıyor, yerine başka bir el geliyor. Hangisi olduğunu bilmiyorum. Beni bu şekilde aldıklarında asla bilemeyeceğimi fark ediyorum. Etrafım erkeklerle çevriliyken, sekiz kolu ve dört siki olan erkeksi bir canavar gibi hissetmeye başlıyorum.

"Bu gece bizim için hazır değil."

Başımı kaldırıp Tore'a bakıyorum, sonra ifademi yumuşatmaya çalışıyorum çünkü o gözler beni yakalıyor ve sanki popom yeniden alevleniyor.

"Daha fazlası için hazır," diyor Alexios. "Daha önce bir erkek gördün mü kızım? Çıplak?"

Beni tekrar diz çökme pozisyonuna getirdiklerinde başımı sallıyorum.

Keanau pantolonunun paçasına uzanarak, "Dört tanesini görmek üzeresin," diyor.

Ben orada diz çökmüş, ağzım kadın şaşkınlığıyla açık dururken onlar da onu örnek alıp pantolonlarını birlikte çıkarıyorlar. Vücutları görkemli bir şekilde güçlü. Her biri savaşın izlerini taşıyor ve savaşçıların gücünü sergiliyor. Onlara saatlerce bakabilirim ve şimdi ortaya çıkan şey daha da olağanüstü.

Aletleri büyük etli çubuklar, kalın ve kendi hayatları gibi görünen şeylerle seçiyorlar. Her biri farklı. Keanau'nunki kalın ve ağır. Firavun'unuki zarif, neredeyse palaya yakın bir kıvrıma sahip. Tore'ninki düz ve bir şekilde aletine kadar disiplinli. Alexios'unuki diğerlerinden daha çıkıntılı ve damarlı görünüyor.

Merak, korku ve şehvet arasında gidip geliyorum. Orada diz çöktüm, sadece bakıyordum.

"Çok tatlısın," diye mırıldanıyor Alexios, uzanıp saçlarımı hafifçe okşuyor.

"Sen..." Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bir açlık hissediyorum. Yeni bir açlık. Vücudum bu yarakları istiyor. Bu adamları istiyor ama ben ne yapacağımı bilmiyorum. Alexios'un kalçalarımın arasında keşfettiği ıslaklığı hissedebiliyorum. Şimdi daha fazlası var.

Saçlarımı okşayan el şimdi beni ona yaklaştırıyor.

"Tatmak ister misin?"

Benimle zaman geçiriyor, bana seçme şansı tanıyor. Bunun için minnettarım.

Merak ediyorum. Tatmak istiyorum. Bu siki nasıl hissettirdiğini bilmek istiyorum. Gittiğinde nasıl hissedeceğimi bilmek istiyorum

İçimde.

"Ağzını aç," diyor nazikçe. "İşte böyle..."

Dudaklarımı ayırıyorum. İleri doğru itiyor ve sikinin sıcak etinin dudaklarımın arasında gezindiğini hissediyorum. Baş kısmı beklediğimden daha yumuşak ama gövdesi çok sert. İleriye doğru kayarak ağzımı sikiyle doldururken tadında hafif, erkeksi bir misk var.

"Oh, yessss," diye tıslıyor, gözleri yarı kapalı.

Şu anda bile ağzımı boş bırakarak dışarı kayan kalın etin etrafında boğuk bir ses çıkarıyorum.

"İyi miydi?" Parmakları kafa derimi okşuyor, koyu renk gözleri bana gülümsüyor.

Başımı salladım. Bu iyiydi. Bu güçlü adamın anatomisinin en hassas kısmını ağzıma sokması farklı bir duyguydu. Birden bana ne kadar güvendiğini fark ettim. Kısa bir süre önce bir adamı öldürdüğümü gördü ama erkekliğini dişlerime karşı riske atacak kadar cesur.

"Tekrar tatmak ister misin?"

Bu tatla ilgili değil, bunu biliyorum. Gerçek bir tat yok. Sadece sikini sıcak, ıslak ağzımın içine soktuğunda hissettiği zevk var. Bunu onun gözlerinde görüyorum ve sanırım o da benimkilerde ne yaptığının bilgisini görüyor.

Dudaklarımı onun için açıyorum, bir kez daha içine girmesine izin veriyorum, dilimi bulan sikinin sıcaklığını ve sertliğini hissediyorum.

"Tanrım, çok seksi görünüyor," diye homurdanıyor Firavun.

"Diğerleri kıskanmaya başladı," diye sırtıyor Alexios bana doğru. "Sen de tadına bakacak mısın?"

Başımı salladım. Aramızdaki dinamik hâlâ geliyor ama anlamaya başlıyorum. Onlar benden zevk almak istiyor, tıpkı benim onlardan zevk almak istediğim gibi. Acıtmak zorunda değil. Ve benim isteğim dışında olmak zorunda da değil.

Aletini dudaklarımın arasına sokuyor ve sonra bir kez daha çıkarıyor, parmakları güven verici bir hareketle kafa derimi hafifçe kaşıyor. Sonra Firavun da aynısını yapıyor. Sonra Tore. Sonra Keanau. Dört büyük, güçlü yarak sırayla ağzıma girip çıkıyor ve beni kullanıyor.

"Aferin kızıma," diye övüyor Firavun

beni. "Çok iyi bir kız," diye katılıyor

Keanau. "Çok iyi," diye ekliyor Tore.

"Mükemmel," diyor Alexios, tam da siki dilimin üzerinde kayarken.

Bir şey öğreniyorum. Acı beni düpedüz kötü olmaktan caydırıyor ama iyi olmanın ne kadar iyi hissettirebileceğini hiç bilmiyordum. İlk defa yüzlerinde gerçek bir onay görüyorum. Görünüşü hoşuma gidiyor. İçimi ısıtmasını seviyorum. O sikler yavaş bir rotasyonla ağzıma girip çıkarken bile kendimi korunuyor ve bir şekilde önemseniyor hissetmem hoşuma gidiyor.

"Kendine dokun, Trissa," diyor Firavun.

Elimi bacaklarımın arasına kaydırıyorum ve kendimi hiç olmadığım kadar ıslak buluyorum. Dudaklarımın arasına bastıran, girip çıkan bu sikler kontrol edemediğim bir cinsel tepkiye yol açıyor. Bu adamların önünde diz çökmüş olmanın, etrafımda kümelenmiş olmalarının, beni istemelerinin yakıcı bir yanı var. Hepsi benden daha güçlü, hepsi beni istedikleri gibi alabilirler. Nazik, kibar ya da yavaş olmalarına gerek yok, ama beni istedikleri gibi alıyorlar.

dudaklarım ve dilimle vücutlarını en ilkel şekilde keşfetmeme izin verdiler.

"O amcık nasıl bir his kızım?" Keanau soruyu homurdanarak soruyor. Aleti çok sert ve ağzıma soktuğunda ihtiyacının tuzunu tadıyorum. Her darbeye ağzımı genişletiyor ve beni ilk kez düzgünce içine aldığında nasıl hissedeceğimi hayal edebiliyorum.

Bir ilk olacak. Yedi tane ilk olacak. Bu adamların her biri beni alacak. Dizlerimi açmış diz çökmüş, parmaklarım amımda, eskiden sürtündüğüm ıslak küçük tomurcuğa sürtünüyorum. Bedenimin hem zevk alma hem de zevk verme kapasitesine dair bir ipucu hissetmeye başlıyorum.

"Bu işe yaramayacak," diye homurdanıyor Tore. "Birkaç vuruşla boşalamam. Onun ağzına ihtiyacım var."

"Al şunu," diyor Keanau, çekerek kurtuluyor. "Her birimiz sıramızı alacağız."

Tore beni başımın arkasından kavırıyor ve sikini ağzıma sokup çıkarmaya başlıyor. Çok derine inmemeye dikkat ediyor ama ön kolunun gerilen kaslarından ve boğazından çıkan gırtlaktan gelen erkeksi homurtularından aciliyetini ve ihtiyacını hissedebiliyorum.

Birden ağzıma sıcak, yapışkan bir sıvı doluyor ve dilimi şimdiye kadar karşılaştığım en tuhaf tatla yıkıyor. Beni şok ediyor ve şaşırtıyor.

Çıglık atıyorum ve tükürüp öksürerek ellerinden kurtuluyorum.

"Sorun nedir?" Tore ve diğerleri saf bir şaşkınlıkla bana bakıyorlar.

"O da neydi öyle!" Elimle yüzümü silerek ona bakıyorum. Tadı ağzımda zengin ve yoğun, kaçınılmaz.

Birden yüz ifadeleri eğlenmekten daha çok eğlenmeye dönüşüyor. Tore'un ki ne kadar korktuğunu görünce şefkate dönüşüyor.

"Buraya gel," diyor, uzanıp beni bileğimden kavırıyor ve kendine doğru çekiyor. "Bu boşalmaydı, Trissa."

"Kimse bana sıvı olduğunu söylemedi!"

"Aman..." Beni kollarının arasına alıp göğsüne yakın tutuyor, tıpkı bana şaplak attıktan sonra yaptığı gibi, ama bu sefer ağlamak yerine tadını çıkarmaya çalışıyorum. Çok garip, daha önce tattığım hiçbir şeye benzemiyor. Keskin ve bir çeşit tuzlu, ama garip bir şekilde.

"Kimse sana boşalmanın ne olduğunu söylemedi mi?" Alexios soruyu sorar.

"Ben geldiğimde hiçbir şey çıkmıyor! Neden senden çıkıyor!"

"Neden..." Firavun soruyu tekrarlar.

"Seks hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi kızım?" Keanau bana soruyor.

Bu doğru. Ben bilmiyorum. Babam bu konuda hiç konuşmazdı. Bunun zevkle ilgili bir şey olduğunu biliyordum. Orgazm olduğumda bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Yıllar boyunca oradan buradan ufak tefek bilgiler edindim, yoldan geçen birkaç akıncı ve gezginin konuşmalarına kulak misafiri oldum ama kimse bana sıvıdan bahsetmedi.

"Sana göstereyim," diyor Alexios. "Arkana yaslan. Tore, onu tut ki göğüslerini kapatabileyim..."

"Sakın bunu bana yapmaya cüret etme," diye homurdanıyor Tore, yine de beni pozisyona sokuyor, kollarım arkamda geriye çekilmiş, göğsüm dışarı fırlamış. Yine savunmasız ve açıktayım. I

Kıvranıyorum, ama Tore beni kucağında tutuyor, Alexios'u tehdit ederken bana cesaretlendirici sözler mırıldanıyor.

"Biz yedi kişiyiz. Boşalmaya alışsan iyi olur," diye sırtıyor Alexios, yumruğu sikinin şaftı boyunca pompalanırken. "Çok güzelsin kızım ve döllerimizden çok kazanacaksın. Bunlar sadece ilk tadımlar..."

Tıpkı Tore gibi, sesi gerginleşiyor, nefesi kesiliyor, sert ve hızlı hareketlerle sikini okşarken homurtuları daha gırtlaktan geliyor, sonra başını arkaya atıyor ve bir salıverme kükremesi çıkarıyor.

Döllerini büyük akıntılar halinde fışkırıyor, göğüslerime iniyor, aşağı kayıyor ve meme uçlarımı ılık yapışkan sıvıyla kaplıyor.

Güzel bir his. Sadece ılık döl değil, onu böyle görmek de. Bu adamlar inanılmaz derecede güçlü ve kontrolleri mükemmel, ama benimleyken birkaç dakikalığına bile olsa kontrollerini kaybediyorlar.

Keanau ve Firavun, elleri siklerinin etrafında sarılı bir şekilde kalırlar.

"Daha fazla tatmak ister misin?" Firavun soruyu soruyor, zarif, acımasız güzelliği beni küçük bir baş sallamayla büyülüyor.

Tore beni serbest bırakıyor, Alexios'un döllerini göğüslerimden aşağı akıyor ve meninin kalınlığı yapışkan ve sulu kısımlara ayrılıyor gibi görünüyor ama ben üzerimdeki döllere dikkat etmiyorum. Dikkatimi önümdeki alete veriyorum.

"Ağızına al," diye beni nazikçe teşvik ediyor Firavun. "Biraz em, ağzın yukarı aşağı hareket etsin."

Daha önce ağzımı alıyorlardı, şimdi ellerimin ve dizlerimin üzerinde işi yapan benim, dilim aletin başının etrafında hassas küçük bir yol izliyor.

"Evet, iyi kız," diye övüyor. Sesi şimdiden değişiyor, sertleşiyor, derinleşiyor. Bu hoşuma gidiyor. Dudaklarımı sikinin başının etrafına tamamen sarıyorum ve küçük bir emme hareketi yapıyorum. Karşılığında gelen gümbürtü ve ardından gelen soluk soluğa nefes verme bana çok şey öğretiyor. Küçük olabilirim, zayıf olabilirim. Kaderimi tamamen kontrol edemeyeceğimi düşünmeye başlamıştım ama bu bana yapabileceğimi gösterdi.

Dudaklarımı sıkı tutarak ağzımın daha derine inmesine izin veriyorum ve Firavun'un ilerlediğini hissediyorum. Artık ayakta durmuyor. Yatağın üzerinde dizlerinin üzerinde duruyor ve ben tekrar sikini bulmak için eğildiğimde, içime muzip bir güç doluyor.

Onlar bana sahip, ama belki ben de onlara sahibim. Bana ihtiyaçları var. Kilometrelerce ötedeki tek kadın benim. Onları bu şekilde tatmin edebilecek tek kişi benim.

"Bu konuda yetenekli," diye mırıldanıyor Keanau. Hâlâ boşalmak üzere ve sikinin ihtiyaçtan zonkladığını görebiliyorum, başı şişmiş, shaftı avucunun içinde sıkıca kavranmış. Gözlerinin içine bakarak, ağzımı kasıtlı olarak yavaş hareketlerle Firavun'un aletinin üzerinde gezdiriyorum, dilim aletinin etrafında dönüyor.

"Ah, seni küçük fingirdek," diye homurdanıyor Keanau, dudağının kenarı eğleniyor gibi bir ifadeyle bükülüyor.

Belki de onunla alay etmemeliyim ama buraya geldiğimden beri sahip olduğumu hissettiğim tek güç şerifi öldürdüğüm zamandı ve hepsini öldüremem. Küçük işkencelerle yetinmek zorundayım, Keanau orada bana olan ihtiyacıyla kıvranırken beni başka bir adama zevk verirken izletmek gibi.

Firavun, Keanau'ya neler olduğunu görmeden, "Aferin kızıma, yavaşça, hepsini al," diye beni cesaretlendiriyor. Bana söyleneni yapıyorum, ama bunu gösteriyorum.

Keanau'nun kaşları kalkıyor, dudakları sırtıyor gibi görünse de daha çok hırlıyor gibi.

Ağzımı Firavun'un kalın aletinin üzerinde gezdirmeye devam ediyorum, daha da sertleştğini ve ısındığını hissediyorum, yavaş hareketlerim onu güçlü bir doruğa taşıırken zevk iniltilerini duyuyorum. Keanau ile göz temasını hiç kesmiyorum, ona henüz sahip olmadığı şeyi izletiyorum. Dilimin sanatsal bir yetenekle dönmesine izin veriyorum, Firavun daha fazla dayanamayıp tohumunu düzensiz bir çılgınlıkla boğazımdan aşağı dökene kadar ona her şekilde eziyet ediyorum.

"Oh, artık benimsin," diyor Keanau, yutkunmam biter bitmez beni yakalayarak. Uzun dakikalardır onun büyük, kalın çubuğuyla alay ediyorum ve artık sabrı tükendi.

Başımı büyük, güçlü ellerinin arasına aldı ve sikini ağzıma sokarak beni diğerlerinin yaptığından daha sert, daha derin ve daha güçlü bir şekilde becerdi.

Aletini ağzıma sokup dudaklarımın ırzına geçerken müstehcen ıslak sesler odayı dolduruyor.

"Sen ateşli bir küçük sikicisin," diye homurdanıyor bana, o karanlık gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Ben de senin amını böyle kullanacağım. Seni tutacağım ve o bakir amını o kadar uzun ve sert sikeceğim ki..." Homurdanmaya başladı ama sözleri istediği etkiyi yaratmıştı. Kalçalarımı elime doğru savuruyor, ıslak amımı ovuşturuyor, tekrar tekrar benden kaçan zirveyi arıyorum.

Sonunda beni uçuruma sürükleyen şey benim dokunuşum değil, onun sözleri oluyor; becerilme, kullanılma ve sahiplenilme vaadi, yani zihnim açıkken tüm korkunç ihtimaller, şimdi onun siki ağzıma dalmışken birdenbire tamamen tahrik edici hale geliyor.

O sikini dilimin üzerine vurdukça ikimiz de doruğa ulaşıyoruz, parmaklarım umutsuzca o kaygan tomurcuğu ovuşturuyor, ta ki zevk kaslarımı tutana ve yatağa geri yığılmama izin verene kadar.

"Aferin kızıma," diye övüyor önce Alexios beni. Hepsi katılıyor, erkeksi onay gümbürtüleri beni neredeyse orgazm kadar parlatıyor. Daha önce hiç bu şekilde muamele görmemiştim ve bu hoşuma gitti.

Başkalarıyla paylaşılan zevkin sonuçlarını hissetmeyi seviyorum. Yatakta yanımda uzanmalarını seviyorum, bir yanımda Alexios, diğer yanımda Keanau, iki yanımda Tore ve Firavun iki kaslı nöbetçi.

Yakalandığımdan beri bir gerilim halindeydim. Önceki orgazmlarım baskının bir kısmını hafifleten küçük vanalardı, ama bu başka bir şey - yatağa gömülmeme ve kendimi onların kucaklamasında kaybetmeme izin veren tam bir rahatlama.

"Hep böyle mi olacak?"

"Daha iyi olacak," diye söz veriyor Keanau, iri eli belimden kayarak beni kendisine doğru sarıyor. "Vücudunu ve bizimkini öğrendikçe daha zevkli hale gelecek."

Gözlerimi yarı kapatıp kendimi bir iki dakikalığına bu hissin tadını çıkarmaya bırakıyorum. Mattias'ın sözleri aklıma geliyor. Bana bunun için yaratıldığımı, bu adamların kollarında ve yataklarında tatmin bulacağımı söylemişti. Haklı mıydı? Bu duyguya teslim olmalı, kendimi şımartılmış bir tutsak haline getirmeli miydim?

Alexios önümde yatıyor. Görebildiğim tek yüz onunki. Ben ona bakarken o gözlerimin içine gülümsüyor.

"Beni bırakmanı istiyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Elini uzatıp yanağımı usulca okşuyor.

"Ailem ben böyle yerlerden kurtulabileyim diye öldü. Gitmeme izin vermeni istiyorum. Vahşi doğaya dönmeme. Lütfen."

Tore yatağın uzak tarafından, "Hiç şansı yok," diye homurdanıyor.

Sessizliğe gömülüyorum, ama keyif aldığım sakın duygu yerini öfkenin yavaş yavaş yanmasına bırakıyor. Bana sahip değiller. Beni satın almış olabilirler ama asla Şerif'in satılacak adamı olmadım ve şimdi o öldü.

"Özgürlük bedava değildir," diyor Alexios. "Seni güvende tutabiliriz." "Neyden?"

"Dünyadan."

"Herhangi birinizin bana hissettirdiği son şey güvende olmak."

Bir kıkırdama sesi duyuldu. Bu adamları tanımıyorum. Bu adamlar beni tanımıyor.

"Özgür olacağım," diyorum Alexios'a. Hepsi beni duyabiliyor ama gözlerimin içine bakan tek kişi o.

Gülümsüyor ama bu, bir ebeveynin, çocuk büyüdüğünde helikopter olmak istediğini söylediğinde çocuğuna verebileceği hoşgörölü bir gülümseme.

"Artık savaşmak zorunda değilsin," diye mırıldanıyor, o derin kahverengi gözleri içimi kıpır kıpır eden bir sıcaklıkla parlıyor. "Senin için savaşacak hepimiz varız."

"Peki ne yapmam gerekiyor? Arkama yaslanıp beni becermenize izin mi vereyim?"

Büyük eller belime yerleştı. Keanau yüzümü ona dönmem için beni çevirdi.

"Sen," diyor, yakışıklı, dövmeli yüzü vaatlerle aydınlanmış, "bebeklerimizi doğuracaksın. Burayı ölümden yaşama çevireceksin."

Ben cevap veremedi den kapı çalı ndı. Mattias açtı.

"Beyler," diyor. "İlgilenmenizi tavsiye ettiğ im acil bir mesele var."

"Ne oldu?" Tore ve Firavun ayağ a kalktı. Alexios ve Keanau yanı mdaki yerlerinde kaldılar.

"Belli ki dün esirgediğ iniz askerler vatandaşlara gitmiş. Şerif'in geç iş i biraz öfkeyle karşı landı. Bir kalabalık oluş uyor."

Bir anda hepsi yataklarından fırladılar. Onları takip etmeye karar verene kadar bedenlerinin yattığı sıcak noktaların serinliğ inde kalıyorum. Her ne oluyorsa, bilmek istiyorum.

Hepimiz Şerif'in eskiden konuşmalarını yaptığı balkona çıkıyoruz. Binlerce insana yüksekten seslenebilmesi için ekranlar ve kameralar yerleştirilmiş. Diğer üç paralı asker zaten orada, sanırım manzaranın tadını çıkarıyorlar.

Aş ağı da bir sürü adam dolaş ıyor. Belki birkaç bin. Bazıları hâlâ şerif muhafızı üniforması giyiyor. Mutlu değ iller. Ayaktakımının bağ ırış ları oldukça korkutucu ve bu adamların bundan sağ çıkabileceğine inanmıyorum.

Silver, "Bunun bir sorun olacağını biliyorduk," diyor. O, diğerlerinin arasında, çok da endiş eli görünmüyor. Balkona yaslanıyor ve hatta aş ağı daki insanlara dostça bir el sallıyor, bu da daha büyük öfke ç ığ lıklarıyla karş ılık buluyor.

Keanau, "Onlarla alay etmeyi bırakın" diyor.

Silver, "Burası güçlendirilmiş bir yer," diye belirtiyor. "Aşağıdan bize bir şey yapamazlar."

Çok ukala.

"Bir noktada merdiven teknolojisini geliştirebilirler," diye belirtiyor Zen. "Ve hepsini durduramayacağız - muhafızlar muhtemelen gizli giriş çıkış yollarını da biliyorlardır."

"Korktun mu?" Kovboy, korkmadığını güçlü bir şekilde ima eden bir ses tonuyla konuşuyor.

"Pekâlâ," diye araya giriyor Tore. "Buraya kızı almaya geldik, şerifin ifadesini almaya değil. Hadi gidelim."

"Tavsiye edilmez, efendim." Konuşan Elias. Ben de dahil olmak üzere herkes onun burada olmasına şaşırılmış görünüyor.

"Nedenmiş o?"

"Mattias ve ben daha önce kalabalıkla birlikteydik. Trissa'nın şerifi öldürdüğüne inanılmıyor. Senin öldürdüğüne inanıyorlar. Mutsuzlar çünkü demokratik liderleri oy kullanma şansları olmadan görevden alındı."

Firavun homurdanıyor. "Eskiden oy mu kullanıyorlardı?"

"Evet, efendim," diye mırıldanıyor Elias. "Sadece tek bir aday vardı, bu yüzden şerif oyların yüzde yüzünü aldı, ama sonuçta biraz söz sahibi olduklarını düşünmek insanlara kendilerini iyi hissettirdi."

"Bu çok aptalca," diye homurdanır

Kovboy. Kimse onunla aynı fikirde değil.

"Yani bir seçeneğimiz var," diyor Keanau. "Trissa'yı alıp kaçabiliriz. Ya da burada kalıp kalabalığı bizi kabul etmeye ikna edip edemeyeceğimize bakabiliriz."

Alexios sırtarak, "Diplomasi bizim pek de güçlü olduğumuz bir alan değil," diyor.

Bu adamlar beni yanlarına almaya geldiler ama ben onları hiç karşılaşmadıkları kadar büyük bir tehlikenin içine ittim. Bir kalabalık herhangi bir vahşi hayvandan, tek bir insandan, hatta bir ordudan çok daha acımasız ve korkutucudur. Bir ordu daha disiplinli ve daha iyi silahlıdır ama komuta altındadır. Bir mantığı vardır. Bir kalabalık ise insanlığın en kötü ve en vahşi özelliklerinin kaynayan, çılgılık atan, akıl ve mantığı umursamayan hayvani bir kitleye dönüşmüş halidir. Sadece kan ister.

"Onlarla konuşmamız gerekecek," diyor Tore. "Onları sakinleştirmeye çalışın."

Tore'un acımasız bir zarafeti var. Tüm erkekler arasında en uzun olanı o. Solgun bakışlarında ve yakışıklı yüzünün soğuk çizgilerinde karizma potansiyeli taşıyan bir şeyler var.

"Mattias, Elias, siz ikiniz kalabalığa hitap edebilmemiz için sistemi nasıl kuracağımızı biliyor musunuz?"

"Bunu kim yapacak?" Zen sorar.

"Kim bir eşekle konuşabilir ki?" Kovboy sırtıyor.

Hepsi Tore'a bakıyor. Görünüşe göre konuşma yeteneğiyle ün salmış.

Mattias öne doğru süzülür ve Tore'nin eline bir mikrofon tutuşturur; sanki başından beri hazırmış ve diğerlerinin de kendisiyle aynı sonuca varmasını bekliyormuş gibi.

Firavun başparmağını bana doğru sallayarak, "Onu çekim alanından çıkar," diyor. "Onu görmelerini istemiyorum. Çılgına dönecekler."

Mattias ve Elias beni birkaç adım geriye çektikten sonra paralı askerleri tüm şehre yayınlayacak makineleri çalıştırıyorlar.

"İnsanlar neden isyan ediyor?" Soruyu Mattias'a fısıldıyorum.

"Şerif kötüydü ama hizipleri kontrol altında tutuyordu. Birbirleriyle savaşmaktan çok korkuyorlardı. Şimdi korkmuyorlar. Şimdi düzenin yeniden sağlanması gerekecek. Daha fazla kan dökülecek. Daha fazla hayat kaybedilecek."

Ve hepsi senin suçun.

Bunu yüksek sesle söylemiyor ama ben yine de duyabiliyorum. "Ondan hoşlandılar mı?"

"Kalabalıklar kendilerini güvende tutan adamları, kötü adamları bile sever" diye elinden geldiğince nazik bir şekilde açıklıyor. Bana Şerif'in ölümünün sorunlarımı çözmeyeceğini söylemişti ve görünüşe göre haklıydı. Bir adam öldürdüm ve şimdi binlerce kişi adalet için haykırıyor. Buraya girerlerse, istila ediliriz. En yetenekli paralı askerler bile bin kişiyi katlemez, ya da katledebilirler mi? Peki ya yaparlarsa? Eylemlerimin ardından ne kadar kan dökülecek?

Birden kendimi gergin ve suçlu hissettim. Bu benim hatam. Bu kalabalık benim yüzümden burada. Yaptığım şeyden pişman değilim. Şerif ölmeyi hak etmişti. Ama keşke yaptıklarımın sonuçları bunlar olmasaydı.

"Selamlar!" Tore öfkeli kalabalığın arasında bu kelimeyi gürliyor. Hoparlörler, toplandıkları açık alanda ve ötesinde yankılanıyor. Şerif konuştuğunda herkesin dinlediğinden emin olurdu. Şimdi Tore şehrin kulağına sahip.

"Şerifiniz öldü!"

Kısa bir sessizlik anından sonra, öfkeli bir uluma yükselir. Duymak istedikleri haber bu değildi. Acımasız bir diktatör olabilirdi ama halktan büyük destek görüyordu.

"Adalet yerini bulacak! Bir kadının ellerinde ölümüne tanıklık ettik."

Kanım donarken çığlıklar devam ediyor. Beni korumaları gerektiğini sanıyordum ama Tore az önce binlerce öfkeli adama bunun benim suçum olduğunu söyledi.

"Evet, evet!" Tore'nin derin sesi gürlüyor, güneş gösterişli soluk saçlarında parıldıyor. "Hayatı boyunca hiç evcilleştirilmemiş küçük vahşi bir kız tarafından vuruldu."

"Bu da ne..." Etrafımdakilere bakıyorum, yüzüm saf bir ihanet maskesi.

"Merak etme," diye mırıldanıyor Mattias. "O doğru olanı yapıyor."

Kesinlikle doğru olanı yapmıyor.

"O öldü, çünkü senin ve benim asla unutmayacağımız bir şeyi unuttu: kadınlara güvenilmez!"

Bununla birlikte kalabalık tezahüratlara boğuluyor. Gözlerim kısılıyor, kalbim göğsümde öfkeyle çarpıyor. Bu ne cüret? Ben kendimi koruyordum! Yakalanıp bir üreme programına sokulacaklarından endişe etmeden, diğerlerinin yaşadığı türden bir hayat yaşamaya çalışıyordum.

"O yakalandı. Adaletle teslim edilecek ve her biriniz bunu bugün göreceksiniz!"

Ne haltlar dönüyor burada?

Başını çeviriyor, gözleri benimkilerle buluşuyor ve mikrofona karanlık sözcükler haykırıyor. "Bana şerifin canını alan kadını getirin! İşlediği suçlar için cezalandırılmayı hak eden o küçük şıfıntıyı!"

"Ne? Hayır!"

Dördünün beni tutması ve her zamanki gibi çıplak halde çekime sokması gerekiyor. Firavun, Keanau, Kovboy ve Zen beni yüksekte tutuyor, kameralar çıplak bedenimin üzerinde geziniyor.

Kalabalık tamamen çılgına döner. Çığlık atıyor, bağırıyor ve tezahürat yapıyorlar. Bana sanki sergilenen bir ödölmüşüm gibi tepki veriyorlar. Birkaç dakika önce bir kadının şeriflerini öldürebileceğine duydukları inançsızlık, bedenime verdikleri içgüdüsel tepkinin içinde kaybolup gitti.

"Bu kadın vahşi," diye tekrarlıyor Tore. "O bir bakire. Hiç bir erkek tarafından dokunulmamış. Ama hepimizden aldığı bedelini ödemeli. Büyük bir adam onun hain elleri tarafından öldürüldü..."

Küfrediyorum ve paralı askerlerin elinden kurtulmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Sakin ol," diye fısıldıyor Firavun kulağıma. "Bu sadece göstermelik."

Göstermelik mi? Tore göstermelik olarak her şey için beni mi suçluyor? Hiç sanmıyorum. Ben ona inanıyorum, kalabalık da öyle.

"Bugün burada adaletin yerini bulduğunu göreceksiniz. Şimdi. Bu kadının suçlarının cezasını çekeceğini göreceksin. Onun bekaretini alacağım. Onu şehir adına çiftleştireceğim ve siklerimizin altında parçalanacak!"

Çığlıklar gittikçe yükseliyor.

"Hayır!" Kıvranıyorum.

Tore bana doğru dönüyor, mikrofonu bir saniyeliğine kapatıyor.

"Beni tanıımıyorsun," diyor. "Ve bana güvenmek için hiçbir nedenin yok. Ama seni becermem gerek. Şimdi. Ve bunun iyi görünmesini sağlamalıyım. Bekaretini bu şekilde kaybetmek istemezdin. Biz de böyle kaybetmeni istemedik ama burada oynayabileceğimiz tek kart bu."

"Yapmayacağım..."

"Evet, öylesin," diye homurdanıyor. "Bana o amını vereceksin ve ben de onu güzelce ve sertçe sikeceğim. Sana bir örnek olacağım. Sana bir ders vereceğim - çünkü bunun alternatifi o kalabalığın buraya gelip sonunda bunu kendilerinin yapması."

"Senden nefret ediyorum," diye tıslıyorum.

"Benden istediğin kadar nefret et," diyor. "Sen bir adam öldürdün. Bunun sonuçları var."

Gözlerimi ona diktim. "Eğer bir adam öldürürsem..." Tehdidin sürmesine izin verdim. "Ow!"

Mattias'ın eli hassas popoma sertçe iniyor.

"Yeter," diyor sertçe. "Tore haklı. Ve sen de insanları öldürmekle tehdit etmeyi bırakacaksın."

"Onunla konuşmama izin ver..." Silver

araya girer. "Bu kalabalık sonsuza dek

beklemeyecek." "Biliyorum, bana bir dakika

ver."

Elimden tutup beni diğerlerinden biraz uzaklaştırıyor. Çok tuhaf görünümlü bir adam, yakışıklı ama boynundaki dövme ve gözlerinin soluk tonuyla neredeyse tamamen insan gibi görünmüyor. O

Önümde çömeliyor ve ben ona bakarken dikkatimi çekiyor.

"Bundan keyif alacaksın," diyor. "Ne?"

Gözlerimin içine bakıyor ve sanki sakinleştirici almışım gibi rahatladığımı hissediyorum.

"Bundan zevk alacaksın," diye tekrarlıyor yumuşak ve yavaşça. "Yaramaz bir kız olduğunu biliyorsun ve bundan daha fazlası, içinde sert bir erkek siki arzuladığını biliyorsun. Cezalandırılman gerekiyor, küçük yaramaz Trissa. Şu balkonun üzerine eğilmen ve yaptıkların için çok pişman olana kadar güzelce ve sertçe becerilmen gerekiyor."

Sesi zengin bir pekmez gibi, varlığından haberdar olmadığım yanlarıma dokunuyor. Zihnim berrak ama yer yer de bulanık.

"Bana ne yapıyorsun?" Soruyu fısıldıyorum.

Yanağımı avucunun içine alıyor ve bana gizemli gümüş bir gülümseme veriyor. "Bunu senin için kolaylaştırıyorum. Bununla çok fazla mücadele etme. Kalbinin daha hızlı atmasını ve amının daha fazla ıslanmasını sağlayacak kadar mücadele et ama bundan zevk almaktan korkma."

"Ne diyorsun sen?"

"Diyorum ki, seksle cezalandırılmaktan zevk alacaksınız. Eğlenecek ve kefareтини ödeyeceksin. Tore seninle işini bitirdiğinde çok tatmin olmuş, çok uslu bir kız olacaksın."

"Aklımı karıştırıyorsun..."

"Onunla uğraşmıyorum." Elimi okşuyor, konuşurken başparmağı elimin arkasında yavaş daireler çiziyor ve o manyetik göz temasını hiç kesmiyor. "Başından beri bunu isteyen yanlarını ortaya çıkarmaya yardım ediyorum. Bunun sonuçları olacağını biliyordun. Git al onları."

İtaat edeceğim. Belki de Silver aklımı karıştırdığı içindir. Belki de bir şekilde itaat etmek istediğim içindir. Paralı askerleri ağzıma almak beni derinden meraklandırdı ve gerçek seksin ne olduğunu keşfetme arzusu uyandırdı. Uzun zamandır dalga geçiliyordum, şimdi kadın olmanın ne demek olduğunu öğreneceğim.

Tore o şehvetli gözleriyle bana bakıyor, zarafeti ve yakışıklılığı hiç bu kadar belirgin olmamıştı.

"Hazır mısın?"

Başımı salladım.

"O zaman buraya gel."

Ona doğru son adımı atıyorum. Kendimi ona ve kalabalığa teslim ediyorum. Bu adımdan sonra ne olacağı benim kontrolüm dışında, ama bunu yapanın ben olduğumun bilincindeyim, tıpkı eylemlerim olmasaydı burada olamayacağımın farkında olduğum gibi.

Tore beni kalçalarımдан tutup balkona çıkarıyor, kığım yukarıda, başım sallanıyor, saçlarım esintide sallanıyor ve yüzümü örtüyor. Ara sıra kalabalığa ve büyük ekranlara bakıyorum. Kamera şimdi arkama odaklanmış durumda. Mattias ve Elias belli ki bu işin nasıl yapıldığını biliyorlar, çünkü bunu bir film gibi yönetiyorlar.

Kamera kalabalığa amımı yakından gösterirken Tore, "Şu yaramaz küçük amcığa bakın," diye homurdanıyor. "Bu ne

bir kadın düzgün bir şekilde alınmadığında olur. Bir kadın yetiştirilmeden bırakılırsa böyle olur."

Sikinin yarığımdan aşağıya doğru aktığını hissediyorum. Amımın sıcak ıslaklığının bana ihanet ettiğini hissediyorum. Buna hazırım. Haklılar. Çok uzun zamandır hazırdım. Sadece ilk seferimin bu şekilde olacağını ya da bu kadar çok kişinin buna tanıklık edeceğini hiç düşünmemiştim.

Tore sikini içime sokuyor, sadece başını, ama bu beni sonsuza dek değiştirmeye yetiyor. On binlerce erkek bakire amımın artık bakire olmama eşiğine gelişini izliyor, büyük ekranlar dış dudaklarım kafaya doğru yol alırken seksimi gösteriyor.

Kamera yüzüme, bacaklarımı açarken dudaklarımın yaptığı mükemmel 'O'ya odaklanıyor.

"Bunu biraz acıtmak zorundayım," diye mırıldanıyor Tore ileri atılmadan hemen önce, derinlere dalıyor, bekaretimi, gururumu, haysiyetimi tek bir sert vuruşta alıyor.

Kamera ben sikilirken her ifadeyi yakalıyor, şehre gösteriyor ve sonra tekrar amıma dönüyor, kabarık alt dudaklarım Tore'nin sikinin etrafına sıkıca sarılmış.

Çığlık atıyorum, nefes nefese kalıyorum ve inliyorum ve sesim şehrin dört bir yanında, her biri utanç verici kızlığımın bozulmasını gösteren binlerce ekranda yankılanıyor.

Ve sonra kabaran horoz iyi hissetmeye başlar. Acı veren gerginlik yerini tatmin edici bir dolgunluk hissine bırakıyor. Amımın kaygan ıslaklığı onun çok az dirençle içime girip çıkmasına yardımcı oluyor ve o zaman seksin neden bu kadar saygı gördüğünü anlıyorum. Harika hissettiriyor.

Kameraları unutuyorum. Kalabalığı unutuyorum. İçime girip çıkan kalın çubuk dışında her şeyi unutuyorum. Hiçbir şey yok.

bekaretin izi kaldı. Sik emdim. Tohumun tadına baktım ve şimdi bana sahip olan ve beni tanıyan herkesin önünde beceriliyorum. Kısa bir sürelğine bu evrenin cinsel merkeziyim ve zevk içimde dönüyor. Vücudumdaki her siniri canlandırdığını hissediyorum, ayak parmaklarım kıvrılıyor, kalçalarım titriyor, Tore beni ilk tam vücut orgazmıma kadar becerirken karnımın altındaki kaslar sıkılıyor, birlikte doruğa ulaştığımızda kalabalığa ve ötesine iddiasının zaferini kükrüyor, tohumu iyi sikilmiş amımın derinliklerine fıskırıyor.

Kamera bunu da yakalamak için orada, iç duvarlarımın kasılmalarıyla seksimden itilen kalın viskoz beyazlık. Sıcak ve ıslak klitorisimin üzerinden aşağı yuvarlandığını hissediyorum ve aşağıdaki kalabalığın yıldızlara onaylarını haykırırken çıkardığı hayvani kükremeyi duyuyorum.

Tore mikrofona "Şerifinizin yasını tutun," diye homurdanıyor ve bir eliyle enseme beni tutuyor. "Ama mutlu ol. Yeni bir hayat doğacak. Ve bir daha asla soysuz bir dişinin burayı kasıp kavurmasına izin vermeyeceğiz."

Sekizinci Bölüm

Artık bakire değilim ve bunu tüm şehir biliyor. Paralı askerler beni kollarına alıp liderin süitinin mahremiyetine geri götürürken amım ağrıyor ve döl damlıyor.

Orada, benimle ilgileniyorlar. Amımı inceliyorlar, dikkatlice temizliyorlar. Tore özellikle şefkatli, beni yakın tutuyor, saçlarımı ve yüzümü öpüyor ve onun için ne kadar iyi bir kız olduğumu söylüyor.

Kollarına kıvrılıyorum ve bana istediklerini yapmalarına izin veriyorum. Her açıdan tükenmiş durumdayım. Dinlenmek ve sessizlik istiyorum. Az önce olanları ve şimdi kim olduğumu anlamak için zamana ihtiyacım var.

Geriye kalan tek şey uyumak. Çok uzun süre uyanık kalmadım ama yorgunluk ve tatmin duygusu etkisini gösteriyor.

Seks acımasızdı. Kendimi harap olmuş, tamamen parçalanmış ama aynı zamanda daha tamamlanmış hissetmeme neden oldu. Daha önce hiçbir şey böyle hissettirmemişti, okşamaların, diğerlerinin ellerinde orgazm olmanın hiçbirisi, kendi parmaklarım Tore'un sikinin az önce bulduğu derinliklere dokunmaya başlayamazdı.

"Ağrın var mı?"

Biraz başımı sallıyorum. Sempatik bir ses çıkarıyor. "Onun için biraz krem getir..."

Kiminle konuştuğunu bilmiyorum. Göğsüne doğru kıvrılıyorum ve yapmaları gerekeni yapmalarına izin veriyorum. Büyük eller kalçalarımı açıyor, sıcak bir bez cinsel organımı buluyor. Biraz sızlanıyorum ama kötü hissetmiyorum. İlgilenilmek güzel bir his ve sıcak bez serinletici bir kreme dönüştüğünde bunun da bir etkisi oluyor.

İçimde hiç mücadele kalmadı. Kırılmadım ama tükendim.

Tore çenemi yukarı kaldırıp gözlerinin içine bakarak, "Artık çok sessiz," diyor. "Ama daha az tehlikeli değil, bahse girerim."

Bunun doğru olup olmadığını

bilmiyorum. "Sen kimsin?"

Soru dudaklarımdan usulca dökülüyor. Bu adamları tanımıyorum. Özellikle de bu adamı tanımıyorum, kişiliğimin en iç kısımlarına giren ilk kişiyi. Bekâretimi benden söküp aldı, kalabalık için bir gösteriye dönüştürdü. Ondan nefret etmeliyim. Belki de ediyorum.

"Tore Olsen," diyor. "Bu benim tam adım. Ne olduğumu zaten biliyorsunuz, bir paralı asker."

"Şerifi öldürmeye mi geldin?"

"Anlayışlı küçük şey," diye sırtıyor. "Ortaklarım ve ben buraya bir sözleşme için geldik."

"Yani Şerif'in ölümü için para alacaksınız?"

"Pekâlâ."

"Ama onun canını alan bendim."

"Ve ganimeti paylaşacaksın." Bana gülümsüyor. Gözlerinin soluk mavisine baktığımda, tenimde ve omurgamda bir ürperti hissediyorum. Bu adam acımasız. Hepsi öyle. Buraya para için ölüm dağıtmaya geldiler ve şimdi beni aldılar.

"Peki şimdi kim lider olacak?"

"Bu bizim cevaplayabileceğimiz bir soru değil."

"Ama biliyorsun."

"Bilmiyorum," diyor büyük koruyucu kolunu belime sararak. "Pek çok olasılık var. Belki de bize ödeme yapan adamlardan biri..."

"Şerifi öldürmen için kaç adam sana para verdi?" "Toplamda on beş, sanırım."

Çenem düştü. "Sana on beş ödöl mü kazandırdım?"

"Kesinlikle," diyor Tore.

"Payımı istiyorum."

Bir kahkaha atar. "Sakin ol kızım. İhtiyacın olanı alacaksın."

"İhtiyacım olanı istemiyorum. Bana borçlu olanı istiyorum." Parmaklarımı burnunun altında şıklatıyorum. "Öde bakalım."

"Bu iş giderek daha az sevimli bir hal almaya başlıyor," diye hırlayarak uyarıyor.

"Neymiş o?" Silver hiç utanmadan ya da yaşadığımız anı kabullenmeden araya girdi.

"Paramı istiyorum. Ve kıyafetlerimi istiyorum. Ve... zamanı geldiğinde aklıma gelebilecek başka ne varsa istiyorum," diyorum ve Tore'den uzaklaşıyorum. Üzerime örtülen battaniyeyi alıp kendi etrafıma sarıyorum. "Yaptığım şey yüzünden kendimi kötü hissediyordum. Şimdi biliyorum ki içinizden biri bunu zaten yapacaktı."

Silver o esrarengiz sırtışlarından biriyle gülümsüyor. "İşi bilen genç bir kadınsın, değil mi? Alacağınızı almanız gerektiğini mi düşünüyorsunuz?"

"İstiyorum!"

Paramı kesinlikle istiyorum. Çok uzun zamandır fakirim. Zengin olsaydım, korumalar tutabilir, kendime destek olabilirdim. Özgür ve bağımsız olabilirdim. Ailemin benim için planladığı hayata sahip olabilirdim.

"Ya size paradan daha fazlası borçluysa?"

Sesi alçak ve baştan çıkarıcı. Gözleri beni içine çekerken parlıyor gibi. Silver'da manyetik bir şey var, dikkatimi başka yöne çekemediğim bir şey.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ya sana seks borçluysa? Ya sahiplenilmeyi hak ediyorsan? Ya seni idare edebilecek bir grup erkeğe ait olman gerekiyorsa? Sen tehlikeli, vahşi küçük bir şeysin Trissa, ama başkalarının başarısız olduğu yerde biz başarılı olacağız."

"Neyi başarmayı?"

"Seni evcilleştirmek, olmak istediğin gibi iyi bir kız yapmak."

"İyi bir kız olmak istemiyorum." Bu kulağa huysuzca geliyor, çünkü öyle.

"Evet, istiyorsun. Benim ve Tore'nin ve Zen'in ve Keanau'nun ve Firavun'un ve Alexios'un ve Kovboy'un çok iyi kızı olmak istiyorsun..."

"Sizden çok fazla var."

"Aynı anda çok fazla kişi var, elbette," diye kabul ediyor Silver. "Ama zamanla hepimizin arasındaki yerini bulacaksın. Hepimiz çok farklı insanlarız. Sunacak çok farklı şeylerimiz var."

"Şu anda hepiniz aynı dayağı teklif ediyorsunuz."

"Çünkü disiplinli olman gerekiyor. Senin nasıl biri olduğunu biliyoruz, Trissa. Gözetim altında olmadığında tehlikelisin. Güzelliği ölüme çeviriyorsun. İntikamını

Zaman doğru. Şerifle kusursuz bir zamanlaman vardı. Öğretilmeyecek türden."

Basit bir gerçeğin ifadesinden öte bir iltifat gibi görünmeyen bu durumdan çok memnun olmamaya çalışıyorum.

"Size güvenemeyeceğimizi biliyoruz. İşte bu yüzden bize güvenebilirsiniz."

"Bilmece gibi konuşuyorsun," diye homurdandım.

"O küçük kışının her yerinde olacağımızı söylüyor." Derin, bas bir ses dönmemi sağlıyor. Bu Firavun, odaya giriyor. Nefesimi kesiyor. Onda eskiden kalma bir çekicilik var, ama tamamen zarif.

Parmağını bana doğru uzatarak beni Tore'nin kollarından çağırıyor. Hareket etmiyorum. Firavun'un beni ne için istediğini bilmiyorum ama bugün daha fazla erkek arzusunu tatmin edemeyecek kadar ağrım var.

"Buraya gel, Trissa."

"Hayır."

Tore ayağa kalkıyor ve popoma hafifçe bir tokat atıyor.

"Dediğini yap."

"Neden?"

Bir sonraki tokat o kadar hafif değil. Tıslayıp küfrediyorum ve ona doğru hafifçe hareket ediyorum, hiç istemediğim halde bana söyleneni yapıyorum.

Firavun elimden tuttu ve beni küçük, rahat odadan çıkardı.

"Sana göstermem gereken bir şey var."

Beni bekleyen dehşeti ancak hayal edebilirim. Bana ne zaman bir şey gösterilse, bu beni dürtten, bana yapışan, beni beceren bir şey oluyor...

"Yeni odan," diyor beni bir kapı aralığına çekerek. "Oh."

Çok güzel bir yer. Bir yatak var, on kişinin sığabileceği kadar büyük değil, daha çok iki kişilik rahat bir yer. Duvara süslü bir şekilde işlenmiş dolaplar var ve onları açtığımda kıyafetlerle dolu olduklarını görüyorum. Çoğunlukla en iyi ipek ve satenlerden yapılmış elbiseler.

Ona bakmak için döndüm. Artık zırh giymediğini fark ettim. Beyaz bir gömlek ve koyu renk bir pantolon giyiyor ve neredeyse medeni görünüyor. Onu ağır kaplamalar olmadan görmek güzel, yine de zırhın erkekleri tehlikeli ve iri göstermesini seviyorum.

"Banyo yapabilirsin," diyor. "Ve giyinebilirsin. Giyinmeyi hak ettin."

"İçine bıçak saklayacağımdan korkmuyor musun?"

Sırıttıyor. "Sana sarılmadan önce üstünü arayacağız."

Biraz gülümsedim. Bu adamlar normal kumaştan kesilmemişler. Başka biri bana sahip olsaydı, parmaklıklar ardına kapatılırdım, kadınların her zaman olduğu gibi hapsedilirdim.

Aklıma bir soru takıldı.

"Şerifin haremine ne oldu?" "Hm?"

"Şerifin özel kadınları mı?"

"Her zaman ki gibi onlarla ilgileniliyor. Sanırım Dallas'ın yeni kralı onları kabul edecek."

"Onları yemedin mi?"

Soru ağzımdan kaçtı.

Gülüyor. "Kıskandın mı?"

Kıskanacak neyim olabilir ki? Yedi paralı asker beni satın aldı. Özgürlüğüm için yalvarıp yakarmalı, lütfen beni bırakmalarını istemeliydim.

Onun yerine burada duruyorum, çırlıçıplak, kızlığım yeni bozulmuş ve önümdeki yakışıklı adamın şerifin zevki için tutulan kadınlardan herhangi birinin malını tatmış olup olmadığını merak ediyorum.

Bana doğru geliyor, iki elimden tutuyor ve bana bakarak içtenlikle konuşuyor. "Senin için geldik, Trissa."

"Hayır, gelmediniz. Şerif için geldin."

"Şerif için geldik," diye itiraf ediyor. "Ama biz seni istiyorduk. Hâlâ seni istiyoruz. Başka kimseyi değil. Sadece seni."

Bu beni bu kadar iyi hissettirmemeli. Ben tutsağım, kendime hatırlatmalıyım. Ama neden kendime sürekli bunu hatırlatmak zorundayım? Onları da istediğim için olabilir mi? Bu dünyada benimle birlikte yedi acımasız paralı askerın olması fikri, salt cinselliğin çok ötesinde bir düzeyde çekici geldiği için olabilir mi?

"Uzun süre yalnızdım," diyorum usulca.

"Biliyorum. Ama artık yalnız değilsin. Biz buradayız. Hepimiz buradayız. Ve bu duruma alışmakta zorluk çekeceğini biliyoruz. Başının belaya gireceğini biliyoruz. Buna da hazırız. Şimdi git temizlen ve giyin. Bu gece kutlama yapıyoruz."

Dokuzuncu Bölüm

Şerif'in saltanatından sağ kurtulanlar için onurumuza bir ziyafet düzenlendi. Davetliler arasında paralı askerlerim, şerifin emrinde görev yapmış memurlar ve potansiyel müttefik olarak değerlendirilen az sayıda asker var. Büyük bir toplantı değil ama ilginç bir toplantı.

"On beş müşterinizden birinin gelip burayı sizden devralmasını beklediğimizi sanıyordum."

"Zemin hazırlıyoruz," diyor Silver. "Çeşitli yerlerde müttefiklerimizin olmasından zarar gelmez."

Siyasi bir şeyler dönüyor, anlamıyorum ama bana öyle geliyor ki bu paralı askerlerden bazılarının paralı askerlikten öte amaçları var. Zen, Keanau ve Tore, şerifin gitmesine üzülmemiş gibi görünen çeşitli yetkililerle konuşarak epey zaman geçiriyorlar.

Adamlar çok iyi giyinmiş. Görünüşe göre paralı asker zırhlarıyla birlikte takım elbise de almışlar. Etkinlik öncesinden kalma üç parçalı takım elbiseli yedi adam, gezinen gözlerim için oldukça dikkat dağıtıcı. Tore beni daha önce bir kadın yaptı. Şimdi bedenim daha fazlasını istiyor, daha fazlasını arzuluyor.

Silver ve Alexios bana yakın durup beni koruyorlar. Burada benimle konuşmak isteyen pek çok kişi var. Davet edilenler kendilerini bana atmaktan kaçınacak ve bana dokunmaya cesaret edemeyecek kadar özdenetim sahibidir.

Kendimi yetişkin hayatımda ilk kez esir alınmak ya da yetiştirilmek etrafında dönmeyen bir konuşma yaparken buluyorum. Maliye Bakanlığı'ndan olduğunu söyleyen bir adam

bana büyüleyici bulduğu bir şeyden bahsediyor: faiz getiren tahviller.

Kulağa babamın sadece bir beddua olarak söyleyeceği bir şeymiş gibi geliyor ama görünüşe göre hükümetler, tahvil adı verilen ve karşılığında daha fazla para alacakları kağıt parçaları karşılığında insanların kendilerine para vermesine izin veriyorlardı.

"Ne için?" "Para vermek için."

"Ama tahvil ne için kullanılabilir? Yenilebilir miydi?"

"Hayır," diye sırtıyor. "Bu, hükümetlerin gelir vergilerine ek olarak özel vatandaşlardan sermaye toplayabilmeleri için bir araçtı..."

Geri çekildim, yüzüm kızardı. "Benimle bu şekilde konuşmaya nasıl cüret edersin!"

Alexios ve Silver konuşmayı çok yakından dinlemiyordu. Odayı bela işaretleri için tarıyorlardı ama benim öfkeli soluğumla birlikte ikisi de daha fazla dikkat kesildi.

"Ne oldu?" Alexios homurdanıyor, talihsiz gri saçlı memura bakarken yüz ifadesi sertleşiyor.

"Dedi ki..." Sesimi fısıltıya indirdim, "gelir vergileri..." "Tamam mı?"

"Bu birine söyleyebileceğin en kötü şey! Erkek ya da kadın! Babam bunu sadece bir kez, bir porsuk kulübemize girip kışlık erzaklarımızı yağmaladığında söylemişti. Bir özür bekliyorum!"

"Gelir vergileri..."

"Yine söyledi!"

"Bunlar kötü kelimeler değil... Yani kötüler ama o anlamda değil," diye açıklıyor Silver sabırla.

"Babamı öldürdüler."

"Gelir vergileri babanı mı öldürdü?"

"Şunu söylemeyi kes!"

"Özür dilerim, özür dilerim," diyor Silver, sıkıntımı görünce. Gözyaşlarım gözlerime dolmaya başlıyor. Titremeye başlıyorum. Babamı son gördüğüm günü düşünmemek için kendimi çok ama çok zorluyorum ama anılar tüm ayrıntılarıyla canlandı. Silver ve Alexios beni partiden uzaklaştırıp yakındaki küçük, sessiz bir odaya götürüyorlar.

"Sorun nedir? Anlat bize." Alexios omuzlarımı ovarken, Silver önümde çömeliyor ve içimi tuhaf hissettiren bakışlarıyla beni sabitliyor.

"Göz numaralarını bırak!"

"Bu bir numara değil, sadece sakinleşmene yardımcı oluyorum," diyor yatıştırıcı bir şekilde. "Bize seni bu kadar üzen şeyin ne olduğunu söyle."

"Bizi kovaladılar. Bizi hep kovalıyorlardı." "Kimler?"

"Vergi memurları. Şehirden geldiler. Onlara borçlu olduğumuzu söylediler. Babam hayatımın çoğunda beni erkek gibi giydirdi, bu yüzden kadın olduğumu bilmiyorlardı, yoksa beni de alırlardı. Ama babam hiç ödeme yapmadı. Olay'ın iyi bir şey yaptığını söyledi. Bizi özgür kılmıştı. Ama çok fazla yer değiştirmek zorunda kaldık..."

"Vergi kaçakçılığı," diye mırıldanıyor Alexios.

Yumuşak sesindeki savaş ılığını duyunca irkildim.

"Geldiklerinde böyle söylediler... ama son geldiklerinde... beni gördüler. Erkek kıyafetlerimi giymiyordum. Bir elbise giymiştim. Annemin elbisesi. O zaman beni istediler. Beni almaya çalıştılar. Babam onlara izin vermedi. Genelde kaardık ama bu sefer bana kaçma şansı vermek için mücadele etti." Derin, ürpertici bir nefes alıyorum. "Onu öldürdüler."

"zr dilerim..." Silver diyor ki.

Elbisemin ipeğini ekiştiriyorum. "Bu şeyler tehlikeli. İnsanların ölümüne sebep oluyorlar. Ne zaman bunlardan birini taksam biri öldü. nce babam, sonra şerif. Bunu ıkarmalıyım."

Aralarında bir bakış geçtiğini görüyorum. Silver başını Alexios'a doğru sallıyor, başımı çevirdiğimde onun da sırtıttığını görüyorum. "şimdi zamanı değil," diye mırıldanıyor Silver dikkatini tekrar bana çevirmeden önce.

"Elbiseler tehlikeli değildir," diye beni teselli ediyor. "Sırf sen giydin diye kötü bir şey olmayacak. Baban bir trajediydi. şerif hak edilmiş bir lmd. Ama şimdi güvendesin. Bize sahipsin ve..."

Daha sözünü bitiremeden, kan donduran bir çığlık konuşmamızı yarıda kesiyor. Bunu bir diğer ve daha fazlası takip ediyor, ağır mermi ateşinin sesiyle boğuluyor.

İçgüdüsel bir kaos çağrısıyla hepimiz ona doğru koşuyoruz.

Ziyafet salonunda ölümler gelişigüzel dağıtılıyor. Zırhlı giysiler içinde, otomatik silahlar taşıyan çok sayıda adam var. Kalabalığa, yiyeceklere ve

çatıdan, duvarlardan ve pencerelerden. Oda et patlamalarıyla çalkalanıyor, hem yiyecek hem de insan eti.

"Kız nerede? Kızı bize getirin!" Ölüm çığlıklarının üzerinde sert mekanik sesler yükseliyor. "Ana dişiği teslim edin!"

Benim için buradalar. Benim için öldürüyorlar. Soğukluk ve neredeyse mekanik bir yaklaşım var ki, görmek mide bulandırıcı. Her hedef ben olmadığım için değerlendiriliyor ve öldürülüyor. Göz açıp kapayınca kadar üç adamın düştüğünü gördüm.

Panikledim. Paralı askerlerim

paniklemiyor. "Gidiyoruz," diyor

Silver. "Şimdi."

Alexios beni kaldırıp omzuna attı ve koşmaya başladı. Arkalarına bakmadılar, tereddüt etmediler.

Bir patates çuvalı gibi taşınırken, Alexios'un üzerinde koştuğu yollarda zeminden ve ayın parıltısından başka çok az şey görüyorum.

"Bu taraftan, gizli geçitten," diye tıslıyor Silver.

Bu korkunç kâbusun bir yolcusuyum. O salonda olup bitenlerin sadece birkaç saniyesini gördüm, ama o birkaç saniye tekrar tekrar oynadı, sesler, görüntüler ve hatta kokular zihnimde kendilerini yeniden yarattılar.

Alexios ve Silver etkili ve hızlılar. Tıpkı benim bir zamanlar yaptığım gibi sokaklardan uzak durup çalılıklara yapışıyorlar, ama bunu çok daha iyi yapıyorlar.

Gitmemi imkânsız kılan duvar onlar için bir engel teşkil etmiyor. Alexios beni bir anlığına yere bırakıp eğiliyor ve Silver'a sıçraması için bir zemin hazırlıyor. Silver parmaklarıyla duvarın tepesini kavrayıp kendini yukarı çekiyor, sonra Alexios'un beni kaldırabilmesi için geriye doğru eğiliyor ve

beni yarı havaya fırlattı. Silver bileklerimden tutup beni yolun sonuna kadar çekiyor, sonra tekrar aşağı inip ellerinden asılıyor ve Alexios'a bacağını tutup kendisinin tırmanması için fırsat veriyor. Bir dakikadan kısa bir süre içinde beni tırmanılmaz bir engelin üzerinden geçirdiler. Süreç diğer tarafta da tekrarlanıyor. Silver beni Alexios'a fırlatıyor, o da sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni yakalıyor.

Birbirleriyle neredeyse hiçbir şey konuşmuyorlar ama nereye gittiklerini ve ne yaptıklarını biliyor gibiler. Silver bu sefer beni yakaladı ve tekrar yola koyulduk.

Her yerde askerler, sokaklarda vatandaşlar var. Yine bana karşı ayaklanıyorlar diye endişeleniyorum ama duyduğum küçük öfke parçacıkları benimle ilgili değil. Bu sokaklarda, şerifin konutunun içinde, zenginleri, güçlüleri vuran her kimse, Dallas'tan değil.

Şehri tamamen terk edip, çok iyi bildiğim çalılık araziye giriyoruz. Toprak kokusu burnuma doluyor ve damarlarımda baş döndürücü bir özgürlük dalgası hissediyorum. Arkamda bu kadar kaos ve katliam varken bunu hissetmek yanlış. Midemin çukurunda bana birçok kişinin öldüğünü söyleyen ağır bir yük var. Ama benim paralı askerlerim değil. Onlar ölemez. Onlar ölümün ötesinde. Ölümün ötesindeler. Ne olursa olsun beni güvende tutabilirler.

Birdenbire aşağıya iniyoruz. Alexios eski bir demir kaplamayı kenara çekiyor ve bir kayanın kenarına inşa edilmiş küçük bir mağaraya giriyoruz. Orada beni bir sedyeye yatırıyorlar. Burası bir tür kamp, gizli bir kamp.

"Gizli bir üs mü?"

"Bir ikmal durağı ve güvenli bir buluşma noktası," diyor Alexios.

"Diğerleri de yakında bize katılır," diye onaylıyor Silver. "Hadi sıcak bir şeyler içelim."

Küçük bir gaz ocağı yakıp sıcak çay demliyorlar. Hem yapmak hem de tüketmek hepimiz için yoğun bir iş. Bilmelerini istediğimden daha çok korkuyorum. Belki onlar da aynı şekilde hissediyorlardır. Yüzlerindeki endişeyi görebiliyorum.

Alexios bir ya da iki kez Silver'a bir şeyler söylemeye çalışıyor ama Silver her seferinde başını sallayıp bana bakıyor. Görünüşe göre konuşmak istedikleri şeyi benim önümde söyleyemiyorlar.

"Kimdi o? Yani, kim saldırıyor?"

Silver, "Kesip kaçtığımızı düşünürsek, şu noktada bunu bilmek zor," diyor.

"Yapılması gereken doğru şey buydu," diye ekliyor Alexios. "Hiçbirimiz bu tür bir saldırıya hazırlıklı değildik."

"Muhafızlar satın alınmış ya da öldürülmüş olmalı," diye mırıldandı Silver. "Elimizde en ufak bir belirti bile yoktu..." Ağzını kapatır, dudakları ince bir çizgi halini alır.

"Kendimizi beğenmişiz," diye katılıyor Alexios. "Ve şimdi şansımızın yaver gitmesini ummak zorundayız."

Çay işleri daha iyi hale getirmeye yetmiyor. Hayatlarımız için koşmanın sıcaklığı azalıyor, tıpkı hepimiz diğerlerinin olmayabileceğini fark ettiğimizde hala var olmanın verdiği rahatlama gibi.

"Tek bir nöbetçi bile koymadık," diye mırıldandı Alexios. "Tek bir gözcü bile."

"Mattias ve Elias dışarıya bakıyorlardı," diyor Silver.

"Yani ya bunun olmasına izin verdiler ya da önce kendileri öldüler."

"Bunun olmasına izin vermezlerdi. Bana zarar gelmesine izin vermezler!" Spekülasyonunu yarıda kesiyorum, giderek daha fazla üzülüyorum

Mattias ya da Elias'ın bana ihanet etme fikri bile. Şerif için çalışmış olabilirler ama bana göz kulak oldular.

Ama başka bir seçenek daha var. Eğer paralı askerlere ihanet etmedilerse, belki de önce onlar ölmüştür. Bunun bir olasılık olduğunu düşünmek istemiyorum. Bunların hiçbirinin doğru olduğunu hayal etmek istemiyorum. Gözlerimi kapatıp tüm bunların berbat bir rüya olduğunu keşfetmek istiyorum.

Silver sedyede yanıma gelip oturarak, "Biraz dinlenmeye çalış," diyor. "Uzun bir gün oldu ve daha da uzun bir gece olacak."

"Dinlenmek istemiyorum. Diğerleri için geri dönmeliyiz."

"Kesinlikle olmaz. Herkes burada olana ya da hesaba katılana kadar kimse buluşma noktasını terk etmeyecek," diyor Alexios, sesi emir verir gibi sert.

"Uzan," diye yatıştırıyor Silver, omzuma kocaman bir el koyuyor ve beni yatağa geri yatırıyor.

"Bu Bu elbise," I Mırıldan, benim gözler doldurma ile gözyaşları. "Elbiseler lanetli. Çıkartmak istiyorum!"

"Bir değişiklik var mı?" Silver Alexios'a sorar.

"Evet. Hepsi onun için çok büyük olacak ama..."

Silver, "Bir gömlek, bir kazak, biraz iç çamaşırı ve çorap al," diyor. "Zaten bundan daha sıcak bir şeyler giymesi gerekiyor."

Kıyafetlerimi çıkarmama yardım ediyor ve ardından büyük boy beyaz bir tişört, büyük yünlü bir kazak ve dizlerimin üzerine kadar çıkan uzun çoraplar giymeme yardım ediyor.

"Çok tatlı," diyor ve burnuma bir öpücük konduruyor; bu şefkatli dokunuş vücudumda küçük bir sıcaklık kızarmasına yol açıyor.

"Şimdi bu battaniyenin altına uzanacaksın ve kıvrılıp biraz uyuyacaksın."

"Ama..."

O bakışıyla beni sabitliyor, başka tarafa bakmayı imkânsız kılan bakışıyla.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" Ellerimi gözlerime kapatıyorum.

Kıkırdıyor ve onları soyuyor. "Bu sadece insanlara yardım etmek için nasıl yapılacağını bildiğim bir şey."

"Milyonlarca insanın önünde sikilmeme yardım ettiğin gibi mi?"

"Keyif almana yardımcı oldu," diyor ve bana göz kırpmıyor. "Fazla yardıma ihtiyacın olduğundan değil. Şimdi uzan. Sana bir masal anlatayım."

Paslı kapının dışında, uzaklarda bir vahşet yaşanıyor. Bunu biliyorum. Ölümün kol gezdiğini biliyorum. Zaten önemsemediğim kişilerin tehlikede olduğunu biliyorum. Onları sonsuza dek kaybedebileceğimi biliyorum.

Tüm bunları bilmek beni Silver'ın hikayesine kaçmak için heveslendiriyor.

"Bir zamanlar Seraph adında bir çocuk vardı," diyor.

"Sarah mı?"

"Seraph," diye tekrarlıyor ve kelimenin sonunda bir fffff sesi çıkarıyor. "Ama sen zaten benden öndesin, çünkü diğer çocuklar ona böyle seslenirdi. Onunla alay ederlerdi ve ona sopalarla vururlardı. Peki o çocuk ne yaptı biliyor musun?"

"Ne?" Sedyeye yatağına doğru yerleşmeye başladım. Rahat değil ama Silver'ın sesini her yerde duyabilirim.

"Fiziksel olarak yeterince büyüyüp güçlenene kadar onları yenmek için yeni yollar buldu..."

Alexios odanın öbür ucundan, "Yok et onları," diye homurdanıyor.

"Evet, öyle," diye onaylıyor Silver. "Ve bulduğu yol, onlarla belli bir şekilde konuşursa, duymaları gereken kelimeleri söylediğinden emin olursa, onlar öfkeyle kudururken sakın olursa ve zihinlerinin işleyişini anlarsa, sadece kendisine zorbalık etmelerini engellemekle kalmazdı. Onları etkileyebilirdi. Onları kontrol edebilirdi."

"Kendinden bahsediyorsun, değil mi?"

"Mhm," diyor, hassas bir dokunuşla alnımdaki birkaç saç fırçalıyor. "Yaptığım şeyi hayatta kalmama yardımcı olduğu için yapıyorum. Şimdi de başkalarının aynı şeyi yapmasına yardımcı olmak için kullanıyorum. Zihin güçlü bir şeydir. Acı hissedip hissetmeyeceğinize o karar verir. Yaralanabilir ve hiçbir şey hissetmeyebilirsiniz ya da en küçük bir çürükten dolayı acı çekebilirsiniz."

"Göster bana... Uyut beni."

Parmaklarını yüzümde hafifçe gezdirerek gözlerimi kapatıyor.

"Derin bir nefes alın ve güneşin yüzünüze vurmasının nasıl bir his olduğunu hatırlayın. Kafa derinizdeki sıcaklığı. Teninizde yumuşak bir esinti. Hafifçe estiğinde sizi biraz gıdıkladığını hissedebilirsiniz. Ve güvendesiniz, çok güvendesiniz, korunduğunuz bu yerde."

Güneşi hissedebiliyorum. Rüzgarı hissedebiliyorum. Silver'ın sesi zihnimde bu karanlık, küçük hayatta kalma kulübesinin dışında bir yer inşa ediyor. Beni sadece uykuya değil, ne olursa olsun güvende olacağımı bilecek kadar tamamen önemsendiğim hissine de sürüklüyor. Rüya dünyası etrafımda yükseliyor, Silver'ın sesiyle karışıyor.

Hayatımı kurtaran adamın kollarında ve sözlerinde
sürüklenene kadar kelimeler.

Onuncu Bölüm

Kapı gıcırıyor. Sabahın erken saatlerinin serin ışığı ve daha soğuk sabah esintisi içeri doluyor. Gözlerimi açıyorum ve korkunç derecede vahşi, kanlı bir yüze bakarken delici bir çığlık atıyorum.

Uyku sersemi zihnimin onun Firavun olduğunu anlaması çok uzun sürdü. Ve o yalnız değil. Arkasında Tore'u sürükleyerek geldi. İkisi de ağır yaralı ve benim aptalca çığlıklarım durumu iyileştirmek için hiçbir şey yapmadı.

Silver ve Alexios harekete geçti. Tore benim boşalttığım sedyeye yatırıldı. İyi görünmüyor. Nefes alıyor ama sadece nefes alıyor ve bilinci yerinde gibi görünmüyor. Vücudu gelişigüzel bir şekilde kan kırmızısı fiyonklarla hediye paketi yapılmış gibi görünüyor ama bunların turnike olduğunu, daha fazla kan kaybını durdurmaya çalıştıklarını biliyorum.

Firavun, Tore'nin yanında yere yığılır. "Ben iyiyim," diye yalan söylüyor. "Ona yardım edin."

Silver ve Alexios ellerindeki sınırlı tıbbi malzemeye ellerinden geleni yaparlar. Damardan sıvı vermeye başladılar. Yaraları temizlerler. Kanamanın kaynağını bulmaya çalışırlar ve birkaç yerde bulurlar.

Dağınık. Vıcık vıcık. Onu kendi haline bıraktıklarında saatler geçmiş ve Firavun kadar kan içinde kalmışlardır. Tore daha iyi görünmüyor ama daha kötü de değil. Diğerleri ellerindeki kanı yıkamaya ve Firavun'a ne olduğunu sormaya çalışırken o orada, duyarsız bir şekilde, nefesini keserek yatmaktadır.

"Herkes gitti," diyor Firavun. "Hepsi. Öldürdüler. Herkesi."

"Emin misin..."

"Keanau ve Rick'in başlangıçta aşağıya indiğini gördüm. Ateşe doğru koşular..." Firavun derin bir nefes aldı. "Steve neredeyse kurtuluyordu ama etrafını sardılar. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ona ulaştığımda Tore'un kanaması vardı. Elimden geleni yaptım. Ama ameliyat olması gerekecek. Kurşunlar onu parçaladı."

Ameliyat mı? Burada ameliyat yapamayız. Burası yerdeki bir delik ile baraka arasında bir yer.

Geride duruyorum, sersemlemiş bir halde Firavun'un bize söylediklerini anlamaya çalışıyorum. Kullandığı isimler benim bildiklerim değil. Ama kime ait olduklarını çıkarabiliyorum. Rick. Kovboy'un gerçek adı bu olmalı. O gidene kadar hiç bilmiyordum. Steve de Zen olmalı.

Odadaki sessizlik ağırdır. İnsanlar öldü. Ve küçük insanlar değil, tanımadıklarımız. İsimlerini bilmediğimiz için önemi olmayanlar. Bizim insanlarımız öldü.

Alexios, Silver ve Firavun tamamen yok edildi.

Kederi hissediyorum. Onların kederini. Benim kederim. Kayıplarımız bir araya geldi.

Ancak bu kederin onları felç etmesine izin verilmez. Birkaç dakika sonra Firavun'la ilgilenmeye başlarlar. Kolunda bir mermi, omzunda bir mermi ve uyluğunda da bir mermi gömülüdür. Onlar mermileri çıkarıp üzerlerindeki deriyi kapatırken Firavun metanetle yatmaktadır.

Bu adamların sahip olduğu güç inanılmaz. Hiçbir şey onları yıldıramaz. Hiçbir şey onları durduramaz. Ölüm bile. Onlar çalışırken Firavun konuşur, sorularını yanıtlar.

O ve Tore gece boyunca saklanmak zorunda kaldılar, bu yüzden etraflarında neler olduğunu biliyordu.

"San Antonio ve Houston'dan gelen güçler şehir için savaşıyor. Ve daha fazlası da geliyor. Ellerindeki her şeyi getiriyorlar. Bu bir savaş."

Savaş.

Bu kelime midemi bulandırıyor.

Babam savaş hikayeleri anlatırdı. Ben hayatım boyunca görmedim ama önceki çatışmalardan kalan izler dünyamızın her yerinde kolayca görülebiliyor.

On yıllardır savaş olmadı. Şehir devletleri tam olarak kurulduğundan beri. Şerifin ölümü buna yol açtı. Buna ben yol açtım. Bir adam öldürdüm ve şimdi çok daha fazlası öldü ve çok daha fazlası ölecek.

"Savaş asla değişmez," demişti babam bir keresinde. "Asla vermez, sadece alır ve ancak o kadar çok kan döküldüğünde sona erer ki, her iki taraf da bir damla daha tadamayacak kadar zayıf ve sindirilmiş olur."

Mattias yaptığım şeyin hiçbir şeyi değiştirmeyeceği, muhtemelen daha da kötüleştireceği konusunda beni uyarmaya çalıştı.

Ama anlamamıştım ve artık çok geçti.

O öldü. Elias öldü. Keanau. Zen. Kovboy. Hepsi öldü. Ve Tore... son masumiyetimi alan adam, o da ölüyor.

Sedyenin üzerine, onun yanına sürünerek çıktım. Morarmış yanağına yumuşak bir öpücük kondururken ve "Özür dilerim" diye fısıldarken onu incitmemeye çok dikkat ediyorum.

Yumuşak bir homurtu çıkarır. Gözleri açıldı. O güzel mavi gözbebekleri şimdi acıyla parlıyor.

"Çok üzgünüm," diye ağlıyorum usulca. "Tore, her şey için."

"Tamam..." diyor Tore, sesi zayıf ve boğuk. Gelmemesi gereken kelimeleri zorluyor.

Diğerleri yatağın diğer tarafına geçtiler. Ölümcül şekilde yaralanmış adamın etrafında toplanıyoruz ve başımıza gelecekleri bilerek izliyoruz. Konuştuklarını duydum. Ameliyata ihtiyacı var. Ama burada ameliyat yapılamaz.

"Ölmeni istemiyorum," diye fısıldıyorum, sıcak gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor, tenine damlıyor ve yüzünün yan tarafında küçük bir kırmızı perde oluşturuyor.

"Hepimiz... hepimiz öleceğiz," diye mırıldanıyor. "Önce yaşa. Önce... yaşa."

Bu sözlerle birlikte tekrar bilincini kaybediyor. Hıçkırmaya başlıyorum ama artık hiçbir şey onu geri getirmiyor. Bu güzel, güçlü, usta adam dünyanın bu kısmına getirdiğim ölüm tarafından yok edildi. Bu benim hatam. Bu...

"Trissa. Buraya gel. Yemek yemen gerek."

Reddediyorum. Yemeyeceğim. İçmeyeceğim. Kaçınılmaz olan gerçekleşene kadar hiçbir şey yapmayacağım. Burada kalacağım. Ölürken onun yanında olacağım. Çünkü şu anda yapabileceğim tek şey bu ve bunu yapacağım.

Gün çok uzun. Diğerleri beni birkaç kez uzaklaştırmaya çalışıyor ama ben kıpırdamıyorum. Tore'ye yapışıp, yorgunluk beni aşağı çekene kadar aldığı her nefesin sığığını izliyorum.

* * *

Ertesi gün de hemen hemen aynıydı. Tore zayıf ve giderek daha da zayıflıyor. Kimsenin duymaması gereken konuşmalara kulak misafiri oluyorum.

Silver'ın Alexios'a, "...onu bu ıstıraptan kurtar," diye mırıldandığını duyuyorum.

"Hayır." Alexios başını sallar. "İyileşebilir."

"Kan kaybediyor," diye gürlüyor Silver usulca. "Yavaş ölüm ve hızlı ölüm var. Hangisini tercih edeceğimi biliyorum."

Alexios fısıldayarak, "Kız onda," diyor ve gözlerini Tore'yle sarmaş dolaş yattığım yere çeviriyor. "Bırakabildiği kadar ona sahip olsun."

Konuşma bu şekilde sona eriyor, ya da en azından benim duyabildiğim kadarıyla.

Umuttan yoksunum. Sefaletten uyuşmuş durumdayım. Bu adamlara satılmayı hiç istemedim ve şimdi onlar benim için hayatlarını ortaya koydular. Tore beni yanına aldı ama Keanau, Kovboy, Zen, işgalcileri uzak tutarken öldüler. Beni güvende tutmak için öldüler. Onlara asla ve asla ödeyemeyeceğim bir borcum var.

Zayıf parmaklar elimin etrafında kıvrılıyor. Bu Tore.

Gözlerimin içine bakıyor. Ben de akan gözyaşlarımın arasından elimden geldiğince onunkilere bakıyorum.

"Ben... her zaman... ölecektim," diye nefes alıyor. "Ama... Ben... önce... sen vardın..."

"Çok üzgünüm," diye hıçkırıyorum, sıcak gözyaşlarım onun solgun tenini ıslatıyor.

O büyüleyici mavi gözlerinde bir ışık parıltısı görüyorum. "Buna değer."

* * *

Bunlar söylediği son sözler.

Yeni bir gün daha doğuyor. Uykumda önemli bir şeyi kaçırdığımı hissederek irkilerek uyanıyorum. Yanımdaki ceset

Artık acıdan gergin değilim. Onun yerine sadece ağır ve sert.

"Tore?"

Ona dokunmak için uzandım. Parmaklarım yanağını okşuyor. Dokunulamayacak kadar soğuk. Yaşayan bir varlık için çok soğuk. O artık yok.

Boğazımdan çıkan çığlık neredeyse insanlık dışı. Diğerlerini uykularından uyandırıyor ve bundan çok daha fazlasını hak eden bir adamın yasını tutmaya başlıyor.

Tore'yi kavırıyor, kollarımı ona doluyor ve bırakmayı reddediyorum. Sonunda Alexios ve Pharaoh, Tore'nin bedenini üzerine uzandığımız battaniyeye sarıp barınağın en arka tarafına, en serin yere taşırılarken benim sefil kavrayışımı Silver'a aktarmak zorunda kalıyorlar. Onu daha sonra gömeceğiz. Diğerlerini bulup gömdüğümüzde onu da gömeceğiz.

Garip ama onun orada olması garip bir rahatlık veriyor. Sadece bedeni var ama bu sayede daha az yalnızız. Bu çok tuhaf, biliyorum ama babam öldüğünde cesedi leş yiyiciler tarafından alındı. Ona hiç veda etmedim. Kaçtım, kaçtım ve geri döndüğümde sadece kemikler vardı, etrafa saçılmış. Elimden geldiğince onları çölde tek başıma gömdüm. Bu sefer yalnız olmayacağım.

"Benim hatam," diye hıçkırarak Silver'ın boynuna sarılıyorum.

"Bizler paralı askeriz," diyor Silver. "Biz ölümü bekleriz, onu mahkemeye veririz. Daha önce de adam kaybettik. Yine kaybedebiliriz."

"Hayır! Artık yok!"

Dayanamıyorum. Keder beni parçalıyor. Hayatım boyunca sevdiğim her şey benden alındı. Tore'u uzun zamandır tanıımıyordum ama onu seviyordum. Onu sevdim çünkü o benim ilkimdi. Çünkü beni vücuduyla damgaladı, tohumunu i ç i m e bıraktı. Çünkü o asla bir bok almadı

Çünkü sonunda benim için öldü ve ben bir erkeğin bir kadın için hayatını feda etmesinin ne anlama geldiğini biliyorum.

"Şşşt," diye beni teselli ediyor Silver. "Yakın zamanda ölmeyeceğiz. Bu yüzden burada seninle birlikteyiz, yukarıda savaşıyoruz. Sana göz kulak olacağız."

"Ölmeyeceğine dair bana söz vermelisin."

"Bunun sözünü veremem," diyor nazikçe. "Ama Tore, Keanau, Zen ve Kovboy'un bizim için yaptıklarını hiçbirimizin unutmayacağına söz verebilirim."

"Öldüler ve ben gerçek isimlerini bile bilmiyordum. Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bir hiç uğruna öldüler!"

"Hiçbir şey için değil," diye araya giriyor Firavun. "Senin için geldik, Trissa. Şerifin tutsağı olan sarı saçlı bakire için geldik. Onun canını almaya ve seni kendimize almaya geldik. Bırak ikisini, birinde bile başarılı olacağımızı hiç düşünmemiştik. Yedi kişi yola çıkmamızın bir sebebi vardı. Hepimizin geri dönemeyeceğini biliyorduk."

Derin bir nefes alıp kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. "Ölmeye mi geldin?"

"Şansımızı denemek için geldik," diye ekliyor Alexios, bana yaklaşıyor. "Artık bu dünyada bir erkek için hiçbir şey yok. Evi ya da ailesi olmadan sonsuz bir savaşın anlamı yok. Uzun zaman önce bir kadın bulacağımıza ve onu kendimizin yapacağımıza yemin ettik. Çocuklarımızı doğuracaktı ve biz de onu ve onları koruyacaktık. Dallas'la anlaşma yaptık. İhaneti değilse bile istilayı öngörmeliydik."

"Yani sizce... sizce sizi şerifi öldürmeye gönderen insanlar sizi öldürmek için de asker mi gönderdi?"

"Para için cinayet işleyebileceklerini kanıtlamış adamları etrafınızda tutar mısınız?" Alexios soruya sırtarak cevap verir. "Biz çaresiz adamların elindeki bir aracız, işler bittiğinde eritmek istedikleri bir araç."

"Haberin ne kadar hızlı yayılacağını ve diğer şehir devletlerinin ne kadar hızlı hareket edeceğini fark edemedik. Bu bizim hatamızdı, sizin değil," diye onaylıyor Silver. "Sekiz kişiden dört kişinin hayatta kalması hiç de fena bir sayı değil."

Daha medeni zamanlarda ve yerlerde, söyledikleri dehşet verici olurdu, ama bu zaman ve bu yer için haklı. Yarımız hâlâ burada. Firavun hızlı ve güçlü bir şekilde iyileşti. Bilmesem ve sormayacak olsam da, Alexios ve Silver'ın antibiyotiklerin çoğunu onun üzerinde kullandıklarından ve ağrı kesicilerin çoğunu Tore'ye verdiklerinden şüpheleniyorum. Sonunda onu bu dünyadan alıp öbür dünyaya götürmek için yapabilecekleri tek şey buydu.

Açıklamaları mantıklı, ama suçluluk duygum hala karnımda kıvranıyor.

"Özür dilerim," diye Firavun'dan özür diliyorum. "Elbise yüzünden..." "Dur," dedi. "Bu senin hatan değil."

"Eğer yapmasaydım..."

"Şerif seni götürdüğünde kendi ölümünü mühürledi. Daha dikkatli olmalıydı. Bu savaş senin yüzünden değil. Karşılaştıkları her şeyi fethetmek zorunda olan insanlar yüzünden."

Biraz gülümsüyorum, ama daha çok konuşmasını duyduğuma sevindiğim için. Sesindeki güç cesaret verici. Yaralarının tamamen iyileşmesi zaman alacak ama iyileşecekler.

"Gerçek adını bilmem gerek," diyorum yanına çömelerek. "Ölmeni istemiyorum ve kim olduğunu bile bilmiyorum."

öyleydin."

"Oren," diyor. "Ve ölmeye hiç niyetim yok."

"Tore da yapmadı. Diğerleri de..." Yine sinirlenmeye başlıyorum.

"Bizler paralı askeriz. Ölüme meydan okuyoruz. Ve daha dikkatli olmalıydık. Kendini suçlamayı bırak. Burada suçlama yok. Sadece yaşam ve ölüm var, her zaman olduğu gibi."

O kadar soğukkanlı ki. Bu Alexios ve Silver'ın paylaştığı bir tutum ve onları güçlü kılıyor. Arkadaşlarının yasını tuttuklarını görebiliyorum. Ama yıkılmıyorlar. Bu onları zayıf yapmıyor. Kayıplarını kabulleniyorlar ve sahip olduklarının kıymetini daha çok biliyorlar.

Şimdi ne olacak?

Asıl soru bu. Şimdi dört kişiyiz. Şimdi bir savaş var. Bir zamanlar güvenli olan şehirler şimdi kaos içinde ve savaşın yayılma ihtimali çok yüksek. Houston ve San Antonio, Dallas'a asker göndererek kendilerini saldırıya açık bırakacak ve diğer şehirler de bundan faydalanacak.

Bunu ve daha birçok şeyi tartışıyor ve bunun tüm ülkeyi yeniden çatışmaya sürükleyen bir katalizör olabileceği sonucuna varıyoruz.

"Sakın bunun için kendini suçlu hissetmeye kalkma," diye sertçe parmağını bana doğrultuyor Alexios, ben daha suçumu ilan etmeye başlayamadan.

"Harekete geçiyoruz," diyor Firavun. "Uzak ve müstahkem bir yer bulup gücümüzü toplayacağız. Savaşın gelişmesine izin vereceğiz. Sonunda ne olacağını göreceğiz. Elimizdekileri heba ederek kardeşlerimizin yaptığı fedakârlıkların boşa gitmesine izin vermeyeceğiz."

"Ama nereye gideceğiz?" Silver soruyor. Nihayet. Cevaplayabileceğim bir soru.

"Biliyorum."

On Birinci Bölüm

İki ay sonra.

Babamın kayalık sırtlarda inşa ettiği eve dönüyoruz. Yolculuk birkaç gün sürüyor ve Firavun'u strese sokmamak için yavaş gitmeliyiz. Hepimiz erzak sıkıntısı çekiyoruz. Tore'yi de yanımızda getiriyoruz ve vardığımızda, babamın kalıntılarını koyduğum akasya çalısının altına dinlenmesi için yerleştiriliyor. Dallas'a doğru bakıyor ve ikisi de orada nöbet tutuyor. Tore ve babam, her zaman bizi izliyorlar.

Babamın inşa ettiği tek odalı kulübede evimizi kurduk ve bir nevi huzur içinde birlikte yaşamayı öğrendik. Küçük şeylerle teselli buluyorum, çünkü sahip olduğum tek şey küçük şeyler.

"Baban burada iyi iş çıkarmış," diyor Alexios, kasları güneş ışığında dalgalanırken. O da diğerleri gibi gömleksiz. Suyumu aldığım kaynaktan akan suyla bir parça toprağı sulamaya çalışıyorlar. Tohum ve bitki yetiştirmek istiyorlar.

"Öyle yaptı," diyorum, takdirinden azımsanmayacak bir gurur duyarak.

Hepimiz iyiyiz. Ben de onlar gibi avlanmayı biliyorum. Birlikte bizi besleyecek kadar yabani av hayvanı, çakal ve çoğunlukla küçük kuşlar yakaladık. Burada iyi bir şekilde hayatta kalıyoruz, hatta belki de gelişmeye başlıyoruz.

Bu hepimiz için garip bir durum. İlk başta kederimiz buranın güzelliğini melankolik bir hale soktu ama yavaş yavaş hepimiz kendimize geliyoruz. Silver, Alexios, Pharaoh hepsi benim adamlarım. Ben onlara aidim. Onlar bana ait. Kan

Bağlarımızı oluştururken dökülen kan, onları ancak kanla çözebilir.

"Sponsorlarına geri dönmek istemiyor musun? Beni satın almak için harcadığın onca parayı kazanmak istemiyor musun?"

"Bu bir kayıp değildi!" Alexios'un sert avucu sertçe popomu buluyor. "Bir araya getirdiğimiz her kuruşa değdi."

"Milyonlardı. Ve asla geri alamadınız. Dallas'ta oturuyor."

"Burada ne için paraya ihtiyacımız var? Kartallara para mı ödeyeceğiz?" Firavun sırttan bir şaka yapar.

"Şey, hayır, ama zengindiniz."

"Para bir araçtır. Bir amaç değil. Sana sahibiz. İstedikimiz de buydu."

"Ama sonunda beni satın almana gerek kalmadı..."

"Hayır," diyor Silver, arkamdan yaklaşıp kollarını belime doluyor ve enseme hafifçe ısıyor. "Sadece seni tutmamız ve şehirdeki her erkeğin önünde sikmemiz gerekiyordu."

Tore'dan beri seks yapmadım. Duygusal olarak iyileşmem için bana zaman verdiler ama şehvetlerinin yükseldiğini biliyorum. Benimki de öyle.

Onun adını düşünmek bile içimi bir hüznün kaplıyor ama bu acı-tatlı bir duygu. Üzgünüm çünkü ona değer veriyordum. Üzgünüm çünkü onu kaybettim ve bunun nedeni kaybedecek bir şeyim olmasıydı. Ve sadece Tore'u değil. Keanau'yu kaybettim. Zen ve Kovboy'u daha onları tanımadan kaybettim. Benim için öldüler, tıpkı tüm bu adamların öleceği gibi.

Bir g n ben de bu adamları kaybedeceğim. Ya da onlar beni kaybedecek. Birbirimize sonsuza kadar sahip olamayız ve bunun d ş nmesi bile zaman zaman beni g zyaşlarına boğabiliyor.

"Buna dayanamıyorum," diye hıçkırıyorum usulca. "Ben buna değmezdim. Kaybettiğin şeye değmezdim. Kimsenin hayatına değmezdim."

"Aldığın kadar hayat da getiriyorsun," diye g rl yor Firavun.

"Bu doğru değil," diye burnumu  ekiyorum. "Ben hi  patates yetiştirmeyi bile başaramadım. Ve patatesler kendi kendine b y r!"

Silver şaka olmayan bu durumla eğlenirken arkamdan k   k bir homurtu geliyor.

"Tore senin i inde yaşıyor," diyor Firavun, başparmağıyla g zyaşlarımı silmek i in bana yaklaşırken.

"Anısı belki, ama bu yaşam değil. Bu sadece daha yavaş bir  l m."

Firavun'un kehribar rengi bakışları benimkileri yakalıyor. Anlamadığım bir şiddetle konuşuyor. "Kanın akmadı."

"   nk  kimse beni kesecek kadar yaklaşmadı."

Hepsi birbirine bakar.

"Sekiz haftadır buradayız. Kanınız akmadı," diyor yavaşça konuşarak. "Bunun  nemini anlamıyor musun?"

"Oh!" Neden bahsettiğini anladım. Reglim gelmedi. " ok stresliydim sanırım."

"Ya da zaten hamilesiniz."

"Ama..." Ona bakıyorum. Bunu neden daha  nce d ş nmedim? Bunu hi  d ş nmedim. Hayatı d ş nemeyecek kadar  l me odaklanmıştım.

Benden iyi bir şeyler çıkabileceğini ummak için sadece kötü şeyler getirdiğime ikna oldum. "Sadece bir kez oldu."

"Sadece bir kere."

"Gerçekten mi? Uzun sürdüğünü sanıyordum..."

"Bazı insanlar daha uzun sürebilir, ancak bir kez yeterli olabilir."

Şaşkınlığım geçince karnıma baktım. "Orada bir şey varmış gibi hissetmiyorum." Dürtüyorum. Normal görünüyor. "Hamile olduğumu sanmıyorum. Bence hamile olup olmadığını anlayabilirsin."

"Bu kadar erken değil," diyor Silver, oturup beni kucağına çekiyor ve bana bakabilmek için beni çeviriyor. "Bu süreç hakkında sana hiçbir şey söylenmedi, değil mi?"

Neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Kadınların bebekleri olduğunu biliyorum. Bebeklerin onlardan çıktığını biliyorum. Seksten doğduklarını biliyorum.

"Bilmem gerekiyor mu?" Soruyu omuz silkerek geçiriyorum. "Olursa olur."

"Bu da olaya bakmanın bir yolu."

Düşünüyorum. İşleniyor. Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum. Daha uzun süreceğini düşünmüştüm. İşler düzelene kadar bekleyeceğimizi sanıyordum. Burada, tozun toprağın içinde çocuk sahibi olamam. Annem bunu yaptı ve bu onu öldürdü. Vahşi ve hırçın büyüdüm ve birçok cesur adamın hayatını alan bir savaşa neden oldum.

"İşte bir tane daha," diyorum kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak. "Toprakta çocuk yetiştirmeyeceğim. Eğer bir ailem olacaksa, bu onların gelişip büyüyebileceği bir yerde olacak."

Adamlar birbirlerine bakıyorlar. Ne söylediğimi bilmiyorlar. Henüz anlamadılar. Sanırım onlar için heceleme zorundayım.

"Dallas'ı geri alacağız." "Hayır."

"Kesinlikle

olmaz. "Hayır."

Üç olumsuzluk kararlılığımı zerre kadar azaltmıyor. Eğer Firavun'un söyledikleri doğruysa, eğer Tore'nin ruhu karnımda yaşıyorsa, o zaman ona hakkını vermek niyetindeyim.

"Bunu yapabiliriz," diyorum. "Sadece bu konuda akıllı olmamız gerekiyor."

"Savaşta olan iki büyük şehir devleti var, Trissa. Filler savaştığında karıncalar ezilir," diyor Alexios. "Dallas'ı ikisinden birinin elinden almaya kalkışmak delilik olur."

"Aylar oldu ve Dallas düşmedi. Bunu biliyoruz. Hiç mülteci yok. Ve savaş yayılmadı. Ayrıldığımızdan beri hiçbir şeyin izini görmedik. Ve eğer savaştalarsa, belki de birilerinin bir alternatif olduğunu göstermesinin zamanı gelmiştir..."

"Peki bunu nasıl yapacağız?"

"Bana bir örnek olun. Onlara gerçek fethin ne olduğunu gösterin. İnsanları kurşun yağmuruna tutan metal giysili adamlar değil... kadınlara sahip olan, onları yetiştirebilen adamlar. Haremi kendi eşlerini seçmeleri için serbest bırakacağına söz ver. Dünyadaki tüm kurşunlar ve kılıçlar, sevme şansını elde ettiklerinde insanların fikirlerini değiştirmeyecektir."

Kaçtığımızdan beri bunu düşünüyordum ama daha önce söylemeye cesaret edememiştim, çünkü alacağım tepkiyi tahmin edebiliyordum - şu anda aldığım tepkinin aynısını.

"Hayır," der Firavun kararlılıkla. "Bu fikirden bir kelime daha duymak istemiyorum. Hamile kalabilirsin. Burada kalacaksın ve..."

"Benim büyüdüğüm toz çukurunda başka bir insan yetiştirmek mi? Hayır," diyorum. "Hayat var ve ölüm var demiştin. Belki şehirde ölüm vardır, ama belki de hayat vardır."

"Eğer bu kampı terk edersen, seni kırbağlarım."

Firavun'un siyah saçları güneşte parlıyor. Artık uzun, küçük bir deri kordonla arkadan bağladığı kadar uzun. Ona çok yakışıyor ve emrettiği ezici sertlikten hiçbir şey eksiltmiyor.

"Beni duydun mu, Trissa?"

"Evet, seni duydum. Senden bir metre uzakta oturuyorum. Ne sanıyorsun beni, sağır mı?"

Bu cevaptan da hoşlanmadı. Ukalalıkla ilgili bir şeyler homurdanıyor.

Bunca zaman sonra bile dinamiklerimiz hala değişiyor. Başlangıçta, onları kaybetmekten korkarak onlara yapıştım. Her adımlarını takip ettim, gölgeleri oldum. Şimdi, şu birkaç hafta bile geçse, eski doğamı yeniden kazanmaya başlıyorum. Büyüdüğüm, çok uzun süre yalnız yaşadığım yerde olmak bana kim olduğumu, satılmadan önce kim olduğumu hatırlatıyor. Ondan izin istememe gerek yok ama yardımına ihtiyacım var.

"Sekiz haftadır buradayız," diye tekrarlıyor. "Kanaman yok. Bu bana muhtemelen hamile olduğunu söylüyor. Tore'un. Ve eğer öyleyseniz, sizi ve onu korumak için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

"Ya da belki de stres döngümü durdurduğu için kanamam olmuyor?"

"Olabilir. Daha erken. Ama bu mümkün. Ve başka bir şey de mümkün."

"Bu da ne?"

"Bu toprakları geri almaya başlayacağız. Babanın topraklarını. Burayı yeniden inşa edeceğiz. Yerleşimciler getireceğiz, daha fazla vahşi insan bulacağız. Dallas haremindeki kadınları özgür bırakacağız ve onlara burada köle olarak değil, eşit olarak yaşama şansı sunacağız."

"Ve sonra mekanik giysili canavarlar tarafından istila edileceğiz ve yemek tabaklarımızda öleceğiz."

"Bir daha asla bu kadar dikkatsiz olmayacağız," diye ısrar ediyor Firavun.

"Bu dikkatsizlik meselesi değil. Mesele sayıca az olmamız, korumamızın olmaması, bizi savunacak kimsenin olmaması. Savaş olduğunu söylüyorsunuz. Ama savaş her zaman insanların kaçmasına neden olur ve Dallas'tan hiç mülteci gelmedi. Tek bir kişi bile bu ovaları geçmedi. Kimsenin geçeceğine dair bir belirti de yok. Krallar her zaman yaptıkları gibi insanları alacaklar."

"Alexios, ona bunun çılgınca bir fikir olduğunu söyle," diye ısrar ediyor Firavun acımasızca. "Ona hiçbir koşulda Dallas'a geri dönemeyeceğimizi söyle."

"Çok tehlikeli," diye onaylıyor Alexios, tıraşları arasında biriken kirli sakallarını ovuşturarak. "Ve muhtemelen işe yaramaz."

"Neyin işe yaramadığını biliyor musunuz? Hiçliğin ortasında oturmak. Bu işe yaramaz."

"Tamam, tamam, sakin ol," diyor Silver. Her zamanki barışçı tavrıyla kollarını bana doluyor. Kendimi geri çekiyorum. Şu anda bana akıl vermesini istemiyorum. Bazen beni sakinleştirmesine izin veriyorum. Ama bazen vermiyorum.

"Burada hiçbir şey yapmıyoruz. Yemek yeriz. Sıçarız. Uyuyoruz. Hayatımızı boşa harcıyoruz," diye ısrar ediyorum. "Yavrularımı buna mahkûm etmeyeceğim."

"Onlar sadece senin değil. Onlar Tore'un. Bu da onları bizim yapar."

"Ah, hayır. İçimdeler. Eğer içimdelerse. Bu da onlarla istediğimi yapabileceğim anlamına gelir."

"Şımarık küçük kız," diye homurdanıyor Firavun. "Sana bu seçeneği vermek için kaç kişinin öldüğünü unuttun."

"Oh, seni lanet olası vergi toplayan park görevlisi..." Kendimi kaybettim. Kendimi kaybettim. Aklımı kaybettim. Bu ne cüret? Dallas'taki katliamı yüzüme vurmaya nasıl cüret eder? Beni kontrol etmeye, küçük ve uysal yapmaya çalışır.

"Hemen dur!" Firavun küfürlerimin arasından gürlüyor. "Bana bir kez daha sesini yükseltirsen kışını kırbaçlarım."

Kendimi toparlayıp sessizliğe gömülüyorum ama sadece gerçekten yemin edebilmek için ihtiyacım olan derin nefesi alabilmek için.

"Git. Siktir. Kendini!"

Ve işte bu şekilde ensemden tutulup kalçalarının üzerine atılıyorum. Gömleğimin, tuniğimin, elbisemin yırtık pırtık ucu bu şekilde yukarı çekiliyor ve kığım ortaya çıkıyor. Firavun'un avuçları kışımı disiplinli bir acıyla dağlamaya başlıyor.

"Bana itaat edeceksin," diye ısrar ediyor. "Sana söyleneni yapacaksın ve güvende kalacaksın ve hoşuna gitse de gitmese de

benimle saygıyla konuşun."

Ona küfrediyorum. Tekmeliyorum, kıvraniyorum, ağlıyorum. Öfkemi ve aklımı kaybediyorum ve kığım gittikçe ısınıyor. Bana bu şekilde el sürmelerinin üzerinden iki ay geçti. Bana herhangi bir şekilde el sürmelerinin üzerinden iki ay geçti. Bana acıdıkları için yeniden bakire oldum.

Dayak beni boyun eğdirmek için hiçbir şey yapmıyor, ama beni ıslatmak için her şeyi yapıyor. Bedenim erkek teması istiyor, acıma değil, saklanma emri değil. Her zaman oldukları gibi paralı asker olmalarına, beni kendilerininmişim gibi kabul etmelerine ihtiyacım var.

Her tokatta kalçalarımı yukarı kaldırıyorum. Bu bir ceza değil. Bu bir ön sevişme. Sadece ıslak yarığımın doldurulmasıyla sonuçlanabilecek kaba bir ön sevişme. Firavun'un sikinin kalçamda sertleştiğini hissedebiliyorum. Onun da benim istediğim kadar beni almak istediğini biliyorum ve sonunda şaplak atmayı bırakıyor, beni yere itiyor ve peşimden geliyor, kalçaları benimkilerin arasında, sert aleti serbest.

Şimdiye kadar yattığım sadece ikinci erkek, ama bu yüzden nazik değil. Yakışıklı yüzü cinsel bir kaş çatmayla bükülmüş, sikinin sert, cezalandırıcı çubuğu kalçalarımın arasındaki o yumuşak dudakları bulurken, sıcaklığımı ve ıslaklığımı hissederken elleri bileklerimi yere sabitliyor.

Güçlü bir hamleyle sikini içime itiyor, iç duvarlarımı genişçe açıyor. "İtaat edeceksin," diye homurdanıyor, içime sertçe itiyor. "Sana söyleneni yapacaksın. Bağırmayacaksın, bağırmayacaksın ya da..."

"Kapa çenenini ve sik beni," diye hırlıyorum ona.

"Seni küçük velet," diye hırlıyor, beni daha da sert beceriyor. "Seni itaatsiz, geveze küçük fahişe."

Onun cezası benim zevkim. Çığlık atıyorum, merhamet için değil, daha fazlası için.

Firavun beni sert ve kaba bir şekilde sikiyor ve kısa süre sonra dölünü içime akıtıyor, kalın fıskiyeler amımı ağzına kadar dolduruyor. Kendi zevkini alıyor, benimkini umursamıyor. Alexios beni yukarı çekmese ve sonra doğrudan aletinin üzerine indirmese doruğa ulaşamayacaktım.

Bu sefer aramızda gizli kalmış olan tüm arzu aniden açığa çıktı. Her bir erkek tarafından teker teker uzun ve sert bir şekilde becerildim. Alexios beni sikinin üzerinde zıplatmayı bitirdiğinde ve bana bir doz daha sıcak döl verdiğinde, Silver beni alıyor, ıslak ve dağınık kalçalarımı açıyor ve şişmiş amıma bakıyor.

"Berbat durumdasın," diye sırtıyor, o manyetik gözleri beni esir alıyor. "İhtiyacın olan bu muydu? Paralı askerlerin tarafından sert bir şekilde becerilmek mi?"

"Yesss," diye ıslıklı bir tıslamayla itiraf ediyorum.

Aletinin kabarık, dölle ıslanmış dudaklarımın kenarından aşağı inmesine izin veriyor.

"Sanırım o deliğe iyice alıştın," diyor, meni ve arzu karışımını amımdan altıma doğru çekerken. "Ama sanırım bu dikkatini çekecek."

"Ne yapıyorsun?"

Silver bana hınzır bir gülümsemeyle, "Senin o yaramaz poponu sikeceğim," diyor. "Bu pis küçük deliği sikimin etrafına gereceğim ve sen de orada yatıp bana yardım edeceksin, değil mi?"

Kendimi onun etkisi altında hissederken bir inilti çıkarıyorum. Gerçekten isteseydim kırabilirdim, ama gerçekten

istiyorum. Firavun beni d  leriyle cezalandırdı, Alexios beni a  g  zl  l  kle aldı, ama Silver beni d  n  şt  rmek   zere, bunu hissedebiliyorum.

"Rahatlamalısın," diyor bana. "Nefes alıp ver ve bırak kışın sikimi alsın."

"Acıtıyor!" Daracık k    k deli  e do  ru bastırırken haykırıyorum.

"Biliyorum," diye yatıştırır. "Buna ihtiyacın var. Sen k  t   k    k bir kızsın ve Firavun'a   ok kaba davrandın ve Şimdi de kışını siktiriyorsun."

Bana hi   merhamet g  stermeden i  eri iterken a  rıyor.

Silver i  lerinde en k  t  s  . En m  tevazi, g  r  n  Őte en rahat olanı, ancak   deme yapaca  ıma karar verdi  inde, bana tam   deme yaptırıyor.

Altımdaki sıkı kas halkası ona yol vermeye baŐ lıyor, zihnim yapılan Şeye uyum sa  layamadan teslim oluyor. Kısa s  re sonra i  ime girip   ıkıyor, her seferinde biraz daha derine inen kısa, yavaŐ  itişler.

Sahip oldu  um son deli  i de alıyor ve ben iki farklı erke  in d  lleri amımdan sızarken, i  ime yaptı  ı her hamlede nefes nefese kalıp inleyerek orada yatıyorum.

İhtiyacım olan Şey buydu. Acı   ektirilmeye ve k    lt  lmeye ihtiyacım vardı, cezalandırılmalıydım ki su  luluk duygum ortadan kalsın.

"Sana s  yleneni yapacaksın, de  il mi?" Silver bu soruyu kula  ıma mırıldanırken, siki popomun derinliklerine do  ru ilerliyor ve zevki i  in gizli yerlerimi a  ıyor. "Sana s  ylediklerimizi yapacaksın, yoksa   ok acı   eken k    k bir kız olacaksın."

Hızını artırmaya baŐ ladığında inliyorum ve kıvranıyorum, horozunun ge  işini ya  lamak i  in cum karışımını kullanıyor. O

sonuna kadar eker, altıma boşluğu hissetmem için bir an verir ve sonra tekrar içime iter.

Kıımın alınıyor olması tuhaf bir duygu. Amım sanki siki kendisi için istiyormuş gibi sıkılıyor, ama o uygun deliğın hakkını inkar ediyor ve bunun yerine beni o hassas yerden alırken sıcak utançla kızarmamı sağılıyor.

Silver ders vermiyor ve bağırmıyor. Bana sadece egemenliğini gösteriyor, onun tarafından sahiplenilmenin, her paramın onun emrinde olmasının ne demek olduğunu iliklerime kadar hissettiriyor.

Hamileliğimin gerçekleşme ihtimali hepimizi serbest bıraktı. Haftalardır dikkatli, sessiz ve saygılıydık, kaybettiklerimizin yasını tutuyorduk. Ama şimdi kıyamet koptu, öfkem başımı yine belaya soktu ve şimdi Silver'ın zevki için anüsüm geriliyor.

Beni yüzüstü yere yatırıyor, ellerini kalçalarıma koyuyor ve kalçalarımı yukarı çekerek kıımın onun daldırıcı, gerici aletine kolayca erişmesini sağılıyor. Beni sıkıca beceriyor, bir elini klitorisimin tomurcuğuna uzatıp muhtemelen hak etmediğimi bildiğım ama bana verecek kadar cömert olduğı bir orgazma doğıru tıngırdatıyor.

Amcığımla dalga geçmesi dikkatimin bir kısmını anüsümü ne kadar sert siktiğinden uzaklaştırıyor, içime girmeye hazırlanırken siki kabaca içeri ve dışarı dalıyor, eli amımı kavırıyor ve avuçluyor, beni sikine doğıru geri çekiyor, amımı bir el tutuşu olarak kullanıyor, ikimiz arasında bükülmüş orgazm patlarken ovuyor, tokatlıyor ve öğütüyor ve her iki deliğımden de cum damlayan bırakıldım, amım sert seksle şişti, gururum onların şiddetli muamelesinden çok fazla yaralandı.

Silver bir bez alıp beni siliyor, sonra beni kaldırıp yatağa yatırıyor. İtiraz etmedim. Tartışacak enerjim yok. Beni bunalttılar ve beni doygun, yumuşak ve o an için itaatkâr bıraktılar.

On İkinci Bölüm

Uykumdan uyandığımda, benim hakkımda konuştuklarını duyabiliyorum. Gece çökmüş ve ateşin etrafında oturmuş et ızgara yapıyorlar. Koku beni uykumdan uyandırıyor ama kalkıp yanlarına gitmeden önce onları dinliyorum. Birileri benden memnun değil.

"İyiye değil, kötüye gidiyor," diye homurdanıyor

Firavun. "Ne demek istiyorsun?"

"Zamanla daha az itaatkar, daha dik başlı."

"Belki de bu iyi bir şeydir," diyor Silver. Ben de sessizce başımı sallayarak onaylıyorum. "Eğer anne olacaksa, aklını başına toplaması gerekecek. Sonsuza kadar yumuşak başlı küçük bir kız olarak kalamaz."

"Ne zaman yumuşak başlı oldu ki?" Alexios güler.

"Onun bu fikri tehlikeli," diyor Firavun. "Aptalca. Dallas'ta ölüm bekliyor."

"Belki," diye onaylıyor Alexios. "Muhtemelen ölümü değil. Onu alırlar. Bizim ölümümüz, neredeyse kesin."

Sözleri beni düşündürüyor. O haklı. Onlardan arkadaşlarının öldüğü şehre geri dönmelerini isteyemem. Ama bu gidemeyeceğim anlamına gelmez. Bir fark yaratmak için bir şeyler yapamayacağım anlamına da gelmez.

Büyük bir esneme, esneme ve uyanma gösterisi yapıyorum, böylece sessiz kalmaları ve sadece benim hakkımda konuşmuyormuş gibi davranmaları için bir şansları oluyor.

"Hey, tatlım, nasıl hissediyorsun?" Silver sessizliği bozarak beni yanına çağırdı.

Kayıyorum ve beni kucağına çekmesine izin veriyorum. Bazen paralı askerlerimle kendimi biraz yalnız hissediyorum. Onların birbirleriyle konuşacakları var ama ben onlar hakkında kiminle konuşabilirim? Kendimden başka kimseyle. Tüm düşüncelerim her zaman olduğu gibi zihnimde ve kalbimde gizli kalıyor.

"Acıyor," diyorum. "Bana çok sert davrandın."

"İhtiyacınız olandan daha sert değil," diyor Firavun. Silver'ın içkisini alıp ona fırlatma isteğimi dizginliyorum. Firavun'un iyi niyetli olduğunu biliyorum ama o dünyadaki en çıldırtıcı adam.

Hazırladıkları yemeği yiyoruz ve ben ne yapmam gerektiğini düşünüyorum. Eğer bu doğruysa, eğer Tore'nin tohumu içimde kök saldıysa, o zaman bu çölde yaşamaktan memnun değilim. Bu hikayenin nasıl ilerlediğini biliyorum. Bu benim hikayem ve tekrarlanmasını istemiyorum. Bir oğlum olsaydı iyi olurdu. Ona yol gösterecek üç adamı olurdu. Ama ya bir kızım olursa? Ya ben de annem gibi çocuğumu doğururken ölürsem? O zaman ne olacak? Geçen zaman babalarını alıp zayıflatırken, kaçınılmaz olarak yalnız kalacak başka bir kız çocuğu mu? Hayır. Yavrularıma, etrafı telli yırtıcılarla çevrili ücra bir kulübeden daha büyük bir miras bırakacağım.

Paralı askerlerin benimle gelmeyeceğini biliyorum. Onlar hayatta kalmamızı düşünüyorlar. Ben bundan daha fazlasını düşünüyorum. Hayat vermenin ne demek olduğunu ve doğumda nasıl bir hayat verildiğini düşünüyorum.

Kaybettiklerimiz için tazminat borçluyuz. Ben satıldım ama elimizde bu tozlu eski kulübeden başka bir şey yok.

* * *

Sonraki birkaç gün boyunca bu konu hakkında daha fazla düşündüm. Dışlanmışlar gibi değil de vatandaşlar gibi yaşama gücüne sahip olsaydık neler yapabileceğimizi düşünüyorum.

Ruh halimi fark ediyorlar. Firavun çoğunlukla görmezden geliyor. Silver beni daha iyi bir ruh haline sokmaya çalışıyor ama bir öğleden sonra diğerleri avlanmaya çıkarken beni kenara çektiğinde bunu başaran Alexios oluyor.

"Senin için bir şeyim var," dedi bana. "Öyle mi?"

Benim için ne isteyebileceğini hayal bile edemiyorum. Burada hiçbirimizin bir şeyi yok.

Alexios bana önce bir bıçak, sonra da bir silah uzatırken, "Bunları nasıl kullanacağını bildiğini biliyorum," diye göz kırpmıyor. "Ve bunların sende olduğunu kimseye söylememen gerektiğini de çok iyi biliyorsun."

"Saklamayacağım," diye söz veriyorum, eşyaları giysilerimin içine yerleştiriyorum. Onları Firavun'un bulamayacağı bir yere saklamam gerekecek. Kolay bir iş değil ama sanırım bunu yapabilirim.

"Yapmaman gerektiğini bildiğin bir şeyi yapman için seni cesaretlendirmiyorum," diye ekliyor. "Sadece burada savunmasız olmanı istemiyorum. Bunları sana veriyorum, böylece gerekirse kendini koruyabileceğini biliyorum."

"Yapabilirim. Teşekkür ederim." Yaptığı şeyi ve bunun beni nasıl gördüğüne dair söylediği şeyi takdir ederek ona gülümsüyorum. Ben ondan daha az değilim. Onun gözünde zayıf değilim. Beni koruyor ama benim de kendi başıma bir güç olduğumu biliyor. Saygı gördüğümü hissediyorum.

"I..."

Bir parmağını dudaklarıma götürüyor. "İtaatsizlik etmene yardım etmiyorum," diyor. "Bu kampı terk edersen seni de diğerleri gibi cezalandıracağım. Bu konuda ciddiym Trissa."

"Biliyorum."

Bana gülümsüyor. "Seni seviyorum. Umarım bunu biliyorsundur. Hepimiz seviyoruz."

İçlerinden biri bu kelimeyi ilk kez söylüyor. Kollarına atılıyorum ve başımı göğsüne yaslayıp gözyaşlarımı siliyorum. "Ben de seni seviyorum," diyorum. "Bunu hep hatırla."

"Sen de öyle," diye gülümsüyor. "Özellikle de bir dahaki sefere ceza aldığında bunu hatırla."

"Bir dahaki sefer olacak mı?" "Seninle mi? Kesinlikle."

On Üçüncü Bölüm

Bir ay sonra.

Son kanamamdan bu yana üç ay geçti. Dallas şehrini geri almakla tehdit ettiğimden beri bir ay geçti. Erkekler bu fikri unuttu ama ben unutmadım. Karnım hamileliğin küçük şişliklerini göstermeye başladıkça, çocuğumun benden daha iyi bir hayatı olması gerektiği konusunda daha da umutsuzluğa kapılıyorum. Gece gündüz aklımdan çıkmıyor. Beni geriyor ve hatta midemi bulandırıyor. Erkekler bunu hormonlara bağlıyor ama bu bir kimya meselesinden çok daha fazlası.

Artık bu konuda paralı askerlerle konuşmamam gerektiğini daha iyi biliyorum. Onlar benim sevgililerim ve koruyucularım ama gelecek için hiçbir şeyi riske atmaya istekli değiller. Tek umursadıkları beni güvende tutmak. Bu asilce ama babamın yapmaya çalıştığı da buydu ve bu planın işe yaramadığını zaten biliyorum. Bize güç lazım. Paraya ihtiyacımız var. Ve büyük bir kısmının nerede saklandığını biliyorum.

Planım riskli. O kadar ki imkânsıza yakın, ama yine de riskten kaçınıyorum. Ben kadını ve çocuğum var. Bu durumda kimse bana zarar vermeye cüret edemez. Ben dokunulmazım. En azından öyle olduğumu umuyorum.

Alexios'un bana verdiği silahları ve eskiden giydiğim, bir erkek gibi görünmemi sağlayan kıyafetleri iyi bir şekilde sakladım. Hazırlıklarımı yaparken dikkatliyim. Yiyecek, su, kibrit gizliyorum. Kampın en köşesinde küçük bir erzak yuvası yapıyorum ve ay tam tepedeyken harekete geçiyorum.

Yastığıma bir not bırakmayı ihmal etmem. Şöyle yazıyor:

Yakında döneceğim.

Lütfen endişelenmeyin.

-T

Endişelenmelerini engellemeyeceğini biliyorum, ama vicdanımı biraz rahatlatıyor ve en azından geri dönmeye niyetli olduğumu bilecekler.

Keşfedildiğim gün izlediğim yolu izliyorum. Dikkatliyim. Askerlere, yağmacılara, leşçilere, haydutlara, başka bir deyişle insanlara dikkat ediyorum.

Dikkat etmem gereken çok şey var, sadece önümde uzanan şehir yönünde değil, kuyruğumda da. Paralı askerler benim için gelecek. Muhtemelen onlara karşı birkaç saatten fazla zamanım yok ve bu üstünlüğü çabucak aşacaklardır. Benim tek avantajım bu toprakları onlardan daha iyi biliyor olmam. Gizli yolları biliyorum. Kestirme yolları. Çakal izlerinden ve kaçakçılık rotalarından kaçınmanın yollarını biliyorum.

İlk günün akşamında, peşimde olduklarından neredeyse eminim. Gözümün ucuyla adam şekline benzeyen şeyler görüyorum. Ara sıra uzaktan gelen bağırışları duyuyorum. Dallas'a dönmeden önce beni yakalarlarsa, beni cezalandıracaklar ve tutsak edecekler. Doğduğum hapishanede kapana kısılacığım. Şehre gitmeliyim. Para bulmalıyım. Trajedinin yaşandığı yere, hayatımızın başladığı yere geri dönmeliyim. İşleri yoluna koymalıyım.

Belki de tamamen mantıklı değilim. Belki de hormonlar yüzündendir. Bilmiyorum. Bildiğim tek şey şehre geri çağrıldığım. İçimden bir ses bana gitmemi söylüyor. Hayatım boyunca izlediğim hayvanlar gibi, ne zaman içgüdülerimi takip etmem gerektiğini biliyorum.

Paralı askerler anlamayacaktır. Alexios'u, Silver'ı ve Firavun'u kızdıracağımı biliyorum. Onlar düşünecek

beni aptal, hatta belki de deli olarak gördüler.

Etrafımdaki dünyaya odaklanmış kulaklarımla, karanlıktaki her hafif sesi bir yırtıcının yaklaştığı şeklinde yorumlayarak ateş yakmıyorum ve bir çalılıkta uyuyorum.

Şehre yolculuk kısa değil, ama hareket ederek ve neredeyse hiç dinlenmeyerek mümkün olduğunca kısa tutuyorum. Pek çok şeyin arzusuyla yanıp tutuşuyorum; zenginlik, intikam, bir tür çözüm. Hikayem, ben bu çileden kurtulana kadar yavrularımı çorak topraklara pompalamakla bitmeyecek.

Kaçtığımız duvarları gördüğümde seviniyorum ama bu kısa sürüyor. Hüzün çöküyor. Buraya en son geldiğimde bana değer verenler ölüyordu. Büyük bir trajedinin yaşandığı yere geri dönüyorum ve planımı uygularken kendimi bir arada tutmam gerekecek. Bu plan aslanın inine geri dönmeyi ve bizim olanı almayı içeriyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, Dallas barışçıl. Hiçbir savaş belirtisi yok. Bir zamanlar benim yüzümden kaosun tüm ulusa yayılacağından endişe ediyordum, bunun yerine her şey her zamankinden daha sakin görünüyor. Saldırıya uğradığımız gece etrafta terör estiren mekanik askerler ortalıkta görünmüyor.

İşlerine giden erkek kalabalığının arasından gizlenerek yürürken bana müdahale edilmiyor. Şehrin havası değişti. Şerif görevdeyken bir karanlık ve aciliyet vardı. Şimdi bir hafiflik hissediyorum. İnsanlar gülüyor, şakalaşüyor. Her köşe başında şarkı söyleyen, dans eden ve hikayeler anlatan sanatçılar var.

Bu dönüşüm benim için büyük bir şaşkınlık kaynağı. Sadece birkaç cesur adamın değil, şehirde yaşayan herkesin hayatını mahvettiğim için ağır bir suçluluk duygusu içindeydim ve bunun yerine savaştan sadece üç ay sonra yeniden doğmuş gibi görünen bir yer buldum.

Kraliyet binası eskiden olduğundan çok daha açık. Güvenlik konusunda çok az endişe var gibi görünüyor, çünkü vatandaşlar etrafı gözetleyen askerlerin arasında dolaşıyor.

Her şey ne kadar çabuk değişebiliyor. Umarım hepsi değişmemiştir. Umarım para hâlâ eskiden olduğu yerde tutuluyordur. Umarım kraliyet binasından çıkmak için kullandığımız gizli geçit hala oradadır.

Evet, öyle. Kuru nehir yatağındaki ızgara parmaklarıma doğru açılıyor ve fark edilmeden içine giriyorum. Kendi kendime gülümsemeye başlıyorum. Uzun bir yolculuk oldu ve kendime inanmak için çok az nedenim vardı ama sanırım bu işe yarayacak. Bir aile olarak gerçek bir hayata başlamak için ihtiyacımız olan parayı bulacağım. Gerçek tahkimatı olan düzgün bir ev kurmak için gerekli zenginliğe sahip olacağız. Hak ettiğimiz hayata sahip olacağız. Şehirde geçirdiğim süre içinde bir şey öğrendim: parayla her şey mümkün.

Geçit şerifin odasına doğru uzanıyor. Yeni kral, her kimse, onları kullanabilir de kullanmayabilir de. Gizli dolap kapısından çıkarken, aklımı başımda tutuyorum. Bu zor kısmı.

Odalar boş görünüyor. Yeni adam her kimse, onları kullanmıyor. Umarım zula da kullanmıyordur.

Parmak uçlarımda ilerleyerek, bir zamanlar şerifin ordugâhı olan yere giriyorum. Eskiden iyi korunan bir odaydı ama artık nöbetçi yok. Bu iyiye işaret değil. Orada hâlâ birkaç sandık var ve içlerinde çok miktarda para olduğundan şüpheleniyorum. Birinin içindekileri ceplerime boşaltmak bile bize ihtiyacımız olanı verebilir.

Bir sandığın kapağını deniyorum. Kımıldamıyor.

Kilitli. Başka bir tane deniyorum. O da kilitli.

Nefesimin altında küfrederek, bu kadar aptal olduğum için kendimi azarlıyorum. Tabii ki kilitliler! Yeni kral parasını herkesin alması için ortalıkta mı bırakacaktı?

Bir anahtar bulmam lazım. Bir yerlerde olmalı. Muhtemelen kralın üzerinde ya da bir hizmetçinin elinde. Saray çalışanlarının arasına karışmalıyım. Yapmam gereken...

"Oh, lanet olsun!"

Bu planla daha fazla ilerleyemeden, devasa kollar etrafımı sardı. Arkamı döndüğümde koyu kahverengi gözleri, gür siyah saçları ve dev gibi yapısıyla iri bir adamla karşılaşınca korku içinde çığlık atıyorum.

"Burada ne yapıyorsun, Trissa?" "Adımı nereden biliyorsun?"

Kısa bir kahkaha. "Beni tanımadın, değil mi?"

Yüzünü taradım. Tanıdık geliyor ama aynı zamanda onu daha önce gördüğümde de emin değilim. Deja vu bana saldırıyor ve kafamı karıştırıyor ve paniğim duruma hiç yardımcı olmuyor.

"Bırakın beni!"

Gitmeme izin vermiyor. Beni o kocaman elleriyle tutuyor ve ben dönüp durmaya başlayıp dişlerimi onu ısırıp kurtulabileceğim bir pozisyona getirene kadar ona bakmamı sağlıyor.

"Hala küçük vahşi bir şey," diye gülümsüyor ve beni kolayca idare ediyor.

Farkına varınca çırpınmayı bırakıyorum. Bu olamaz. Çok farklı görünüyor. Yoksa öyle mi? Tamamen aynı mı görünüyor, sadece çok daha sağlıklı ve bir hadım yerine bir savaşçı gibi mi giyinmiş?

"Mattias?"

"Mhmm." Bana gülümsüyor ve zihnimin görmeme izin vermediği şeyi görüyorum. Bu o!

"Aman Tanrım, yaşıyorsun!" Kendimi kollarına atıyorum ve onu sıkıyorum. O da bir zamanlar beni esir almıştı ama bu boktan dünyada her dost yüz bir müttefik olabilir. "Çok farklı görünüyorsun."

"İmplantlar çıkarıldı," diyor. "Bir zamanlar olduğum adamım ve daha fazlasıyım."

"Daha fazla mı?"

"Mhm. Oldukça fazla."

"Öldüğünü sanmıştım," diye nefes nefese ona sıkıca sarıldım.

Bu inanılmaz bir şey. Tanıdığım hiç kimseyi canlı bulmayı beklemiyordum. Yas tutmayı, acı çekmeyi ve kederlenmeyi bekliyordum. Kendimi Mattias'ın kollarında bulmak gerçek olamayacak kadar güzel ama yine de hislerime güvenmek zorundayım. Bu o. Bir şekilde hayatta kalmış.

"Neredeyse," diyor ve bana tekrar sarılıyor.

"Hayatta olduğuna inanamıyorum," diye geveledim. "Birinin öyle olmasını umuyordum. Elias..."

Başını sallıyor ve o anda içime daha karanlık bir ruh hali çöküyor. O hayatta ve bu iyi bir şey ama o da tıpkı bizim gibi acı çekti ve kaybetti.

"Özür dilerim," dedim. "Tüm bunlar için çok üzgünüm. Sen haklıydın. Benim hatamdı. Beladan uzak durmalıydım."

"Evet, şimdi bu felsefeyi benimsediğini görebiliyorum," diye gülümsüyor, kaba olmayan bir şekilde. "Para çalmaya mı çalışıyorsun, Trissa?"

"Şey, benim, uh, biraz şeye ihtiyacım var..."

"Onun paraya ihtiyaçı yok. Kırbaılanmaya ihtiyaçı var." Sert bir ses Mattias'ın kollarında gerilmeme neden oluyor. Ayak sesleri köşeyi dönerken gözlerimi kapatıyorum.

Oh, lanet olsun. Oh, hayır. Bu gerçekleşiyor olamaz. Bu bir kabus. Bu...

Firavun, Alexios ve Silver, Mattias'ın arkasından odaya girerler. Oh, Tanrım. Kalbim mideme batıyor. Bunu nasıl yaptıklarına dair hiçbir fikrim yok ama yaptılar ve başımın hayal edebileceğimden çok daha fazla belada olduğunu biliyorum.

"Biz eğitimli paralı askerleriz, kızım. Senden çok daha hızlı hareket ederiz. Gittiğin anda nereye gittiğini biliyorduk. Seni vahşi topraklarda bulamadık, orada bulunamayacak kadar iyisin. Bu yüzden doğrudan buraya geldik ve kraldan yardım istedik," diyor Alexios huysuzca.

"Kral sana yardım etmeyi kabul etti mi? Neden?"

"Kralın bize bir iyilik borcu var," diyor Silver, gri bakışları fırtınalı.

"Onu tanıyor musun?" Kafam karıştı. Belki de yeni kral onların patronlarından biridir. Belki de paralarını alabilirler. Belki de...

"Biliyoruz. Siz de öyle," diyor Silver. "Şu anda onunla kucaklaşıyorsun."

"Ne?" O kadar sersemim ki bir an için ne dediğini anlamıyorum. Kralı kucaklamıyorum. Sarılıyorum... Mattias'a.

Mattias'a bakıyorum. "Kral sen misin?"

"Öyle görünüyor," diyor Mattias, bana bakarak, o yakışıklı sert yüz hatları her ne kadar

dudaklarında en ufak bir mizah belirtisi göremedim. "Ve senin başın belada."

Önümdeki dört adama bakıyorum ve bu ifade tamamen doğru geliyor. Hiçbiri benden memnun değil. Mattias beni gördüğüne memnun ama bu yaptığım şeyden memnun olmakla aynı şey değil.

"Uhm..."

"Sakıncası yoksa beyler," diyor Mattias, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan. "Rahatınıza bakın. Yeni yerinizi bulun ve kıyafetçilere neye ihtiyacınız olduğunu söyleyin. Bu küçük kızı çok özledim ve onunla ilgilenmek istiyorum."

Küçük kız. Bu kelime içimi titretiyor.

Bir keresinde ona baba demiştim. Her zamankinden daha fazla baba gibi hissediyor. Bu yeni haliyle bile onda sert ama şefkatli bir şeyler var. Onu daha önce hiç böyle, tüm erkekliğiyle serbest bırakılmış olarak tanımamıştım. Gerçekten inanılmaz yakışıklı.

Silver ayrılırken "İyi şanslar," diye el sallar. Alexios ve Firavun veda etmiyorlar. Onları çok yakında göreceğimden eminim ve gördüğümde acı içinde olacağımdan da bir o kadar eminim.

"Uhm..." Kendimi gergin bir şekilde tekrar ediyorum.

"Buraya gel," diyor Mattias, elimden tutarak.

Beni sarayı haline gelen yere götürüyor. Bir zamanlar büyük bir endüstri binası olan yer artık onun krallığı. Bir zamanlar şerifin oturduğu binanın aynısı, ama irili ufaklı şekillerde değişime uğramış, en çok da onun varlığıyla. Her zaman zarif bir duruşu vardı. Şimdi ise muhteşem.

Mekânın içinde ilerliyoruz ve buradaki atmosfer dışarıdaki şehirde olduğundan daha da belirgin bir şekilde değişmiş. Her salonda asılı duran baskı ortadan kalktı. Artık

Muhafızlar hazırda ve orada olmaktan gurur duyuyorlar; daha önce olduğu gibi sinmiş, pısırik ve hırçın bakışlı değiller.

"Bu nasıl oldu? Savaş vardı..."

"Bunun için endişelenme," diyor Mattias. "Kendin için endişelen."

Benim için endişelenmen mümkün değil. Onunlayken güvendeyim. Bunu her zaman hissettim ve şimdi onunla birlikteyken hissettiğim korumanın tüm şehre yayıldığını görüyorum. Şehre girdiğimden beri onun varlığını hissediyordum, sadece fark etmemiştim.

Beni balkonu olan, eski şehir manzaralı bir odaya götürüyor. Artık büyük ölçüde vahşi doğa tarafından geri kazanılmış durumda ve eski dünyanın enkazından en iyi şekilde yararlanan ağaçları, sarmaşıkları ve kuş yaşamını görüyoruz. Yıkıntılardan yükselen yeni yaşamın melankolik bir güzelliğı var.

Mattias kolunu bana doluyor ve yeniden bir araya gelenlerin sessizliğinde birlikte duruyoruz.

"Seni özledim." Kelimeleri gürlüyor. Sesi her zaman güzeldi ama şimdi daha derin ve zengin. Daha fazla komuta ediyor.

Bu üç kelime gözlerimi yaşartıyor. "Ben de seni özledim. Senin..." Derin bir nefes alıyorum.

"Biliyorum. Özür dilerim."

"Beni uyarmaya çalıştın. Bana göstermeye çalıştın. O alanda. Ama ben dinlemedim ve..." Sıcak gözyaşları yüzümden aşağı akıyor. Başından beri haklıydı. Bana çok kızmış olmalı.

"İçgüdüleriniz size ne yapmanızı söylüyorsa onu yaptınız. Vahşi ve evcilleşmemiştin. Kimse sana kötü niyet beslemiyor. Olan oldu.

Kaderlerimizin akışını değiştirdiniz ve dünya bunun için daha iyi."

"Tore, Keanau, Zen, Kovboy ya da Elias için daha iyi değil. Çok fazla ölü var..."

"Size yakın olmayı seçtiler. Tehlikeyi biliyorlardı. Hepimiz Şerif'in boynundan akan kanı gördük ve bunun neye yol açacağını biliyorduk. Onlar kaderlerini seçtiler, Trissa."

Burnumu çektim. "Yani... diğerlerinden hiçbirini kurtulamadı mı?"

Mattias bir mucize ve ikinci, üçüncü ve dördüncü bir mucize umarak açgözlölük ettiğimi biliyorum.

Mattias, "O üç paralı askeriniz mekanik istilacıları bir saat boyunca durdurdu," diyor. "Üçü yüzlerce, hatta binlerce insanın hayatını kurtardı. Öldüler ama hepimiz için birer kahramandılar."

Derin bir nefes alıyorum. Keder her zaman benimle olacak ama bu acılarla dolu bir hayat ve şimdiden hiçbirimizin yara almadan çıkamayacağını biliyorum.

"Şimdi," diyor. "Seninle ne yapılacağı sorusu yeniden gündeme geliyor."

Ona gergin bir bakış atarken gözyaşlarım yanaklarımda kurumaya başlıyor. Daha önce hiç bu kadar çok duygu hissetmemiştim. Üzgün, sevinçli, rahatlamış, neşeli, gergin, korkmuş.

"Böyle çok yakışıklısın," diye mırıldanıyorum.

"Teşekkür ederim," diye gülüyor, yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Ama dalkavukluk seni kurtarmayacak."

"Bu beni biraz kurtaracak mı?"

Gözleri kararıyor ve eğiliyor, dudakları benimkinden sadece birkaç santim uzakta. Bana cevabını verirken nefesimi tutuyorum.

"Hiç de değil."

Yakınlarda bir bank var, insanların bir zamanlar evcilleştirilmiş vahşi doğaya bakabilmeleri için konumlandırılmış. Mattias oraya oturuyor ve kalbim çarpmaya başlıyor. O söylemeden önce bile ne olacağını biliyorum.

"Buraya gel, küçük vahşi şey."

Büyük elini kaldırdı ve bana bir parmak salladı.

Yutkunuyorum. Bunu istemiyorum ama buna ihtiyacım var. Onu çok özledim. Kaybettiklerimi arzuladım.

"Hayatta olduğun için çok mutluyum,"

diye fısıldıyorum. "Mhm. Oyalanmak yok."

"Ama öyleyim."

"Dizimin

üstünde."

Beni kucağına alıyor, kendimi ona teslim ederken büyük kolları beni itaatkâr pozisyonda sarıyor. Her zaman olduğu gibi, kimse Mattias gibi şaplak atamaz. Bana kendimi küçük hissettiren ve dünyada hiçbir şeyi umursamamanın nasıl bir şey olduğunu hatırlatan bir baba ciddiyetine sahip. Eskiden hep böyle hissederdim, sanki başıma kötü bir şey gelmeyecekmiş gibi.

"Nasıl kral oldun?"

Büyük avucu popomu yumuşatıyor. "Bunu sana başka zaman söylerim. Şu anda seninle uğraşıyorum. Daha dikkatli olmalısın, Trissa. Bu vahşi dürtülerini sonuçlarına kadar götürmeyi bırakmalısın. Anne olacaksın."

"Nereden biliyorsun?"

"Aylardır yoktun ve bahse girerim çoğu zaman dölle doluydun," diyor, avucuyla kıcımlı kavrarken

sahiplenici bir şekilde. "Ve daha fazlası da olacak."

Heyecandan içim kıpır kıpır oluyor. Daha fazla döl. Onun dölleri. İçime.

Elini popomda ve kalçalarımın arasında gezdiriyor. "Çok fazla kıyafet giymişsin," diyor ve avucunun içiyle pantolonumun kasıklarını okşuyor. "Bunun çıkması lazım."

Ve çıkıyor da. Hepsi çıkıyor. Beni kalçalarının üzerine yatıran Mattias, tamamen çıplak ve savunmasız olana kadar üzerimdeki her giysiyi çıkarıyor.

"Çok güzelsin," diye mırıldanıyor. "Her zaman güzeldin, ama şimdi daha da güzelsin."

Beni okşuyor, elleri vücudumda dolaşüyor, göğüslerimi, karnımı, kalçalarımı buluyor. Cezayı zevke dönüştürüyor, bacaklarımın arasından aşağı kayan ve seksimin dudaklarını kızdıran okşamaların arasında yanaklarımı bulan hızlı ve acı tokatlar.

"Baba..." Kelimeyi inletiyorum.

"Evet, küçük kız," diye homurdanıyor. Parmaklarını amımda aşağı yukarı kaydırıyor, dış dudaklarımı okşuyor, ta ki ben bir şeyin, herhangi bir şeyin içimde olması için o kadar çaresiz kalana kadar, inleyen, sızlayan bir karmaşa haline geliyorum.

Onun dokunuşunda kendimi kaybediyorum. Küçük oluyorum. Arzu içinde kayboluyorum. Temel ihtiyaçlarımın ve onun kölesi oluyorum.

"Sana ihtiyacım var," diye inliyorum, kalçalarım defalarca inen her yeni tokatla kucağının üzerinde sallanıyor, bunun bir ceza olduğunu ve benim çok ama çok yaramaz bir kız olduğumu unutmama izin vermiyor.

"Bana sahipsin," diye karşılık verir. "Bana her zaman sahip olacaksın. Seni bir daha asla bırakmayacağım, Trissa. Seni bir kez bıraktım. Sana istediğini sandığın şeyi verdim ve sen geri geldin. Artık benimsin."

Bir parmağını yavaşça, kasıtlı olarak, cinsel organımın derinliklerine doğru kaydırarak kelimeleri vurguluyor. Tam olarak ihtiyacım olan şey olmasa da, saf bir rahatlama iç çekiyorum. Onun sikine ihtiyacım var. Kalçamda belirgin bir şekilde hissedebildiğim kalın çubuğa ihtiyacım var. Beni affetmesine ve beni becermesine ihtiyacım var.

"Lütfen," diye inledim. "Al beni."

"Henüz değil," diyor. "Şu anda küçük kızım şaplak yiyor. Babasının prensesinin poposu çok acıyacak."

Bununla birlikte, bana sert, hızlı ve sert bir şekilde şaplak atmaya başladı. Avuçları tekrar tekrar iniyor, ısınmış yanaklarımı sıcak bir kreşendoya kadar kırbaçlıyor. Çığlık atmaya ve ağlamaya başlıyorum ama durması için yalvarmıyorum. Acıyı içime çekiyorum. Her zerresini hissediyorum, hak ettiğimin bu olduğunu biliyorum.

Kukum pantolonunu kirletiyor, ince kumaş sularıyla ıslanıyor. Kalçalarım ileri geri dans ediyor, kalbimin ve ruhumun ihtiyacı olan cezadan kaçmak için çaresizce.

Gözyaşları akıyor, yanaklarımdan aşağı süzülüyor - ve sonra bir mola geliyor, iki parmak amıma sertçe dalıyor, beni geriyor. Mattias beni yerimde tutuyor, bir kolu belimi sıkıca sarıyor, diğeri o kalın parmakları amıma sert ve kaba bir şekilde sokup çıkarıyor, beni kucağında titreten çığlık atan pişman bir doruğa doğru çalıştırıyor.

"Aferin kızıma," diye övüyor, ben burnumu çekerken popomu okşuyor.

"Lütfen... Mattias..."

"Ne istediğini biliyorum," diyor, nazikçe doğrulmama yardım ediyor, popomun derisi o kadar hassas ki kalçasına zar zor tünemek zorunda kalıyorum. "Ama bu daha sonra gelecek."

"Lütfen..."

Yalvarışlarımı bir öpücükle durduruyor. Derin, kapsamlı, sevgi dolu bir öpücük, bedenime işliyor ve bana sevgisinin rahatlığını veriyor. Ben babamın prensesiyim. Kralın sevgilisiyim. Ben bir tutsağım ve bunu seviyorum.

"Telafi etmen gereken başkaları da var," diye hatırlatıyor öpüşmeyi kestiğinde.

"Ama onlara beni zaten cezalandırdığını söyleyebilirsin. Beni kurtarabilirsin..."

"Bu seni kurtarmak olmaz," diyor. "Bu seni şımartmak olurdu ve sen yeterince şımartıldın."

"Ama... şimdi olmaz, lütfen... Çok ağrım var."

"Öyle olduğunu biliyorum," diyor. "İşte bu yüzden şimdi olmak zorunda."

"Mattias..." Sızlanmaya ve sonra ağlamaya başladım. "Yeter artık. Şimdi olmaz. Çok ağrım var."

Yalvarışlarım onu bir görevliye seslenmekten alıkoyamadı. Adama paralı askerler için hazır olduğunu söylüyor. Ben onlar için hazır değilim. Mattias'ın kucağından kaymaya çalışıyorum. Kaçmaya çalışıyorum ama kaçış yok. Beni olduğum yerde tutuyor, kıvrandığım için acıyan kığım daha da kötüleşiyor.

Firavun, Alexios ve Silver sırayla gelirler. Hepsi yıkandı. Hafif zırhlar giymişler; hiçbiri henüz buraya tam olarak güvenmiyor. Hiç güvenmeyeceklerinden şüpheliyim.

silahsız. Olanları onlar da benim kadar iyi hatırlıyorlar.

"Sana meydan okudu," diyor Mattias, beni kucağında kaydırırken, iri ellerinden biri kalçalarımın altına kayarak onları ayırıyor ve ayrı tutuyor. Seksimi sergiliyor, beni kucağından biraz aşağı kaydırıyor, böylece dizlerim onunkilerin üzerinde kancalanıyor, amım sevdiğim adamlara müstehcen bir şekilde açılıyor. "Cezan nedir?"

Bana göre ceza, bu şekilde tutulmak, acıtılmak, küçültölmek ve savunmasız bırakılmaktır. Ceza onların gözlerindeki hayal kırıklığını görmek. Silver diğerleri kadar endişeli değil, asla öyle olmaz. Alexios'un burada bulunmamda bir parmağı var ama Firavun'un kara gözleri acıya yol açacağını bildiğim bir öfkeyle dolu.

Önce Silver yaklaşıyor. Bana uzun uzun bakıyor ve onun etkisi altında sürüklenmeye başladığımı hissediyorum.

"Bize itaatsizlik ettin," diyor. "Küçük bir posta güvercini gibi buraya geri uçtun."

"Yapmak zorundaydım..."

"Buraya para için geldiğini söylemiştin... Bu hiç mantıklı değil, Trissa. Sen asla para istemedin. Özgürlük istedin. Ama ona sahiptin ve ondan vazgeçtin. Bu yüzden sana vereceğim ceza şu: Her zaman sahiplenileceksin. Bana ve diğerlerine istediğimiz zaman amını vereceksin. Hayatının geri kalanında ne zaman istersem o küçük amcığını sikime sokacaksın. Ve bundan hoşlanacaksın. Anladın mı?"

"Evet, efendim," diye inledim.

Eğiliyor ve elini seksimin üzerinde gezdiriyor, parmakları seksimin üzerinde geziniyor. Ne yapacağını biliyorum. Orama şaplak atacak. Amımı kırbaçlayacak. I

Biliyorum ama beni bekletiyor. Küçük kıvrımlarla alay ediyor. Parmaklarını daracık küçük deliğe doğru sürüklüyor ve etrafında dönüyor. Zevkin içimde spiral çizmeye başlamasını sağlıyor.

Tokat!

Tokadı klitorisimin hemen üstüne indirdi. Çığlık atıyorum, ama o acıyı kabul etmiyor. Bakışlarını benden ayırmıyor ve bana küçük bir göz kırpıyor.

"Canının yanması lazım," diye fısıldıyor, beni tekrar tokatlamadan bir an önce.

Acıtıyor. Zavallı amım acıyor ve ağrıyor, ama yine de beni tokatlıyor ve Mattias bunun için beni tutuyor, kral prensesini am cezasına sunuyor.

Silver bir düzine tokattan sonra merhametli bir şekilde durdu ama benim işim bitmedi. Alexios öne çıkıyor. Aleti elinde ve tek kelime etmeden içime itiyor, iç duvarlarım onun için geriliyor, içeri iterken şaplaklanmış amım sızlıyor, kalçalarımı tutuyor ve beni yukarı çekip Mattias'ın kucağından indiriyor, beni havada tutuyor ve ayakta sikiyor.

Burun buruna, göz göze geldik, büyük elleri beni sikinin üzerinde yukarı ve aşağı kaldırıyor. Arzu ve acıyla kayganlaşıyorum ve beni cezalandırmak için her ikisini de kullanıyor; beni binanın duvarına yaslayarak, beni kabaca becermeye başlıyor, horozu tekrar tekrar içime çarpıyor.

Diğerleri nutuk atıyor ama o tek kelime etmiyor. Konuşmayı vücudunun yapmasına izin veriyor, ağzı göğüslerime iniyor, meme uçlarımın hassas tomurcuklarıyla ziyafet çekiyor. Beni harap ediyor, sikini içime sokuyor, beni onun için özensiz ıslak bir karmaşa haline getiriyor ve dölünü tutuyor, kesinlikle disiplinli çünkü cezam kaçamayacağım uzun ve sert bir sikiş. Vuruş üstüne vuruş hak ettiğim amımın içinde parlıyor, elleri

Kırmızı sıcak kışımı kavırıyor, amımın yumuşak dudakları onun sikini çok sıkı kavırıyordu.

Çok acıtıyor. Ağlamak istiyorum. Bir kez boşaldım ve sonra tekrar. Beni orgazm olmaya zorluyor, süslü işkence yöntemleri kullanmıyor, sadece sert bir şekilde beceriyor, kasık kemiğinin sert çizgisi şaplaklanmış klitorisimi defalarca eziyor. Yarım düzine kez boşalıyorum ve bana merhamet edip tohumunu içime dökmeye tenezzül ettiğinde içim ve dışım ağrıyor.

"Beni bir daha asla senin için endişelendireyim deme," diye kulağıma hırlıyor ve benden kayarak ayaklarımın yere değmesine izin veriyor.

"Yapmayacağım, söz veriyorum," diye mırıldanıyorum.

Geriye tek bir adam kaldı. Firavun. Balkonun ortasında duruyor, elleri kalçalarında, gözlerinin kartal sarısı rengi bana öyle bir odaklanmış ki keşke yerin dibine girebilsem. Çıplağım, döller içindeyim, canım yanıyor, dayak yiyorum ve şu anda bunların hiçbirinin onun için önemli olmadığını biliyorum.

"Özür dilerim," diye sızlanıyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum. Bu beni kurtarmayacak, bunu biliyorum. "Al beni. Canımı yak. Kullan beni. Sadece... affet beni."

Derin bir nefes alır. Firavun, hayır, Oren. Onun adı bu. Onu belki de içlerinde en az tanıyan benim. Davranışlarımla ilgili en silik görüşü o benimsiyor. En talepkar olan o. Kendini pek çok açıdan ayrı tutuyor ve ben de sahip olmadığımı bildiğim halde onun onayını arzuluyorum.

"Bağışlama, dersler çıkarıldığında yapılır" diyor. "Siz hiçbir şey öğrenmediniz."

"Yaptım, söz veriyorum!"

"Daha fazla ceza almamak için her şeyi yapacağınıza söz verirsiniz."

"Bu doğru değil. Bana istediğin her şeyi yapabilirsin."

"Bunu biliyorum," diye tersliyor.

Yutkunuyorum. "Ya da belki... artık bana bir şey yapmak istemiyorsun."

"Kendine acıma hakkını kazanmadın, kızım," diye
h o m u r d a n ı y o r .

Yardım için diğerlerine -Silver, Alexios, Mattias- bakıyorum
ama kralın kendisi bile beni Oren'in gazabına terk etmeye
karar vermiş.

"Bunu telafi etmek için ne
yapabilirim?" Bana sert bir bakış attı.

"Ayağa kalk."

Ayağa kalktım.

"Kıyafetlerini geri giy."

Giyiniyorum, soyunduğum zamankinden bile daha kötü
hissediyorum. Soyulma, şaplak atılma ve becerilme eyleminin,
giyinmem söylenmesinden çok daha rahatlatıcı hissettirmesi
garip.

"Benimle gel."

Topuklarının üzerinde dönüyor ve takip edip etmediğimi
görmek için arkasına bakmadan uzaklaşıyor.

"Peşinden gitsen iyi olur, kızım," diyor Mattias, ona şaşkın bir
bakış attığımda.

Oren'in peşinden koşuyorum, onu binadan dışarı ve sokaklara
kadar takip ediyorum. Sanki orada olup olmadığımı bilmiyor ve
umurunda da değil. Kamptan ayrıldığım için bana kızgın
olduğunu biliyorum. Savaş bölgesi olabilecek bir yere geldiğim
için kızgın olduğunu biliyorum. Cezayı hak ettiğimi biliyorum.

Birden nereye gittiğimizi anladım.

"Hayır... Oren..."

Kafasını çevirmiyor. Beni duyuyormuş gibi bile davranmıyor. O beton duvara doğru yürüyor. Dehşeti ilk gördüğüm yere. Onları tekrar görmek istemiyorum. Tekrar bakarsam, göreceğim yüzlerin yabancılardan yüzleri olmayacağını biliyorum...

"Hadi. Hadi."

O sabırsız. Neden bu kadar korktuğumu anlamıyor. Ya da belki de anlıyor. Belki de benim cezam asla görülmemesi gerekenleri görmek, zihnime daha fazla dehşet yazmaktır...

Artık bir kapı var. Belki de hep vardı da ben görmedim. Oren kapının yanında bekliyor, uzun gövdesi sabırsızlıkla gergin.

"Oraya giremem," diye açıklamaya çalışıyorum.

Beni gömleğimin arkasından tutup kapıya doğru sürüklüyor. Dudaklarımdan dökülen çığlık, kapının arkasında ne olduğunu gördüğümde kayboluyor.

Dehşet alanı yok oldu. Çimenler var ve bir zamanlar yerde iki büklüm yatan cesetlerin olduğu yerde düzgün işaretler var.

Oren beni, beş karanlık obsidyen heykelin diğer işaretlerin üzerinde nöbet tuttuğu uzak uca doğru sürüklüyor.

"Bunların ne olduğunu biliyor musun?"

Onlara bakıyorum, suçluluk duygusu beni ağırlaştırıyor, hislerimi köreltiyor. İnsanları tasvir ediyorlar. Beş güçlü adam, gözlerini doğuya, kralın binasının olduğu yere dikmişler.

"Bunlar senin için ölen adamlar," diyor, sesi ikimizin de hissettiği kederle ağırlaşıyor. "Bunlar, doğal zamanından önce sana bir şey olursa boşu boşuna ölmüş olacak adamlar."

"Özür dilerim..."

"Şunu söylemeyi kes," diye tersliyor, yüzü tedirginlikle buruşmuş. "Üzgün değilsin. Özür dilemenin ne olduğunu bilmiyorsun. Özür diliyorsun ve sonra ne istersen yapıyorsun. Çünkü hiçbir yere gitmeyeceğimizi biliyorsun. Seni dünyanın sonuna kadar takip edeceğimizi biliyorsun..."

"Yapacak mısın?"

"Evet," diye homurdanıyor. "Senin için ölürüm, Trissa."

Eğer bana hırlamıyor olsaydı, bu çok hoş olurdu.

"I..."

"Sakın özür dilemeye kalkma," diye homurdanıyor.

"Ben buna layık değilim," diyorum cümlemi bitirirken. "Layık olmadığımı biliyorum. Eğer bir kadın olmasaydım, ben de onlarla birlikte orada olurdum. Bu ilginin hiçbirini hak etmediğimi biliyorum. Biliyorum ki eğer..."

"Dur!" Ben yine kendime acımaya başlarken, o kelimeyi bana şaklatıyor.

"Layık ol, Trissa," diyor. "Onların senin için yaptığı fedakârlığa layık ol. Bebeklerini doğur. Onları büyüt. Tek bir nefesi bile hafife alma."

Ciddiyetle başımı sallıyorum. Bunu kabul etmek çok zor, ama bana gösterdiği şeyden, olan biten her şeyin apaçık gerçekliğinden saklanmamaya çalışıyorum.

"Beni diğerlerinden daha çok düşünüyorsun. Teşekkür ederim."

"Ne demek istiyorsun?" Merakla başını yana eğiyor.

"Beni beceriyorlar. Bana şaplak atıyorlar. Bana ders veriyorlar. Benden daha iyi olmamı bekliyorsunuz. Daha iyi olmaya çalışacağım."

Başını sallıyor ve elini omzuma koyuyor. "Senin buna layık olduğunu düşünüyorum," diyor. "Bence harika olma yeteneğine sahipsin. Ve bence sen bizim ortağımızsın. Esirimiz değil. Seni mantıklı bir itaat için sürekli dövmek zorunda kalmamalıyız."

"Sanırım yapmamalısın," diye kabul ediyorum, başımı öne eğerek.

"Yakında senden daha fazlasını korumamız gerekecek. Tore'un bebeğini doğuracağız. Ve o ufaklık başımıza bela olacak," diyor Oren. "Tore ve sen birlikte mi? Herhangi birimiz bundan sağ çıkabilir mi bilmiyorum."

Şimdi biraz bağışlama hissediyorum, ruh halimde bir hafifleme. Kendime küçük bir gülümseme izni veriyorum.

"Elimden geleni yapacağım."

"Aferin kızıma," diyor Oren, beni çaresizce arzuladığım sarılmanın içine çekerek.

Kokusunu içime çekiyorum ve tekrar özür dileme dürtümü zorlukla bastırıyorum.

"Yani, ne bileyim, kıcımlı sikkmek seni daha iyi hissettirir mi?"

Geri çekildi ve bana baktı. Bir an için bana bağıracağını sanıyorum ama onun yerine kahkahayı basıyor.

"Tanrım, kızım."

"Yani," diye sırtıtıyorum. "İnsanları iyi bir ruh haline sokuyor gibi görünüyor..."

"Doğru," diye kabul ediyor Oren. "Ama seninle sıramı başka zaman paylaşacağım. Bugün söylediklerimi gerçekten duyduğundan emin olmak istiyorum. Yaptığın şey... buraya gelip hazineyi çalmak ya da yalınayak ve hamile bir halde tüm şehri ele geçirmek gibi çılgınca bir girişimde bulunman delilikti Trissa. Artık deliliği göze alamazsın. Anne olacaksın."

"Anlıyorum," diyorum iç çekmemeye çalışarak. O haklı. Planım delilikti ve yine de işe yaramış gibi görünüyor. Belki de kararları biz vermiyoruz, kararların bizi vermesine izin veriyoruz ve belki de işleri yanlış yapan kadar doğru yapan bir güç var.

Bölüm On Dört

"Bize nasıl kral olduğunu anlatmalısın!"

Mattias bu ayrıntı konusunda tamamen suskun kaldı, ama hep birlikte cezalandırıldığım balkonda yemek yerken, ayrıntıları öğrenmek için ona baskı yapıyorum.

Mattias hikâyesini anlatmaya başladığında ben Alexios'un kucağına kıvrılmıştım.

"Savaş acımasızdı ama kısa sürdü. Gittiğinizi anladıklarında, savaşmanın pek bir anlamı yoktu."

"Gerçekten mi? Peki ya şehrin kontrolü?"

"San Antonio ve Houston kaynaklarını kendi varlıklarını sürdüremeyecek kadar hızlı tüketiyorlardı. Savaş pahalıydı ve hazineleri yetersizdi. Şerif Dallas'ın gelirinin çoğunu kendine harcıyordu, kazanacak çok fazla şey yoktu ve diğer şehir devletlerine karşı savunmasız kalma riskiyle karşı karşıyaydılar. İkisi arasında diplomatik bir anlaşma yaptığımda ikisi de işgal edilmenin eşiğindeydi. Artan ticaret, şehirler arasında açık sınırlar ve açık haremeler."

"Açık haremeler mi?"

"Dallas haremelerinin kadınları artık başka şehirlere seyahat edebilir, çiftleşmek istedikleri asilzadeleri bulabilirler. Artık esir değiller ama korunuyorlar."

"Ben de bunu yapmak istiyordum!" Oren, Silver ve Alexios'a bakarak haykırıyorum. "Unutmayın! Ben de bunu söylüyordum!"

"Ben de öyle yaptım," diye gülümsüyor Mattias. "Ve sen, benim vahşi küçük şeyim, önceki kıyafetinden anladığım kadarıyla"

doğduğun yer."

"Yaptım," diye itiraf ediyorum. "Peşimden gelmedin mi?"

"Bunu düşündüm," diye itiraf ediyor Mattias. "Ama bana sık sık özgürlüğünü istediğini söyledin. Ben de bunu yerine getirmeye hazırdım."

"Yani kaçtığımı biliyordun. Ve gitmeme izin verdin."

Bundan çok etkilendim. Bizim için asker gönderebilirdi. Paralı askerlerimi öldürebilir ve beni maşası olarak geri getirebilirdi. Bunun yerine şehir halkının hayatını iyileştirmeye koyuldu ve uzun zamandır istediğimi söylediğim şeyi bana verdi.

"Mhm. Tabii siz dönene kadar," diye gülümsüyor Mattias. "Artık kraliyete aitsin."

"Bundan hoşlanacaklarını sanmıyorum," diyorum başparmağımı Alexios, Silver ve çok ama çok suratsız görünen Firavun'a doğru sallayarak.

"Oh, biz bundan gayet memnunuz," diyor Silver. "Görünüşe göre sizi kontrol altında tutmak için bir kralın kaynakları gerekecek."

"O küçük vahşi bir şey," diye sırtıyor Mattias. "Tasmasının kısa tutulması gerekiyor. İtaatin ne olduğunu öğrenmesi gerekiyor. Ve unuttuğunda kendisinden korunmaya ihtiyacı var."

"Burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşmayı kes," diye dudak bükerek itiraz ediyorum.

Mattias başımın üstünde konuşuyor. "Anlaştığımız gibi, onun muhafızı olarak hizmet edeceksin. Kazandığın üreme haklarına sahip olacaksın ve onu güvende tutacaksın. Karşılığında sana burada, Dallas'ta barınak ve komutanına sadık bir ordu sunuyorum. Her zamankinden daha fazla refah ve ticaret yaşıyoruz. Bunun devam etmesini bekliyorum."

"Son bir şey daha," diyor Oren.

"Evet?"

"Trissa'yı cezalandırma işimiz henüz bitmedi."

"Değil miyiz?" Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum. "İyi bir konuşma yaptığımızı sanıyordum!"

"İyi bir konuşma seninle fazla ileri gitmez," diye yanıtlıyor Oren. "Bugün yaptığımız şey bir başlangıç. Bir son değil."

Mattias, "Bu konuda benim de düşüncelerim vardı," diyor.

"Ne?" Tekrar Alexios'un kollarının arasına girdim. "Onlara üzgün olduğumu ve artık her şeyin bittiğini söyle."

"Bu işlerin böyle yürüdüğünü sanmıyorum," diye mırıldanıyor Alexios bana doğru.

Bu adamların yanında güvende olduğumu biliyorum ama aynı zamanda sapkın ve yaratıcı olduklarını ve cezamın hiçbir zaman gerçekten bitmeyebileceğini de biliyorum.

"İnsanlar onu tekrar görmeye can atıyor," diyor Mattias, kara gözleri benimkilere sıcacık bakarken. "Liderliği devraldığımdan beri her şeyden çok onun için talepler alıyorum. Ekstra yiyecek, zevk yayınınızı görme ihtimalinin yanında hiçbir şey."

"Sen... uhm..."

Birdenbire, benim yüzüm hariç her taraf gülümsemeye başladı.

İlk seferinde ne kadar utandığımı biliyorlar. Cinsel bir gösteriye dönüştürülmenin ne kadar aşağılayıcı olduğunu biliyorlar.

"Uygun bir ceza," diyor Oren. "Bir hatırlatma..."

"Ama Tore..." Söyledim. "Tore'leydi. Ve ben bir anne olacağım. Artık bana böyle iğrenç şeyler yapamazsın."

"Sana kesinlikle iğrenç şeyler yapacağız," diyor Oren. "Sen bizimsin, Trissa. Senden sonuna kadar faydalanacağız."

Gözlerimi kısıyorum ve tartışmak için ağzımı açıyorum ama Mattias beni durduruyor.

"Onunla tartışma prenses," diyor, bu sevecen ifade öfkemin bir kısmını yatıştırıyor. "Tüm yaptıklarının bir günde temizlenmesini bekleyemezsin. Bu adamları iki gün boyunca ülkenin dört bir yanında kovaladın, her an senin iyiliğin için endişelendiler. Ve onlara itaat edeceğine söz verdin."

"Tartışmıyorum. Ama... ama... Ben içimdeki hayat için doğru olanı yaptım. En iyi olanı değil..."

"Tartışıyorsun," diyor Mattias nazikçe ama kararlı bir şekilde. "Yaptığın şeyi sonuçlarının olacağını bilerek yaptın, şimdi bu sonuçları şikayet etmeden kabul et."

Mattias iyi bir kral olur. Çok, çok iyi bir kral. Acı çekmenin ve alçakgönüllü olmanın ne demek olduğunu biliyor. Ve sert olduğu kadar nazik olmanın da ne demek olduğunu biliyor. Başka bir halk çiftleşmesi fikrinden duyduğum utanca rağmen ona hayranlık duymaktan kendimi alamıyorum.

"Pekâlâ." Başımı eğdim. "Cezanı kabul ediyorum." "Aferin

kızıma," diyor Mattias. "Bu sefer sen ve ben olacağız." "Sen...

ve ben mi?"

"Ben yapabilirim, kızım. İmplant çıkarıldı. Birlikte geçireceğimiz an için uzun süre bekledik. İnsanlardan önce gelmeli."

Diğerlerine bakıyorum, üç paralı askerime. Kıskanacaklar mı?

Öyle görünmüyorlar. Memnun görünüyorlar. Özellikle Oren, Mattias'ın kararından sert bir şekilde etkilenmiş. Alexios'u okumak daha zor ama Silver'in bu karardan memnun olduğu açık.

"Daha sahiplenici olmalısınız," diyorum onlara.

"Yapma dendiğinde bile kaçan hamile bir fahişeye sahip olmak zor," diye homurdanıyor Oren. "Sana sahip olmak için seni bulmak zor."

"Yine de beni buldunuz, çünkü tam olarak söylediğim yerdeydim. Ve güvendeydim. Alexios bana silah verdi..."

Kelimeler ağızından çıkar çıkmaz, Oren ve Silver ona dönerken Alexios'un gözlerini inançsızlıkla devirdiğini görüyorum.

"Ne yaptın?" Oren şaşkınlıkla sorar.

"Yapacağı şeyi yapacaktı. Onun güvende olmasını istedim. Bir silahı idare edebileceğini biliyoruz."

"Silahlarla ilgilenen biz olmalıyız, onu tek başına savaş bölgelerine gitmeye teşvik etmemeliyiz!"

Birden Alexios beni kucağından indiriyor ve ayağa kalkıyorlar. Oren, Alexios'a vurmak üzereymiş gibi görünüyor, seksi bir şekilde değil.

"Ya ona tasma takarız ya da sahip olduğu mizaçla çalışırız. İtaatsizliği yüzünden cezalandırılacak, ne fark eder ki?" Alexios tartışıyor.

"Aradaki fark muhafızsız geçen günler. Bu şehre gelmek için yırtıcı hayvanların istila ettiği kırsalda tek başına geçen günler. Ona silah vermeye nasıl cüret edersin!"

"Ona sahip olabilirsin, Oren. Ama bana sahip değilsin," diye hatırlatır Alexios.

Bir dövüş neredeyse kaçınılmaz görünüyor. Firavun, Alexios'tan biraz daha uzun ama Alexios'un çok fazla savaş tecrübesi var. Dövüşecek olsalar paramı kime yatırırdım bilmiyorum.

"Yeter," diye araya giriyor Mattias. "Saldırganlığınızı ve endişelerinizi birbirinizden çıkarmanıza gerek yok. Onu ait olduğu yere koyun. Trissa'ya."

"Hey!" diye bağıriyorum protesto için.

Mattias kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Sen de benim emrim altındasın kızım. Onlar kadar ben de sana sahibim. Ve şimdi size söylüyorum, itaatsizliğinize izin verilmeyecek. Buraya dönmeyi sen seçtin.

-ve daha önce de söylediğim gibi, bu aynı zamanda sonuçları kabul etmeyi seçmek anlamına geliyordu. Adamlarınız arasında sorun çıkarmayı bırakın ve düzgün bir özür dileyin."

Önceden farklıydı. Bana şaplak attıklarında, beni becerdiklerinde, bana ders verdiklerinde, o zaman üzgün olmak kolaydı. Ama şimdi üzgün müyüm? Artık bilmiyorum. Bana öyle geliyor ki, yanlış bir şey yapıyor olsam da doğru olanı yaptım. Şerifi öldürmemiş olsaydım, kimse ölmeyecekti. Ama kimse ölmeseydi, Dallas özgür olmayacaktı, Mattias hâlâ hadım bir köle olacaktı ve ben de satılacak ve kullanılacak bir nesne olacaktım. Dallas için ikinci kez yola çıktığımda yine günah işledim ama bu süreçte bizi bir araya getirdim. Mattias iyi bir kral ama etrafındaki paralı askerlerimle daha iyi korunacak. Çocuğum da fırsatlarla dolu bir şehirde, daha iyiye doğru değişen bir dünyada büyüyecek, ıssız bir çorak arazide dolaşıp yanlış kelimeler öğrenmeyecek.

Oren meydan okumamı anlamayacak. Mattias bunu takdir etmeyecektir. Alexios ve Silver daha sempatik olabilir,

Ama bir firavun ve bir krala karşı kim olabilirler
ki? Çenemi kaldırıyorum ve başımı sallıyorum.

"Yapamam."

"Merak etme," diye sabırla gülümsüyor Mattias. "Yakında seni
çok daha üzgün bir ruh haline sokacağım."

On Beşinci Bölüm

Üç gün sonra.

Hayatımda ikinci kez, alenen becerileceğim.

Bu sefer, Mattias beni alacak. Bir zamanlar benimle şefkatle ilgilenen, zevk için beni okşamaktan fazlasını yapamayan adam, kendini içime sokacak ve bana sahip çıkılması gerektiği gibi sahip çıkacak.

Hazırda bir ekip var, ellerinde kameraları olan üç adam işlemlerin her mahrem açısını yakalamaya hazır. Şehrin dört bir yanında erkeklerin kutlama yaptığı ve benim kirletilmemi görmek için bekledikleri söylendi.

"Hazır mısın, Trissa?"

"Hayır," diye

sızlanıyorum.

Bundan kurtulmanın bir yolu yok ve bunu hak ettiğimi biliyorum. Tehlikeye atıldım ve başkalarını da tehlikeye attım. Mattias'ın gücü ele geçirdiğini bilmeme imkân yoktu; büyük olasılıkla güç için yaptığım çılgınca atılım kötü sonuçlanacaktı.

"Öylesin," diyor çenemi başparmağı ve işaret parmağı arasına alarak. "Buna ihtiyacın var. Benim buna ihtiyacım var. Şehrin buna ihtiyacı var."

Soyunuyor, bana daha önce hiç göstermediği vücudunu ortaya çıkarıyor ve ben de onu tüm ihtişamıyla görüyorum. Mükemmel derecede kaslı, karnı bir dizi karın kasından oluşuyor, kalçaları güçlü ve uzun, siki ise tepesinde kalın ve sert bir çubuk. Çoktan dikleşmiş, yüzünde şehvet dolu bir ifade var.

Mattias tanıdığım tüm erkekler arasında bana en çok nezaket ve kibarlık gösteren kişi oldu.

beni titretiyor. Onda çok az erkeğin sahip olduğu bir kapasite var, kısırlaştırılmış bir köle olarak hayatta kalabilme ve yine de erkeksi bir kral olarak ortaya çıkabilme yeteneği.

Beni öpüyor ve ben de eriyorum.

"Çok... çok iyi görünüyorsun," diye kekeliyorum, kelimelerim duygularımla en ufak bir şekilde örtüşmüyor.

"Sen de öyle," diyor, iri elleri vücudumda geziniyor, üzerimdeki giysi parçalarını sıyrıyor. Artık ne ondan ne de ülkenin diğer şehirlerine ihraç edildiğine dair fısıltılar duyduğum beslenmesini izleyen on binlerce erkekten alçakgönüllölük olmayacak, sır olmayacak.

Onun şefkatini ve ilgisini hissederek kendimi onun okşamalarında kaybediyorum. Onu özledim, içimdeki bir parça onun kaybının belki de hepsinden daha büyük olduğunu biliyordu. Mattias, kendisi için bir şey ifade etmediği zamanlarda bile benimle ilgilendi. Zalim olabilirdi. İhmalkâr olabilirdi. Acısını benden çıkarabilirdi. Bunun yerine bana elinden geldiğince rehberlik etti ve yokluğumda gelebileceğim güvenli bir ev yaptı.

Bu adama hayatımı borçluyum. Bu adama geleceğimi borçluyum.

"Sen benim prensesimsin," diyor yanağımı okşayarak, sesi yumuşak ama toplanan kalabalığın uğultusundan bile net bir şekilde duyulabiliyor. "Sen babasının kızıydın. Sana göz kulak olacağım. Seni koruyacağım. O vahşi içgüdülerini dizginlemek için elimden geleni yapacağım."

"Hepimizi buraya getirenler mi?"

"Evet. Sen küçük, güzel bir kaos ajanıydın ama tüm kaosların eninde sonunda evcilleştirilmesi gerekir."

Paralı askerlerim izliyor. Gözleri aç ve adalet arzusuyla yanıyor. Buraya daha önce de gelmiştik. Geçen sefer, Tore bizimle birlikteydi. Ve diğerleri.

Garip ama sanki yine bizimle birliktelermiş gibi hissediyorum. O anda, erotik dehşette, kalabalığın şehvet dolu bakışlarında bir şeyler var. Bunu biz yaptık. Sadece hala hayatta olan ve burada duran bizler değil, aynı zamanda bu çabanın içinde geçenler de. Bu bizim olduğu kadar onların da zaferidir.

Mattias beni kollarına alıp öperken gözlerimde mutluluk gözyaşları var. Şehrin önünde çırlıçıplak, görmek isteyen herkese tutkumuzu ve aşkımızı gösteriyoruz. Kral, prensesi daha önce hiçbir prensesin yayında almadığı bir şekilde almak üzere.

Beni öne, balkonun üzerine doğru eğiyor ve yine kalabalığa doğru sallanıyorum, güçlü eller beni sıkıca tutarken, bacaklarımı ayırırken ve sikinin kalın başının dudaklarımın dikişini bulduğunu hissederken harika manzarayı seyreliyorum.

Mattias kendini orada tutuyor ve uzun bir an boyunca ikimizin de aynı şeyi düşünüyor olması gerektiğini hissediyorum. Nasıl tanıştığımızı, onun bir köle, benim bir tutsak olduğumu. Banyo suyunu nasıl içtiğimi ve uygarlığın tüm süslerini nasıl reddettiğimi. Benimle nasıl ısrar etti, beni cezalandırdı, bana öğretti ve sonunda gitmeme izin verecek kadar beni sevdi.

Alt dudaklarım yavaşça sikinin başının etrafına yayılırken hıçkırarak nefes alıyorum. Kalın ve azgın, herkesin görmesi için beni yavaşça sahipleniyor. Beni dolduruyor. Yavaşça. Tamamen. Beni açıyor ve onun için gerilmemi sağlıyor.

Bunun bir ceza olması gerekiyordu, ama bu saf bir keyif.

Ben onun sikinin etrafında kıvrılırken, kameralar çıplak vücudumun üzerinde geziniyor ve Mattias'ın kocaman sikinin etrafına sarılmış çıplak amıma yakın çekim yapıyor. Bu sefer, öncekinden daha fazla görülecek şey var. Bu kez karnım ilkinde olmadığı kadar belirgin bir şekilde şişiyor. Kalabalık doğurganlığımı sergilenirken görebiliyor ve gözlerinin önünde hamile kaldığımı anladıklarında büyük bir tezahürat yükseliyor.

"Seni seviyorlar," diye mırıldanıyor Mattias o büyük kalın sikini ıslak amımın içine sokarken. "Biz de öyle ve işte bu yüzden haftalık olarak, tam burada, herkesin bu tatlı göbeğin büyüdüğünü görebileceği ve bu ıslak küçük amcığın olması gerektiği gibi kullanılacağı yerde becerileceksin."

Sözleriyle kızarıyorum ve dokunuşuyla inliyorum. Arzumuzu ve aşkımızı dünyayla paylaşıyoruz. Bir usta gibi sevişiyor, ateşimi yavaşça körüklüyor, onu daha fazla arzulamamı sağlıyor. Kameralar her yalvarma hareketimi, kalçalarımın yuvarlanışını, dudaklarımın gerilmesini ve o sert siki kavramasını yakalıyor.

Kavrayışında kıpırdanırken, onu görebilmem için beni döndürmesini sağlıyorum, beni alırken gözlerinin içine bakıyorum. Tüm paralı askerlerime bağılım, ama Mattias benim kralım ve beni bir kral gibi alıyor, her hareketini mükemmel bir şekilde yapıyor, kalçaları horozunu derinlere itmek için içeri giriyor, sonra en ucuna kadar kayıyor, böylece ben ve benzer vatandaşlar amımın tekrar tekrar yayıldığını görebiliyoruz.

"Benim," diye kulağıma hırlıyor. "Sen hep benimdi. Bu yüzden bana geri döndün."

Kollarımı boynuna doluyorum ve beni iyice öpüyor, orgazmım vücudundaki tohumu çekene kadar içimde tekrar tekrar kabarıyor, spermi deliğimi dolduruyor ve uyluklarımdan aşağı dökülüyor.

İçimden çıkarken nefes nefese kalıyor, beni ateşli bir tutkuyla öpüyor ve diğerlerine dönüyor.

"Ona sahip çıkın!" diye ilan etti. "Onlara prensesimizin nasıl sahiplenildiğini gösterin. Onlara kraliyet soylarının nasıl güçlü yetiştirileceğini gösterin!"

Oren ileri atılıyor, siki önce amımı buluyor. Birkaç hızlı vuruştan sonra, kraliyet tohumu ve meyve sularımın karışımını toplayarak, çekip aşağı iniyor ve anüsümün sıkı küçük tomurcuğunu buluyor.

Kendini oraya iterken çığlık atıyorum, hareketi telaşsız ama tamamen boyun eğmiyor. Başım arkaya düşüyor, en sert paralı askerim sahip olduğum en dar deliği alıp kendi deliği haline getirirken erotik bir gerilim içinde kemerimi çıkarıyorum.

"Üzgün olmadığını biliyorum," diye gürlüyor kafası kalın kas çıkıntısının yanından geçerken. "Asla gerçekten üzgün olmayacağını biliyorum."

"Ben... ungghhh... bazı şeyler için üzgünüm!"

"Mhm," diyor, horozunu içeri iterken altın gözleri benimkine kilitlendi ve kışımı çubuğuna dayadı. "Sorun değil prenses. Seni yine de doğuracağım."

Sikini kışma sokup çıkarıyor, kısa kısa vuruşlar yapıyor. Kamera hiçbir şeyi kaçırmıyor, ne dudaklarımın yaptığı yuvarlak 'O'yu, ne de kışımın onun siki için nasıl gerildiğini.

"Bu sıcak küçük kışı besleyeceğim," diye homurdanıyor, daha derine itiyor, o sıkı, hassas noktayı talep ediyor.

"Bu şekilde değil..." Nefesim kesildi ve inledim.

"Burada dölleri alacaksın. Kışına, ağzına ve amına alacaksın. Bunu bir onur nişanı olarak takacaksın ve zamanla öğreneceksin prenses, bana itaat etmenin bana karşı gelmekten daha iyi olduğunu öğreneceksin."

Oren'in beni cezalandırması bitmedi. Belki de hiç bitmeyecek, ama bu önemli olan şeyi değıştirmez: beni seviyor.

Alexios ve Silver, ben arkama yaslanmışken, bir horoz soldan, diğeri sağdan kayarken ağzım için yarışmak için zaman kaybetmiyorlar. Sırayla dudaklarımın içine giriyorlar, ağzımı beceriyorlar, sonuna kadar derinlere iniyorlar ve sonra tekrar dalmadan önce nefes almam için çekiyorlar.

Bu cinsel gösteri başka hiçbir şeye benzemiyor. Hak ettiğim gibi sikilip domaltıldıkça kalabalık şehvetten çılgına dönüşüyor, aşk dolu amımdan sikle doldurulmuş kıcıma dölle damlıyor, ağzım bana sahip olanların sikleriyle genişliyor.

Geleceğim kaderin belirlediği gibi. Tore'un, Mattias'ın, Alexios'un, Firavun'un ve Silver'in çocuklarını doğuracağım. Tüm bu adamlar beni tekrar tekrar tohumlayacak, dünyaya yeni kanlar verecek ve ben de bu meyvelerin gönüllü taşıyıcısı olacağım, çünkü Mattias'ın bana söylediği gibi: ben bunun için yaratıldım ve bunu yapacağım.

Seçtiğim şey bu mu? Artık seçimlere inanıyor muyum bilmiyorum. Yol gösterici güç kader gibi görünüyor. Kader ve lanet olası şehvet, şu anda şehrin ve benim sahibi olan bu adamlar için bedenimi vahşileştiren türden.

Oren beni sikine doğru çekiyor ve altıma boşalana kadar beni sertçe beceriyor, sonra herkesin iki deliğimin tohumla damladığını görmesine izin vermek için dışarı çekiyor. Çifte doruk kanıtını şehirde yankılanan tezahürat ve bağırışlarla karşılayan kalabalıktan büyük bir kükreme yükseliyor.

Bir amaçla başlayan şey saf şehvet ve içgüdüsel pisliğe dönüştü. Arzumuzun bu ifadesinde kurtarıcı hiçbir şey yok ve Silver ikinci kez kullanmak için sikini amımın içine sokarken, dünyada bir daha anlam olacak mı yoksa sonsuza dek yuvarlanacak mıyım diye merak ediyorum

Aralarında, tekrar tekrar doldurulup boşaltılacak bir kap.

"Dersini aldın mı?" Silver bu soruyu kulağıma fısıldıyor.

İç kaslarımı onun etrafında sıkıyorum, horozunun etrafında cum dalgalanmasını sağlıyorum ve hepimizin bilmesi gereken şeyi fark ederken gözlerinin genişlediğini görüyorum. Bunu en az onlar kadar seviyorum. Ben onların dünyasının merkeziyim, onlar da benimkinin. Beni aldıklarında, beni tamamlıyorlar.

Ama asla dersimi almayacağım. Asla evcilleştirilemeyeceğim. Sonsuza kadar vahşiyim. Bu adamları seviyorum, her birini ve kendimi onlara hiç çekinmeden ve tereddüt etmeden vereceğim. Kurallara ya da sınırlamalara değil, daha büyük iyiliğe boyun eğeceğim. Aramızda yaptığımız şey için sahip olduğum her şeyi feda edeceğim - ve içimde hayat üstüne hayat büyürken, onu tüm benliğimle koruyacağım ve onlar da bizi sahip oldukları her şeyle koruyacaklar.

Acı çekeceğiz. Fedakarlık yapacağız. Savaşacağız. Sikişeceğiz. Ve tüm bunlar bizi herhangi bir kraldan daha güçlü ve herhangi bir ordudan daha tehlikeli yapacak.

Biz bir aileyiz. Ve sonsuza kadar devam edeceğiz.

Son

Fırtınalı Gece Yayınları olarak kitaplarımıza gösterdiğiniz ilgi için teşekkür ederiz.

Bu kitabı beğendiyseniz (ya da beğenmediyseniz bile), okuduğunuz siteye bir yorum bırakırsanız çok memnun oluruz. satın aldım. İncelemeler bizim ve yazarlarımız için yararlı geri bildirimler sağlar ve bu geri bildirimler (hem olumlu yorumlar hem de yapıcı eleştiriler) müşterilerimizin okumak istedikleri içeriği sağladığımızdan emin olmak için daha da sıkı çalışmamızı sağlar.

Fırtınalı Gece Yayınları'ndan daha fazla kitaba göz atmak, şirketimiz hakkında daha fazla bilgi edinmek veya e-posta listemize katılmak isterseniz, lütfen web sitesi:

<http://www.stormynightpublications.com>

Loki Renard Yazarının Benzer Fırtınalı Gece Kitapları

Onun Tarafından Kırılmış

Sokakta yakalanıp bir hücreye kapatılan ve haksız yere korkunç bir suçla itham edilen Tara, ondan alabilecekleri her şeyi aldıklarını düşünüyordu. Ama yanılmıştı. Hem de çok yanılmıştı.

Onun alçakgönüllülüğünü, saygınlığını ve özgür iradesini elinden almayı planlıyorlar. Onu kırmak niyetindeler.

Kadınları kırmak Doktor Mark Kilroy'un işidir ve o bunu iyi yapar. Tara çırılçıplak soyulacak, iyice aşağılanacak ve en ufak bir itaatsizlik belirtisi için sert bir şekilde cezalandırılacak. Vücudu, taleplerine direnme yeteneğini paramparça edecek kadar utanç verici ve yoğun bir zevkle sınırlarına kadar zorlanacak. Mark'ın işi bittiğinde, kendisini ona zorlamasına gerek kalmayacak. Bunun için yalvaracak.

Ama Tara, Mark'ın kırdığı diğer kadınlar gibi değildir. Vücudu Mark'ın hakimiyetine teslim olsa bile, zihni boyun eğmeyi reddediyor. Daha da kötüsü, Mark protokolü bir kenara bırakıp görevini terk etmek ve onu kendine almak için yanıp tutuşmaktadır. Görevini tamamlama ve Tara'nın şartlanmasını test etme zamanı geldiğinde, onun meydan okuması her ikisi için de felaketle sonuçlanacak mıdır?

[Amazon'dan satın alın](#)

Utanç Verici Şekilde Kırık

Yedi yıl önce on sekizinci yaş gününde küstah, çileden çıkarıcı derecede seksi kaba adam onu küçük bir kız gibi tokatladığından beri, Ellie

Mason Malone'dan uzak durmak için elinden geleni yapmıştır ve ondan bir iyilik istemek için sürünerek gelmek isteyeceği en son kişidir. Ancak kardeşi yanlış kişilere borçlanmış ve hayatı tehlikeyken Ellie, Mason'ın kendisine yardım edebilecek tek kişi olduğunu biliyor.

Mason araya girmeyi kabul eder, ancak özel bir güvenlik ajansının milyoner sahibine dönüşen kaba, savaşta sertleşmiş eski denizci, parlak zırhlı bir şövalye değildir ve yardımının yüksek bir bedeli olacaktır. Korumasına karşılık, Ellie vücudunu tamamen ona teslim etmek zorunda kalacak, her yerde, her zaman ve istediği şekilde kullanılabilir.

Sabırlı olmayacak. Nazik olmayacak. Onun gibi bir erkek için fazla iyiymiş gibi davranarak geçirdiği onca yılın bedelini ödetecek. Adam onu çıırılçıplak soyarken, sert bir şekilde cezalandırırken ve sonra her seferinde bir öncekinden daha sert bir şekilde onu tekrar tekrar alırken acı, aşağılanma ve çaresiz, çaresiz ihtiyaçla inleyecek, yalvaracak ve ağlayacak.

Onu hayal edilebilecek en utanç verici şekilde kıracak ve bunun için ona yalvaracak.

[Amazon'dan satın alın](#)

Uzaylı Tarafından Kırıldı

Dünya fethedildiğinden beri köleydim ama bugün güçlü bir Rathkari komutanı beni seçti. Beni gemisine getirdi ve yıkanıp şımartılmamı sağladı. Şimdi bu devasa, korkunç derecede seksi uzaylı savaşçı benimle istediği her şeyi yapmayı planlıyor.

Ondan ve tüm ırkımdan nefret ediyorum ve onunla her şeyimle savaşıyorum... ilk başta. Ama çok geçmeden, inlemeye başladım,

Çıplak, çaresiz, sıkıca bağlanmış bedenimden birbiri ardına vahşi, paramparça edici bir doruğa zorlarken kıvranıyor ve utançtan kızarıyorum.

Yakında tamamen teslim olacağım. Sonra bana sahip çıkacak, beni kullanacak ve beni sert ve sık sık üretecek ve ben bana verdiği her şeyi alıp daha fazlası için yalvaracağım. Beni kırmış olacak ve ben bunu bileceğim.

[**Amazon'dan satın alın**](#)

Utanç Verici Bir Şekilde Paylaşıldı

Başım en son bu kadar derde girdiğinde, beş seçkin asker beni kurtarmak için her şeylerini riske atmıştı. Sonra bencilce bir seçim yaptım ve bu onların kariyerlerine mal oldu. Şimdi bedelini ben ödemek zorundayım.

Başka seçeneğim yoktu, bu yüzden teklif ettikleri anlaşmayı kabul ettim. Korumalarına karşılık, bu kaba, savaşta sertleşmiş adamlar artık benim sahibim. Sadece bir geceliğine değil, sonsuza dek paylaşacaktım.

Beni soyacaklar, cezalandıracaklar ve ben acı çekene, utanana ve tamamen tükenene kadar beni tekrar tekrar kullanacaklar. Tam olarak hak ettiğimi alacağım ve bunun her anından nefret edeceğim... ya da en azından kendime böyle söylemeye çalışıyorum.

[**Amazon'dan satın alın**](#)

Vahşiler

Uyarılmıştım. Şehrin dışındaki vahşi topraklarda yaşayan vahşilerin benim gibi bir kıza neler yapabilecekleri anlatıldı.

ırzıma geç, beni paylaş ve beni utandır. Dinlemeliydim.

Evden ayrıldıktan sonra tek başıma bir gün bile dayanamadım. Beni bir sonraki yemeği yapmaya kararlı bir ayı varken, hayatımı kurtarmak için dört korkutucu canavar adam gerekti. Ama beni kurtaran sert, savaşta sertleşmiş vahşilerin beni bırakmaya hiç niyetleri yok. Artık onlara aidim ve bana yerimi öğretmek için beni çırılçıplak soymaya ve gerektiği kadar sert bir şekilde cezalandırmaya fazlasıyla hazırlar.

Beni sahiplendiler, ama bakire bedenimi sadece zevkleri için kullanmayacaklar. Beni çiftleştirecekler. Beni sertçe ve sık sık, bazen teker teker, bazen de aynı anda birkaç kez alacaklar, ta ki bana tamamen hakim olana kadar, daha fazlası için yalvarmaktan kendimi alamayacağım.

[**Amazon'dan satın alın**](#)

Esir

Uyandığı anda oradaydım. Üzerinde deneyler yapılırken gözlerindeki acıyı ve öfkeyi gördüm. Şimdi özgür ve beni sahiplenmeye, kullanmaya ve üremeye geldi.

Sınır ya da limit kavramı yoktur. Nazik olmayacak. Beni sertçe ve vahşice, tekrar tekrar alacak ve eğer direnirsem beni uygun gördüğü gibi utanç verici bir şekilde cezalandıracak.

Beni merhamet için yalvartacak... ve sonra daha fazlası için yalvartacak.

[**Amazon'dan satın alın**](#)

Satın aldım

Ethan Keller bana gerçek gücün neye benzediğini gösterene kadar bilginin g olduğunu sanırdım.

Ŗirketi hakkındaki gerçeği biliyordum ve dünyaya anlatmaya hazırdım ama onun baŖka fikirleri vardı. Bana rŖvet vermedi. Bana Ŗantaj yapmadı. Sadece ona ait olduğuma karar verdi ve iŖ bitti.

Kaçmaya alıŖırsam, yakalanır ve geri getirilirim. İtaatsizlik edersem, merhamet dileyeceğim kadar sert ve dŖnmesi bile beni kıpkırmızı yapacak kadar utanç verici bir Ŗekilde cezalandırılıyorum. Ama beni çırılçıplak soyduğunda ve istediği gibi kabaca ve derinlemesine kullandığında, bedenim gerçeği ondan saklayamaz.

Sahiplenilmeye ihtiyacım olduğunu biliyor.

[Amazon'dan satın alın](#)

Brute

Planımın kusursuz olduğunu sanıyordum ama uzaylı canavar beni yakaladı. Ŗimdi bunu ödeyeceğim.

Sadece cezalandırılmayacağım. Sahiplenileceğim. Beni hoyratça, vahŖice kullanacak, böylesine devasa bir canavarın küçük bir insanı almasının mümkün olabileceğini dŖnmediđim Ŗekillerde alacak.

Çıplak, titreyen bedenimden birbiri ardına acı verici bir Ŗekilde yoğun bir doruk noktası koparılırken, benimle iŖinin bitmesine yakın bile olmadığından eminim... ve olmasını istediğimden emin değilim.

[Amazon'dan satın alın](#)

Doyumsuz

Bir zamanlar benimle aşk yaşamayı planlamıştı, ama o adam gitti ve dönüştüğü canavarın tek bir amacı, tek bir arzusu, tek bir dürtüsü var: kıyafetlerimi yırtıp atmak ve beni tekrar tekrar ırzıma geçmek.

Çıplak bedenim onun kaba, kırılmaz pençesinde çaresizken, her parçamı vahşice, cezalandırıcı bir şekilde ele geçirecek, her acımasız doruk beni bir öncekinden daha yüksek sesle çığlık atmaya bırakacak.

Benimle işi bittiğinde bile, bunun uzun sürmeyeceğini biliyorum. Beni her kullanışı bir öncekinden daha acımasız, yoğun ve utanç verici... ve durmasını istediğimden emin değilim.

[Amazon'dan satın alın](#)

Loki Renard Yazarına Ait Diğer Fırtınalı Gece Kitapları

[Tanrı'nın Gelini](#)

[Brat, Koruma ve Ödül Avcısı Mail Order Brat](#)

[Barbarın Gelini](#)

[Cennet'in Efendileri](#)

[Avcının Evcil Hayvanı](#)

[Hukukun Sert Eli Zor Bir](#)

[Hasta](#)

[Şövalye Tarafından](#)

[Evcilleştirildi Kısa](#)

[Tasma Doktor En](#)

[İyisini Bilir Asinin](#)

[Arkadaşı](#)

[Denizcinin Evcil Hayvanı](#)

[Doktor'un Esiri](#)

[Korucu ve Kaçak Doktorun Evcil](#)

[Hayvanı](#)

[Uzaylı'nın Evcil Hayvanı](#)

[Barbarın Evcil Hayvanı](#)

[Milyarderin Evcil](#)

[Hayvanı](#)

Alfa'nın Tutsak

Düzeltici Tedavisi Ayı

Tarafından

Evcilleştirildi

Alfa'nın Evcil Hayvanı

Gelinini Yüceltiyor

İtfaiyecinin Kadını Savaş

Lordunun Evcil Hayvanı

Krallar Tarafından

Sahiplenildi

Doktor'un Komutası Alfalar

Tarafından Alındı

Uzaylı'nın Hastası

Uzaylı'nın Tasması

Ejderha'nın Hayvanı

Ejderhanın Tutsağı

Ejderha Kralının Evcil

Hayvanı Uzaylının

Tasması

Ejderhaların Tasması

Ejderha Lordunun Evcil

Hayvanı Prenses

Babanın Kırbağı (Kelly Dawson ile)

Loki Renard Bağlantıları

Loki Renard'ı web sitesi, haber bülteni, Facebook sayfası, Twitter hesabı ve Goodreads profili aracılığıyla aşağıdaki bağlantıları kullanarak takip edebilirsiniz:

<https://www.badgirlbooks.com/>

<https://claims.prolificworks.com/free/qZmK7>

<https://www.facebook.com/loki.renard.9>

<https://twitter.com/lokirenard>

http://www.goodreads.com/author/show/4262126.Loki_Renard

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.